

ГИЙОМ МЮСО И СЛЕД ТОВА...

Превод от френски: Владимир Атанасов, 2005

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

На Валентен Мюсо за неговите многобройни идеи и винаги уместни съвети.

Благодаря ти, Вален, без теб „И след това...“ не би могла да съществува в този си вид.

На моите родители и моя брат Жюлиен за техните насърчения и критики, често пъти дълбоко обосновани.

На Бернар Фиксо и на Каролин Лепе.

Да работя с вас е истинска привилегия за мен.

ПРОЛОГ

Остров Нанткет, Масачузетс, есента на 1972 година

Езерото се простираше на изток от острова, зад блатата, които заливаха плантациите с боровинки. Бе хубав ден.

След няколко дни на студ мекотата се бе върнала и повърхността на водата отразяваше пламтящите отблясъци на циганското лято.

— Ей, ела да видиш!

Момченцето се приближи до брега и погледна натам, накъдето сочеше малката му приятелка. Една голяма птица плуваше на сред листата. Безупречното тяло без нито едно петънце, черната като катран човка и невероятно дългата шия придаваха на птицата величествена грация.

Един лебед.

Когато бе на не повече от няколко метра от децата, лебедът потопи главата и врата си във водата. После отново се показва на повърхността и нададе дълъг вик, мек и мелодичен, напълно различен от блеенето на лебедите с жълти човки, които служат за украшения на обществените паркове.

— Ще го погаля!

Момиченцето изтича съвсем близо до брега и протегна ръка. Изплашена, птицата разтвори криле с толкова рязко движение, че го накара да загуби равновесие. То падна тежко във водата, докато лебедът се издигаше над повърхността със силни и отсечени плясъци на крилете.

Тя моментално почувства как дишането ѝ секва от смразяващия студ, сякаш менгеме бе стиснало гръдния ѝ кош. За своята възраст бе добра плувкиня. На плажа ѝ се бе случвало да преплува бруст по няколкостотин метра. Ала водите на езерото бяха ледени, а брегът бе труднодостъпен. Напрягна всичките си сили да го достигне, а после бе скована от ужас, понеже разбра, че няма да успее да се изкачи върху брега. Чувстваше се нищожна, цялата погълната от тази течна безкрайност.

Когато видя, че приятелката му е в беда, момченцето изобщо не се поколеба: събу си обувките и се хвърли с дрехите във водата.

— Хвани се за мене, не се бой.

Момиченцето се вкопчи в него и с общи усилия двамата съумяха да се приблизят до сушата. Гмурна се, за да я повдигне с всички сили, и благодарение на помощта му тя успя да излезе на брега.

Когато и той на свой ред се помъчи да се покатери, почувства как силите го напускат, сякаш две могъщи ръце го увличаха със страшна сила към дъното на езерото. Задушаваше се. Сърцето му започна бясно да бие, а в същото време страхотен натиск стягаше мозъка му.

Продължи да се бори, докато не усети, че дробовете му се изпълват с вода. Сетне, останал без капчица сила, отслаби хватката на ръцете и се отпусна. Усети как тъпанчетата му експлодираха и всичко около него почерня. Обгърнат от непрогледен мрак, разбра, че без съмнение това е краят.

Защото вече нямаше абсолютно нищо. Нищо, освен този черен и страховит студ.

Тъмнина.

Тъмнина.

После изведнъж...

Ярка светлина.

1

*Някои се раждат велики...
други пък извоюват своето величие...*

Шекспир

*Манхатън
В наши дни
9 декември*

Както всяка сутрин, и тази Натан дел Амико бе събуден от две едновременни позвънявания. Той винаги настройваше два будилника: единият бе включен в контакта, другият работеше на батерии. Малори намираще това за смешно.

След като погълна половин купа мюсли, надяна спортното си облекло и навлече чифт поизтъркани маратонки, той излезе за всекидневния си сутрешен крос.

Огледалото на асансьора отрази един все още млад мъж с приятно телосложение, но с повехнало и изморено лице.

Май наистина имаш нужда от почивка, драги ми Натан — помисли си той, разглеждайки отблизо фините синкави сенки, които се бяха очертали под очите му през нощта.

Вдигна ципа на якето чак до врата, сетне нахлузи подплатените си ръкавици и вълнената шапка с емблемата на „Янките“.

Натан живееше на 23-ия етаж на „Сан Ремо“, една от луксозните сгради в горната част на Уест Сайд, която гледаше право към западната част на Сентръл Парк. Още щом си показа носа навън, от устата му излезе облаче бяла и студена пара. Бе почти тъмно и жилищните сгради, които обрамчваха улицата, едва бяха започнали да изплуват от мъглата. Сутринта метеоролозите бяха казали, че ще вали сняг, но все още нищо не бе побеляло.

Изкачи улицата със ситни стъпки. Навсякъде коледни светлини и закачените по вратите венци от чимшир придаваха на квартала

празничен вид. Натан мина край Природонаучния музей и след кратък пробег от около стотина метра навлезе в Сентръл Парк.

По това време на деня и предвид режещия студ местността не бе особено посетена. Духащият откъм Хъдсън леден вятър метеше пътеката за тичане около „Резервоара“ — изкуственото езеро, което заемаше централната част на парка.

Въпреки че не бе много подходящо да се движи по нея в толкова ранен час, когато все още не бе достатъчно светло, тръгна по нейните познати извивки без никакво колебание. Натан тичаше тук от години и никога не му се бе случвало нищо нередно. Отвори крачка и постепенно си наложи постоянен ритъм. Въздухът го бодеше със своите иглички, но той за нищо на света не би се отказал от този всекидневен час на спортуване.

След около четиридесетина минути физическо усилие се спря в близост до „Траверс Роуд“, за да регулира дишането и облекчи сърдечния пулс, а после седна за малко на поляната.

Там той се замисли за меките зими в Калифорния и за крайбрежието на Сан Диего, което предлагаше десетки километри идеални за тичане плажове. За един миг усети как в ушите му нахлу звънкият смях на дъщеря му Бони.

Тя страшно му липсваше.

Лицето на жена му Малори и нейните големи като океан очи също преминаха през съзнанието му, но се насили да не се оставя на това видение.

Престани да въртиш ножа в раната.

Въпреки това Натан поседя още известно време на тревата, заобиколен от огромната празнота, която го бе завладяла след нейното заминаване. Празнота, която го разяждаше отвътре в течение на много дълги месеци.

Никога не бе подозирал, че болката може да приеме подобни измерения.

Чувстваше се самотен и нещастен. За кратко сълзи стоплиха очите му, преди да бъдат пометени от ледения вятър.

Отпи допълнителна глътка вода. Откакто се бе събудил, усещаше някаква остра болка в гърдите си, нещо като преграда от едната си страна, която пречеше на дишането му.

Първите снежинки започнаха да се носят из въздуха. Той се надигна и разтягайки крачка, се добра до „Сан Ремо“, за да вземе сутрешния си душ, преди да потегли за работа.

Натан хлопна вратата на таксито. В тъмен костюм и гладко избръснат, той потъна в стъклената кула, която се издигаше на ъгъла на „Парк авеню“ и „52-ра улица“ и бе подслонила кабинетите на „Марбъл & Марч“.

От всички адвокатски кантори в града „Марбъл & Марч“ бе може би единствената, в чиито платна духаше попътен вятър. Имаше повече от деветстотин сътрудници из целите Съединени щати, половината от които бяха в Ню Йорк.

Натан бе започнал кариерата си в седалището ѝ в Сан Диего, където за кратко време се бе превърнал в любимец на кантората — дотам, че старшият сътрудник Ашли Джордан бе предложил кандидатурата му за нов партньор. По това време Нюйоркският ѝ клон преживяваше бурен подем, така че на тридесет и една години Натан стегна куфарите си, за да се върне в града, в който бе отрасъл и където го очакваше нов пост на помощник-управител на департамента по фирмени дела.

Исклучителна кариера за неговата възраст.

Натан бе осъществил своята амбиция: да стане rainmaker, един от най-реномираните и най-успелите адвокати в бранша. Бе успял в живота. И то не със спекулации на борсата или със силни семейни връзки. Не, забогатял бе благодарение на своя труд. Защиатавайки отделни личности или дружества и работейки за спазването на закона.

Блестящ, богат и горд с постигнатото.

Такъв бе Натан дел Амико.

Погледнато отвън.

Натан прекара цялата сутрин в срещи със сътрудниците си, над чиято работа упражняваше надзор, за да приключи с текущите дела. Към обяд Аби му донесе кафе, сусамови кифлички и топено сирене.

Аби бе негова секретарка от много години. Родена в Калифорния, тя бе приела да го последва в Ню Йорк поради установилото се

пomeжду им добро разбирателство. Неженена, в разцвета на годините си, тя се бе посветила на работата си и бе спечелила изцяло доверието на Натан, който никога не се колебаеше да ѝ повери всякакви отговорности. Трябва да се каже, че Аби притежаваше рядко срещана работоспособност, която ѝ позволяваше да следва — дори и да ускорява — ритъма, наложен от нейния работодател, дори ако за целта цялата ѝ храна трябваше да се състои от обогатени с витамини плодови сокове и кафе, които тя набързо и тайно изгълтваше.

Тъй като нямаше срещи през следващия час, Натан се възползва от това, за да развърже вратовръзката си. Без съмнение болката в гърдите му не минаваше. Помасажира си слепоочията и си напръска лицето с малко студена вода.

Престани да мислиш за Малори.

— Натан?

Аби бе влязла, без да почука, както имаше навика да прави, когато бяха сами. Младата жена заби пръст в следобедната му програма, след което добави:

— Някакъв приятел на Ашли Джордан се обади тази сутрин, искаше спешна среща. Някой си Гарет Гудрич...

— Гудрич? За пръв път чувам това име.

— Даде ми да разбера, че бил един негов приятел от детинство, известен лекар.

— И какво иска от мен този господин? — попита я той, смръщвайки вежди.

— Не знам, той нищо не уточни. Каза само, че според Джордан вие сте били най-добрият.

И това е така: нито едно загубено дело през цялата ми кариера. Нито едно.

— Опитайте да ми наберете Ашли, ако обичате.

— Той замина за Балтимор преди около час. Нали знаете, случаят Кайли...

— А, да, точно така... В колко часа трябва да дойде този Гудрич?

— Предложих му за седемнадесет часа.

Аби бе вече излязла от стаята, когато главата ѝ се показа в пролуката на полуотворената врата.

— Сигурно ще е някаква афера за медицински обезщетения — предположи тя.

— Без съмнение — съгласи се Натан, потъвайки отново в папките с дела. — Ако случаят е такъв, ще го отпратим към департамента на четвъртия етаж.

Гудрич пристигна малко преди седемнадесет часа. Аби го въведе в кантората, без да го кара да чака.

Беше мъж в разцвета на силите си, висок и могъщо сложен. Дългото палто с безупречна кройка и антрацитночерният му костюм още по-силно подчертаваха огромния му ръст. Бе влязъл в офиса с уверена крачка. Застанал твърдо по средата на помещението, с широкоплещеста като на борец фигура, Гудрич излъчваше силно присъствие.

С широк жест той съблече палтото си, преди да го подаде на Аби. Прекара пръсти през прошарените си, умело разчорлени коси — очевидно бе стигнал шестдесетте, но в никакъв случай не бе оплешивял — сетне бавно поглади късата си брадичка и заби своите живи и проницателни очи в тези на адвоката.

Още щом погледът на Гудрич се кръстоса с неговия, Натан се почувства неспокоен. Дишането му незнайно защо се учести и за миг мислите му се объркаха.

2

*След това видях един ангел
да стои на слънцето.*

Откровение на Св.
Йоан, 19:17

— Добре ли се чувствате, господин Дел Амико?

По дяволите, какво ме прихваща?

— Да, да... съвсем леко замайване — отговори Натан, като си връщаше съзнанието. — Малко повече преумора без съмнение...

Гудрич не изглеждаше напълно убеден.

— Аз съм лекар, ако искате да ви прегледам, ще го направя на драго сърце — предложи той със звучния си глас.

Натан положи усилие да се усмихне.

— Благодаря, добре съм.

— Наистина ли?

— Уверявам ви.

Без да чака да го поканят, Гудрич се настани в един от кожените фотьойли и огледа внимателно всички подробности от обстановката в кантората. Всички стени бяха скрити от рафтове със стари книги, центърът бе зает от солидно бюро. От едната страна го обрамчваше заседателна маса от масивен орех, а от другата — малко елегантно канапе. Мебелировката придаваше на помещението охолна атмосфера.

— И така, какво очаквате от мен, доктор Гудрич? — попита Натан след кратко мълчание.

Лекарят кръстоса крака и леко се полюля във фотьойла, преди да отговори:

— Не очаквам нищо от вас, Натан... Ще ми позволите да ви наричам Натан, нали...

Тонът му звучеше по-скоро утвърдително, отколкото въпросително.

— Вие идвате при мен по професионален проблем, ако не се лъжа? Нашата кантора защитава някои лекари, преследвани в съда от своите пациенти...

— За щастие, моят случай не е такъв — прекъсна го Гудрич. — Избягвам да оперирам, ако съмпил някоя чаша повече. Глупаво е да ампутираш десния крак, когато болен е левият, не смятате ли?

Натан положи известно усилие, за да изобрази усмивка.

— Какъв е тогава вашият проблем, доктор Гудрич?

— Е, май имам няколко излишни килограма, но...

— Това съвсем не изисква услугите на адвокат по фирмени дела, ще се съгласите с мен, мисля.

— Абсолютно.

Този тип ме взема за малоумен.

Тежка тишина се възцари в кантората, въпреки че напрежението не бе чак толкова голямо. Натан не бе от хората, които лесно се впечатляваха. Професионалният му опит го бе изградил като много ловък специалист по преговорите и за който и да било опонент не бе никак лесно да го извади от равновесие.

Втренчи се право в своя събеседник. Къде бе виждал това широко и високо чело, тази могъща челюст, тези гъсти и почти склучени вежди? Нямахше никаква следа от враждебност в очите на Гудрич, но това не попречи на адвоката да се почувства заплашен.

— Искате ли нещо за пиене? — предложи той с тон, който трябваше да изглежда спокоен.

— На драго сърце! Чаша „Сан Пелегрино“, ако е възможно.

— Би трябвало да намерим нещо такова — увери го Натан, вдигайки слушалката, за да повика Аби.

Докато чакаше своята напитка, Гудрич бе станал от фотьойла и оглеждаше с любопитство рафтовете на библиотеката.

Точно така, карай, все едно че си вкъщи — помисли гневно Натан.

Като се върна на своето място, лекарят прецени внимателно масивното преспание във формата на сребърен лебед, поставено върху бюрото пред него.

— Човек би могъл почти да убие някого с такъв предмет — произнесе той, претегляйки го на дланта си.

— Без никакво съмнение — допусна Натан с крива усмивка.

— Лебедите много често се споменават в древните келтски текстове — отбеляза Гудрич, като че ли говореше на себе си.

— Интересувате ли се от келтската култура?

— Семейството на майка ми произхожда от Ирландия.

— Семейството на жена ми също.

— Искате да кажете — на вашата бивша жена.

Натан застреля с поглед събеседника си.

— Ашли ми каза, че сте се били развели — обясни спокойно Гудрич, като се въртеше на своя удобен мек фотьойл.

Само това оставаше: да почнеш да разказваш за своя живот на този глупак.

— В келтските текстове — подхвана Гудрич — съществата от отвъдния свят, които проникват на земята, често пъти приемат облика на лебед.

— Много поетично, но дали не бихте могли да ми обясните това, което...

В този момент влезе Аби с поднос, върху който бе сложила бутилка и две големи чаши газирана вода.

Лекарят остави преспапието на мястото му и бавно изпи съдържанието на своята чаша, сякаш дегустираше всяка глътка от него като опитен ценител.

— Да не би да сте се наранил? — попита той, сочейки към една драскотина върху лявата ръка на адвоката.

Той повдигна рамене.

— Това пък е нищо и половина на квадрат: ожулих се на една ограда в парка, докато правех сутрешния си крос.

Гудрич остави чашата си и каза с професорски тон:

— Точно в момента, в който говорите, стотици клетки по вашата кожа са на път да се възстановят. Когато една клетка умира, друга се дели, за да я замести: това се нарича феномен на тъканната хомеостазия.

— Възхитен съм да го науча.

— В същото време много неврони във вашия мозък всеки ден са подложени на разрушение и откакто сте навършили двадесет години...

— Такава е, струва ми се, съдбата на всички човешки същества.

— Абсолютно вярно, това е постоянното равновесие между създаването и разрушението.

Този тип е смахнат.

— Защо ми казвате всичко това?

— Защото смъртта е навсякъде. Във всяко човешко същество, през всички етапи от неговия живот съществува напрежение между две противоположни сили: тази на живота и тази на смъртта.

Натан се надигна и посочи вратата на кантората.

— Ще ми позволите ли?

— Моля ви.

Той излезе от помещението и се запъти към едно незаето работно място в залата на секретарките. Влезе бързо в интернет и потърси електронните страници на болниците в Ню Йорк.

Човекът, който седеше в неговия офис, не беше измамник. Не ставаше дума нито за проповедник, нито за душевноболен, избягал от някоя лудница. Казваше се Гарет Гудрич, доктор по онкологична хирургия, преди интернист в Главната болница на Бостън, сега лекар в болницата на Стейтън Айлънд и началник на отделението за палиативно лечение в нея.

Този човек бе голяма клечка, истински корифей в света на медицината. Не можеше изобщо да има съмнение: на страницата в мрежата имаше и негова снимка, изцяло съответстваща на поддържаното лице на шестдесетгодишния мъж, който го чакаше в съседната стая.

Натан изчете внимателно автобиографичната справка на своя посетител: доколкото знаеше, никога не бе посещавал никоя от болниците, които очертаваха кариерата на доктор Гарет Гудрич. Но защо тогава неговата физиономия му напомняше смътно на нещо?

С тази мисъл в главата той се върна в своята кантора.

— И тъй, Гарет, вие май ми говорехте за смъртта, не беше ли така? Ще ми позволите да ви наричам Гарет, нали?

— Говорех ви за живота, Дел Амико, за живота и за времето, което минава.

Натан се възползва от тези думи, за да хвърли показно поглед към часовника си, давайки по този начин да се разбере, че наистина „времето минава“ и че неговото е твърде ценно.

— Работите прекалено много — задоволи се да каже Гудрич.

— Искрено съм трогнат, че някой се занимава с моето здраве. Наистина.

В стаята отново бе настъпило продължително мълчание. Интимно, и в същото време тежко мълчание. После напрежението скочи:

— За последен път ви питам: с какво бих могъл да ви бъда полезен, господин Гудрич?

— Мисля, че аз бих могъл да ви бъда полезен, Натан.

— Поне за момента не виждам много добре в какво именно бихте могли.

— И това ще стане, Натан, и това ще стане. Някои изпитания могат да бъдат много мъчителни, ще видите.

— За какво всъщност намеквате?

— За необходимостта да бъдете добре подготвен.

— Не следвам добре вашата мисъл.

— Има ли някой, който да знае какво ще му се случи утре? Човек би трябвало да е силно заинтересуван да не се излъже в приоритетите на своя живот.

— Това е една много дълбока мисъл — подигра се адвокатът. — Да не би да е някакъв вид заплаха?

— Не е заплаха, Натан, послание е.

Послание?

Отново в погледа на Гудрич не се четеше никаква враждебност, но това не го правеше по-малко обезпокоителен.

Изгони го, Нат. Този тип не е с всичкия си. Не влизай в играта му.

— Може би дори не би трябвало да ви го казвам, но ако не бяхте препоръчан от Ашли Джордан, отдавна щях да съм повикал охраната и да съм й наредил да ви изхвърли навън.

— Изобщо не се съмнявам — усмихна се Гудрич. — За ваше сведение, аз изобщо не познавам Ашли Джордан.

— Мислех, че сте негов приятел!

— Това бе само начин да достигна до вас.

— Почакайте, щом не познавате Джордан, кой ви каза, че съм разведен?

— Написано е на лицето ви.

Това бе последната капка... Адвокатът рязко подскочи и отвори вратата със сила, която очевидно не бе в състояние да контролира.

— Имам много работа!

— Вие май не сте убеден, че говоря много смислени неща. Ето защо ще ви оставя... поне засега.

Гудрич стана от своя фотьойл. Масивният му силует се очертаваше срещу светлината, създавайки впечатлението, че е някакъв непоклатим и неуязвим колос. Той се упъти към вратата и прекоси прага на кантората, без да се обърне назад.

— Но какво искате от мен наистина? — попита Натан с отчаян тон.

— Мисля, че го знаете, Натан, мисля, че го знаете — произнесе Гудрич вече от коридора.

— Нищо не знам! — каза адвокатът, натъртвайки на всяка дума.

Той хлопна вратата на офиса си, после я отвори рязко, за да изкрещи в коридора:

— Понятие нямам кой сте вие!

Но Гарет Гудрич вече бе далеч.

3

Успешната кариера е прекрасно нещо, но не можеш да се сгушиш в нея нощем, когато ти е студено.

Мерилин Монро

Натан затръшна вратата зад себе си и затвори очи, притискайки в продължение на доста време чаша студена вода към челото си. Усецаше смътно, че този инцидент няма да остане без последствия и че тепърва предстои много да слуша за Гарет Гудрич.

Трудно му бе да се залови отново за работа. Горещата вълна, която го заливаше, и все по-настойчивата болка в гърдите му пречеха да възобнови концентрацията си.

С чашата в ръка той се надигна от стола си и направи няколко крачки по посока на прозореца, за да се вгледа в синкавите отражения на „Хелмси Билдинг“. Редом с огромната фасада без никакъв чар на „Мет Лайф“^[1], този небостъргач с човешки ръст минаваше за истинска играчка с елегантната си кула, завършваща с покрив във формата на пирамида.

Няколко минути Натан наблюдаваше как движението се оттича на юг през рампите на двата гигантски портала, които бяха прекрачили булеварда.

Снегът продължаваше безспирно да вали, оцветявайки града в нюансите на бялото и сивото.

Винаги, когато заставаше на този прозорец, Натан чувстваше някакво неразположение. В момента на атентатите от 11 септември той работеше на своя компютър, когато избухна първата експлозия. Никога не би могъл да забрави този страховит ден на ужасите, колоните черен дим, които бяха омърсили чистото и прозрачно небе, после чудовищния облак от отломки и прах, когато кулите се срутиха. За

пръв път Манхатън и неговите небостъргачи му се бяха сторили малки, раними и ефимерни.

Както повечето от своите колеги, той също се бе опитал да не си припомня до втръсване преживения тогава кошмар. Животът бе подновил своя ход. *Бизнес, както обикновено*. И все пак — така поне твърдыха тукашните хора — Ню Йорк никога повече не бе станал отново Ню Йорк.

Със сигурност няма да успея.

Подбра си все пак няколко дела, които подреди в елегантното куфарче, а сетне, за огромна изненада на Аби, реши да ги прегледа докрай вкъщи.

Цяла вечност бе изминала от онзи ден, в който бе напуснал кантората толкова рано. Обикновено закръгляше около четиринадесет часа работа на ден, шест дни в седмицата, а откакто се бе развел, често можеше да бъде заварен в своя кабинет дори в неделно време. От всички партньори той отчиташе най-голям брой работни часове. Към това бе редно да прибавим и последния му великолепен удар: макар всички да смятаха, че целта е изключително деликатна, той успя да приключи с успех шумното сливане на предприятията „Дауни“ и „Ню Уокс“, което бе отбелязано с твърде ласкателна статия в „Нешънъл Лоуър“ — едно от най-реномираните списания в адвокатския бранш. Натан обезсърчаваше повечето от колегите си. Бе прекалено примерен, прекалено съвършен. Без да се задоволява с предимствата на своята привлекателна физика, той никога не забравяше да каже „добър ден“ на секретарките, да благодари на портиера, който бе му повикал такси, и посвещаваше безплатно по няколко часа месечно на бедни клиенти.

Свежият въздух на улицата му се отрази добре. Снегът почти бе спрял, а и валежите не бяха чак толкова обилни, за да предизвикат затруднение в движението. Докато дебнеше такситата, се заслуша в детския хор, облечен в дълги искрящобели роби, който пееше Ave verum corpus пред църквата „Свети Вартоломей“. Въпреки че положи усилие, той не можа да се отърве от усещането за нещо нежно, но същевременно и тревожно, което тази музика му навява.

Натан пристигна в „Сан Ремо“ непосредствено след осемнадесет часа, направи си горещ чай и грабна телефонната слушалка.

Въпреки че в Сан Диего бе едва три следобед, Бони и Малори навярно вече си бяха вкъщи. Трябваше да уточни подробностите по пристигането на дъщеря си, която след няколко дни щеше да дойде при него, за да прекара част от предстоящата ваканция.

Набра внимателно номера. След три позвънявания се включи телефонният секретар.

„Набрали сте номера на Малори Уекслър. В момента не мога да ви отговоря, но...“

Звученето на нейния глас му се отразяваше добре. Все едно да поемеш голяма глътка кислород, който за дълго е бил недостъпен за теб. Ето от какво бе лишен той, който съвсем нямаше навика да се задоволява с малко.

Изведнъж записът на секретаря прекъсна:

— Ало!

Натан направи свръхчовешко усилие да говори с весел тон, прибъгвайки отново до своя глупав стар рефлекс: никога, в никакъв случай да не показва своите слабости, дори на жената, която го познаваше от детинство.

— Привет, Малори!

От колко ли време не я бе наричал „любима“?

— Здравей — отговори му тя без топлота.

— Всичко наред ли е?

В нейния тон се почувства раздражение:

— Какво искаш, Натан?

Добре, разбрах: и днес не е денят, когато ще се съгласиш да подновиш нормалните разговори с мен.

— Обадих се само за да се договорим за пътуването на Бони. Тя при теб ли е?

— На урок по цигулка е. Ще се върне след час.

— А не би ли могла ти да ми кажеш кога излита самолетът ѝ? — предложи той. — Струва ми се, че би трябвало да пристигне някъде привечер...

— Тя ще се върне след един час — повтори Малори, бързайки да сложи край на този разговор.

— Чудесно, в такъв случай, до ско...

Но тя вече бе затворила.

Никога не би могъл да си представи, че съществува възможността взаимоотношенията им да достигнат до такава степен на неприязън. Как става така, че двама души, които са били толкова близки, съумяват да стигнат дотам, че да се държат един към друг като съвършено непознати? Как е възможно това? Излегна се на канапето в хола и остави погледът му да блуждае по тавана. Какъв наивник бе той! Трябваше само да се поогледа около себе си: разводи, прелюбодеяния, умора... В неговия занаят конкуренцията бе безмилостна. Можеха да успеят само онези, които жертваха част от семейния живот и свободното си време. Всеки от клиентите на кантората имаше зад гърба си много десетки милиони долари — нещо, което изискваше част от адвокатите да бъдат изцяло на тяхно разположение. Това бе правилото на играта, цената, която трябваше да бъде платена, за да се издигнеш до компанията на големите. И Натан го бе приел. В замяна на това заплатата му бе достигнала вече 45 000 долара месечно, без да се смятат предимствата в натура. Това означаваше, че в качеството си на партньор той вземаше годишна премия в размер на почти половин милион долара. Банковата му сметка за пръв път бе преминала границата от един милион. А това бе само началото.

Ала частният му живот бе следвал траектория, съвършено противоположна на завоювания професионален успех. През последните години бракът му се бе разпаднал. Постепенно кантората бе заела целия му живот. Дотам, че дори не намираше време да седне за закуска със семейството си или да провери домашните на малката си дъщеря. Когато забеляза размера на щетите, вече бе късно да се върне назад и разводът се бе превърнал във факт от няколко месеца насам. Впрочем, той съвсем не бе единственият в това отношение — в кантората повече от половината му колеги също така бяха разделени със своите съпруги. Но това не бе никаква утеха.

Натан много се тревожеше за Бони, която бе силно разстроена от тези събития. На седем години, тя все още мокреше нощем леглото под себе си и според майка си имаше чести кризи на повишена тревожност.

Натан ѝ се обаждаше всяка вечер, но би предпочел да бъде по-близо до нея.

Не, помисли си той, като седна на канапето, един мъж, който спи самотен в голямото легло и който не е виждал дъщеричката си от три месеца, не е успял в живота, нищо че междуременно е станал милионер.

Натан издърпа от безименния си пръст брачната халка, която продължаваше упорито да носи, и прочете от вътрешната ѝ страна стиха от псалма, който Малори бе поръчала да гравират за тяхната сватба:

Нашата любов е неумолима като смъртта.

Знаеше какво се казва по-нататък:

*Големите води не ще я достигнат
и реките не ще я потопят.*

Пълни глупости! Нежни цветенца за начинаещи влюбени. Любовта не е тази абсолютна и непоклатима същност, която устоява на времето и изпитанията.

И въпреки това дълги години той бе убеден, че в тяхната връзка има нещо изключително, някакво магическо и ирационално измерение, скрепено и подпечатано още в детството. С Малори се познаваха от шестгодишни. От самото начало една невидима нишка ги бе свързала помежду им и съдбата бе пожелала да ги превърне в естествени съюзници пред трудностите на живота.

Той погледна към разположените върху шкафа снимки на своята бивша жена, поставени в изящни рамки. Загледа се дълго в последната, която си бе набавил с помощта на Бони.

Бледността, белязала лицето на Малори, свидетелстваше за трудния период след техния развод, но тя не можеше да загрози нито дългите ѝ мигли, нито финия ѝ нос, нито белите ѝ зъби. Снимката бе направена по време на разходка край „Силвър Странд Бийч“ — плажа

със сребърните раковини. В този ден тя си бе сплела косите на плитки, които бе вдигнала на кок и прикрепила с фиба под формата на мида. Малките очила с метална рамка я правеха да прилича на Никол Кидман от „Широко затворени очи“, нищо че Малори не обичаше това сравнение. Натан не можа да сдържи усмивката си, защото бе облечена в един от вечните си пуловери, приличащи на мозайка от различни парченца, които тя сама си плетеше и които ѝ придаваха шикозен и в същото време безгрижен вид.

Носител на докторат по икономика на околната среда, тя преподаваше в университета, но откакто се бе преместила в старата къща на баба си в околностите на Сан Диего, бе изоставила тези занимания, за да се посвети изцяло на различни асоциации, чиято цел бе да подпомагат хората с най-неравноснотно положение в обществото. Малори поддържаше от домашния си компютър интернет страницата на някаква неправителствена организация, а в същото време рисуваше акварели и майстореше малки мебели, които украсяваше с морски черупки и продаваше на туристите през лятото, когато прекарваше ваканцията си на Нантъкет. Нито парите, нито успехът са били някога каквато и да било мотивация за Малори. Тя обичаше да повтаря, че една разходка в гората или по плажа не струва и един долар. Натан не се съгласяваше изцяло с тези опростенчески разсъждения.

Много лесно, когато никога нищо не ти е липсвало!

Малори произлизаше от заможна и известно семейство. Баща ѝ бе главен партньор в една от най-влиятелните юридически кантори в Бостън. Тя нямаше нужда от професионален успех, за да придобие високо социално положение, каквото притежаваше по наследство.

За миг Натан си припомни точното местоположение на всички бенки, пръснати по цялото ѝ тяло. Сетне се насили да прогони този спомен и да отвори едно от делата, които си бе донесъл от службата. Включи преносимия си компютър, нахвърли необходимите бележки и продиктува няколко писма до Аби.

Най-сетне, към седем и половина, телефонът иззвъня и той можа да проведе така очаквания разговор.

— Здравей, татенце!

— Здравей, малка катеричке!

Бони му разказа с подробности как е минал денят ѝ. Това се бе превърнало в неотменна част от всекидневните им разговори. Описа му тигрите и хипопотамите, които бе видяла при училищното посещение в зоологическата градина на „Балбоа парк“. Той я разпита как върви школото и как е завършил футболният мач, на който бе ходила предишния ден. По някакъв парадоксален начин Натан бе започнал да разговаря толкова много и за такива подробности с дъщеря си едва откакто бе заживяла на три хиляди километра от него.

Изведнъж в нейния глас се появиха нотки на тревога:

— Искам да те помоля за нещо.

— Всичко каквото пожелаеш, миличка.

— Страх ме е да се кача на самолета съвсем самичка. Искам да дойдеш да ме вземеш в събота.

— Глупости, Бони, ти вече си голямо момиче, нали.

Работата беше там, че имаше важна професионална среща тази събота: последните договорености между две фирми, върху които беше работил от няколко месеца насам. Всъщност именно той бе настоявал да бъде определена точно тази дата!

— Моля ти се, татенце, ела да ме вземеш!

Не бе трудно да усети как на другия край на линията сълзите напиреха към гърлото на детето. Бони не бе капризно момиченце. Нейният отказ да се качи сама на самолета бе доказателство, че изпитва истински ужас. За нищо на света Натан не би искал да ѝ причини мъка. Още по-малко точно в този момент.

— Добре, няма проблем, моето момиче. Ще бъда там. Обещавам.

Тя възвърна спокойствието си и двамата си поговориха още няколко минути. За да ѝ подобри настроението и да я накара да се засмее, той ѝ разказа някаква история и на няколко пъти си преправи гласа, имитирайки много сполучливо Мечо Пух, който иска своето гърненце с мед.

Обичам те, бебчо.

След като положи слушалката, той потъна за няколко минути в размишление върху последствията от отлагането на съботната среща. Разбира се, винаги можеше да намери решение, като изпрати някого да доведе дъщеря му от Калифорния. Но бързо изостави тази глупава идея. Това беше нещо, което Малори никога не би му простила. И после, бе обещал на Бони, че той ще дойде при нея. Не можеше и дума

да става да я измами. Както и да е, би трябвало поне веднъж да намери изход.

Продиктува още няколко бележки на своя диктофон и в крайна сметка заспа на канапето, без да си свали обувките, нито да угаси лампите.

От съня го изтръгна резкият звън на интерфона. Беше Питър, пазачът, който го търсеше от своя пост в портиерната:

— Един човек ви търси, господине: доктор Гарет Гудрич.

Натан погледна часовника си: по дяволите, двадесет и един часът! Нямаше никакво намерение да бъде безпокоен чак вкъщи от този тип.

— Не го пускай да влиза, Питър, не познавам този господин.

— Не се правете на глупак! — провикна се Гудрич, който очевидно бе издърпал слушалката от ръцете на портиера. — Важно е!

Дявол да го вземе! Какво съм ти направил, Господи, та ме наказваш така?

Натан направи кратка пауза, като си търкаше клепачите. Дълбоко в себе си знаеше, че няма да си намери покой, преди да е свършил с Гудрич. Коего предполагаше най-напред да разбере какво всъщност иска от него този човек.

— Добре! — предаде се той. — Пуснете го да се качи, Питър.

Закопча ризата си, отвори входната врата на апартамента и излезе на площадката, за да изчака неподвижно лекаря, който не след дълго се появи на 23-тия етаж.

— Какво ви прихваща, Гарет? Не видяхте ли колко е часът?

— Хубав апартамент — каза мъжът, хвърляйки един поглед към обстановката.

— Попитах ви какво ви прихваща.

— Мисля, че трябва да дойдете с мен, Дел Амико.

— А не трябва ли да се разкарате оттук? Аз да не съм ви момче за поръчки!

Гарет се опита да го успокои.

— А ако все пак ми се доверите?

— И какво ми доказва, че не сте някой опасен тип?

— Абсолютно нищо — произнесе Гудрич, повдигайки рамене. — Всеки човек е потенциално опасен, в това няма никакви съмнения.

С ръце в джобовете, загърнат в огромното си палто, Гудрич вървеше спокойно по улицата, следван от една глава по-ниския Натан, който ръкомахаше до него:

— И какъв кучи студ на всичко отгоре!

— Винаги ли се оплаквате така? — попита Гарет. — През лятото този град е задушаваш. Именно през зимата Ню Йорк е такъв, какъвто трябва.

— Дивотии!

— Впрочем, студът спира и убива микробите, и после...

Натан не му остави време да развие мисълта си.

— Да хванем поне едно такси.

Той стъпи на платното и вдигна ръка, за да спре една кола.

— Такси! Такси!

— Спрете да крещите, ставате смешен.

— Ако си мислите, че ще оставя топките ми да замръзнат само за да ви доставя удоволствие, не сте познали!

Две таксита минаха покрай тях, без да забавят хода си. Най-сетне един yellow cab се спря пред „Сенчъри Апартаментс“^[2]. Двамата мъже се напъхаха вътре и Гудрич каза на шофьора накъде да кара: кръстовището на „Пето авеню“ и „34-та улица“.

Натан разтри ръцете си една в друга. Колата бе добре отоплена. По радиото звучеше стара песен на Синатра.

Бродуей гъмжеше от народ. Преди приближаващите коледни празници много от магазинчетата оставаха отворени през цялата нощ.

— Пеша май щяхме да стигнем по-бързо — не се стърпя да отбележи Гудрич с очевидно задоволство, когато колата за пореден път бе заседнала в задръстването.

Натан му хвърли не особено дружелюбен поглед.

След няколко минути таксито успя да излезе на „Седмо авеню“, където движението не бе така гъсто. Скоро слязоха до „34-та улица“, завиха наляво и изминаха още стотина метра, преди да спрат.

Гудрич плати на шофьора и двамата слязоха от колата.

Намираха се в подножието на един от най-известните силуети на Манхатън — „Емпайър Стейт Билдинг“.

---

[1] Небостъргачът на „Метрополитен Лайф“ — една от най-големите застрахователни компании в САЩ — намираща се на „Парк авеню“ в Манхатън. — Б.пр. ↑

[2] Жилищен комплекс от две кули в „Сентръл Парк Уест“ между „62-ра“ и „63-та улица“ в Манхатън, принадлежащ на една от най-големите компании за недвижими имоти в САЩ. — Б.пр. ↑

4

*Ангелът с огнен меч, изправен зад теб, ти
слага сабята на кръста и те тласка в бездната!*

Виктор Юго

Натан вдигна очи към небето. След разрушаването на кулите близнаци на Световния търговски център старият „Емпайър Стейт“ отново бе станал най-високият небостъргач на Манхатън. Стъпила здраво върху масивен цокъл, сградата доминираше Мидтаун с една смесица от елегантност и мощ. Нейните последни тридесет етажа искряха в червено и зелено: нещо обичайно за седмиците около Коледа.

— Наистина ли държите да се качим там горе? — попита адвокатът, сочейки обляната в светлини стрела, която сякаш пронизваше покривалото на нощта.

— Купил съм вече билети — отговори Гудрич, изваждайки от джоба си два малки правоъгълника син картон. — Впрочем, дължите ми шест долара...

Натан поклати глава в знак на досада, после, без да оказва повече съпротива, закрочи подир лекаря.

Двамата влязоха във входното пространство. Зад бюрото на пропуска стенният часовник показваше десет и половина, докато светещото табло предупреждаваше гостите, че продажбата на билети ще продължи още един час, тъй като сградата е отворена за посещения до полунощ. До него един огромен макет на небостъргача искреше като изковано от бронз слънце. Коледа бе много интензивен туристически период в Ню Йорк и въпреки късния час гъмжило от хора се тълпеше пред гишетата, украсени с фотографии на знаменити личности, посетили през годините забележителната постройка.

Билетите, купени от Гудрич, позволиха на двамата мъже да избегнат опашката. Отведоха ги до втория етаж, откъдето тръгваха

асансьорите за наблюдателницата. Дори и да не валеше сняг, индикаторът показваше, че видимостта е доста намалена поради облаците, които захлупваха града.

За по-малко от минута свръхбързият асансьор ги изкачи до 80-ия етаж. Оттам те взеха друг за терасата на 86-ия етаж, разположена на 320 метра от земята, и влязоха в покрита зала за наблюдения, изолирана от атмосферата с огромни витражи.

— Ако нямате нищо против, аз ще остана в тази зала на топло — промърмори Натан, разкопчавайки колана на палтото си.

— Съветвам ви по-скоро да ме последвате — отговори му Гудрич с тон, който не допускаше никакво противоречие.

Излязоха на откритата тераса за наблюдение. Леденостуден вятър, духащ откъм Ийст Ривър, накара адвокатата да съжали, че не е взел със себе си шал и шапка.

— Баба ми винаги казваше: „Не познавате Ню Йорк, ако не сте стъпвали върху «Емпайър Стейт Билдинг»“ — провикна се Гудрич, за да надвие свистенето на вятъра.

Мястото наистина притежаваше магическо излъчване. Близо до асансьора фантомът на Кари Грант очакваше Дебора Кер, която нямаше никога да дойде. По-нататък, облакътена на парапета, двойка японци се забавляваше да имитира Том Ханкс и Мег Райън от последната сцена на „Безсъници в Сиатъл“.

Натан се приближи с малки крачки до оградата на терасата и се наведе напред.

Нощта, студът и облаците придаваха на града мистериозен вид и не му трябваше много време, за да се прехласне от гледката, която се отваряше пред него. Благодарение на своето централно местоположение, сградата без съмнение предлагаше твърде впечатляваща панорама, каквато малко сгради в Манхатън можеха да осигурят.

Оттук имаше феноменален изглед към стрелата на „Крайслер Билдинг“ и върху „Таймс Скуеър“, чиято повърхност, както можеше да се отгатне, бе залята от човешката тълпа.

— Не съм стъпвал тук от детството си — призна адвокатът, пускайки монета в процепа на един от биноклите за далечно виждане.

Колите, които се притискаха една о друга осемдесет и шест етажа по-долу, бяха до такава степен миниатюрни, че потокът на

движението изглеждаше много далечен, сякаш принадлежеше на някаква друга планета. От отсрещната страна мостът на „59-та улица“ му се струваше невероятно близо и отразяваше своята брилянтна архитектура в черните води на Ийст Ривър.

От доста време Натан и Гарет не бяха разменили нито една дума, задоволявайки се да съзерцават светлините на града. Вятърът продължаваше да ги облъхва с ледения си дъх, а студът хапеше лицата. Доброто настроение и склонността към общуване се бяха разпространили сред дребната фауна, която за една вечер се бе възцарила на повече от триста метра над земята. Двама млади влюбени пламенно се целуваха, очаровани от усещането как устните им тръпнат от статично електричество. Група френски туристи се опитваше да прави сравнение с Айфеловата кула, а през това време двойка от Уайоминг разказваше на всеки срещнат подробности от своята първа среща точно на това място преди двадесет и пет години. Що се отнася до децата, опаковани в дебелия си гащеризони, те си играеха на криеница сред гората от крака на възрастните.

Над главите им вятърът гонеше облаците с невероятна скорост, разкривайки тук-там парченце небе, върху което проблясваше по някоя самотна звезда. Бе една наистина хубава нощ.

Гудрич пръв наруши мълчанието:

— Момчето с оранжевия анорак — проговори той в ухото на Натан.

— Моля?

— Погледнете момчето с оранжевия анорак.

Натан присви очи и се загледа внимателно в младежа, към когото сочеше пръстът на Гудрич: млад човек на около двадесет години, който току-що бе стъпил на терасата, фина руса брада покриваше долната част на лицето му, а шарени пръстенчета висяха от неговите дълги и мръсни коси. Той на два пъти обиколи терасата, минавайки съвсем близо до адвоката, който дори успя да срещне неговия трескав и неспокоен поглед. Очевидно нещо силно го измъчваше и лицето му, белязано от страданието, контрастираше с малките взривове смях и доброто настроение на другите посетители.

Натан си помисли, че човекът навярно е под влиянието на дрога.

— Името му е Кевин Уилямсън — уточни Гудрич.

— Познавате ли го?

— Не лично, но познавам историята му. Баща му се хвърли от тази тераса по времето, когато още нямаше решетки срещу самоубийства. От една седмица той редовно идва тук.

— И откъде знаете всичко това?

— Да речем, че съм направил моята малка анкета.

Адвокатът помълча малко, а сетне попита:

— Но какво ме засяга всичко това?

— Всичко, което се отнася до съществуването на нашите себеподобни, ни засяга — отговори лекарят, сякаш ставаше дума за нещо очевидно.

В този момент силен порив на вятъра се стовари върху терасата. Натан се приближи до Гудрич.

— По дяволите, Гарет, защо искате да гледам този човек?

— Защото той ще умре — отговори сурово Гудрич.

— Но вие сте... Вие сте откачил, драги мой! — провикна се адвокатът. Ала докато произнасяше тези думи, погледът му неудържимо оставаше прикован към силуета на Кевин. Някаква глуха тревога се надигна в душата му.

Нищо няма да се случи. Такива неща не стават...

Но не бе изминала и минута, откакто Гудрич бе направил своето внезапно предсказание, и ето че младият човек извади револвер от джоба на анорака си. В продължение на няколко секунди той гледаше ужасен оръжието, което трепереше в ръката му.

Отначало като че ли никой не забеляза странното му поведение, но изведнъж една жена изпищя с всичка сила:

— Този човек е въоръжен!

Всички погледи моментално се фокусираха върху младежа.

Обзет от паника, Кевин обърна револвера срещу себе си. Устните му трепереха от ужас. Сълзи на ярост потекоха по лицето му, последвани от вик на болка, който се изгуби в мрачината на нощта.

— Не правете това! — извика един мъж, баща на семейство. В същото време по посока на покритата зала се разрази невероятна блъсканица.

Натан стоеше неподвижен пред младия човек. Смаян и в същото време ужасен от всичко това, което се случваше пред очите му, той не смееше да изобрази дори най-малкото движение от страх, че може да предизвика непоправимото. Престанал бе изобщо да усеща студа.

Напротив, почувства как го облъхва една гореща вълна, която се разпространи мълниеносно по цялото му тяло.

Само да не стреля...

Не стреляй. Не стреляй, момче...

Но Кевин вдигна очи, погледна за последен път беззвездното небе, след което натисна спусъка.

Детонацията разкъса нюйоркската нощ. Краката на младежа се огънаха под тежестта на тялото. Той рязко се срути на земята.

За момент като че ли времето бе спряло.

Сетне се разнесоха панически викове и на терасата настана страхотно вълнение. Множеството се стълпи пред асансьорите. Пощурели, хората се блъскаха и тичаха във всички посоки. Някои бяха извадили мобилните си телефони... бързо... да известят фамилията... да известят близките си. От онова страховито септемврийско утро насам повечето нюйоркчани бяха обзети от едно почти осезаемо чувство за ранимост. Всички тук бяха в някаква степен травматизирани и дори туристите прекрасно знаеха, че при посещението им в Манхатън би могло да се случи всичко.

Заедно с още няколко души Натан бе останал на терасата. Около трупа на Кевин се бе оформил кръг от човешки тела. Двойката влюбени сега бе опръскана с кръв и тихо ридаше.

— Отдръпнете се! Дайте му да диша! — провикна се един служител от охраната, наведен над проснатия младеж.

Той грабна своята радиостанция и поиска помощ от охраната на входа.

— Повикайте пожарникарите и линейка! Имаме ранен от куршум на 86-ия етаж.

После униформеният отново се наведе над Кевин, но единственото, което можа да установи, бе, че за нещастие всякаква помощ ще бъде безполезна, освен за да го пренесе до моргата.

На по-малко от метър от жертвата, Натан не бе в състояние да прави нищо друго, освен да гледа като парализиран трупа на Кевин. Лицето на младежа, белязано от болка, бе застинало навеки сред вик на ужас. Очите му, изскочили от орбитите и придобили стъклен блясък, бяха втренчени в празното пространство. Зад ухото му се виждаше зейнала дупка от изгорена тъмночервена плът. Част от черепа му се бе превърнала в пихтия, а това, което бе останало, се къпеше в

смес от мозък и кръв. Адвокатът моментално разбра, че никога повече няма да може да се отърве от тази гледка, че тя ще се връща като призрак в съзнанието му отново и отново в безсънните му нощи и в миговете на крайна самота.

Любопитните започваха малко по малко да се оттеглят. Едно малко момченце бе изгубило своите родители и стоеше вцепенено на два-три метра от трупа, приковало хипнотизирания си поглед върху локвата от кръв.

Натан го взе на ръце, за да го отстрани от тази злокобна гледка.

— Ела с мен, приятелче. Не се бой, всичко ще се оправи. Всичко ще се оправи.

Когато се изправи, той забеляза Гудрич, който се мяркаше, потъвайки все по-навътре в тълпата. Хвърли се към него.

— Гарет! Чакайте, по дяволите!

С детето, вкопчило се във врата му, Натан раздаваше лакти във всички посоки, за да се добере до лекаря в най-гъстата част на тълпата.

— Как можехте да го знаете? — провикна се той, дърпайки го за рамото.

С очи, вперени в нищото, Гудрич не обърна внимание на въпроса му.

Натан се опита да го задържи, но бе заприщан от родителите на детето, които почувстваха дълбоко облекчение, че са успели да намерят своя син.

— О, Джейми, така ни уплаши, моето момче!

Адвокатът едва се отърва от техните излияния.

Още малко и щеше да хване лекаря, когато в последния миг той се вмъкна в единия от асансьорите.

— Защо не направихте нищо, Гарет?

За част от секундата погледите им се кръстосаха, но Натан успя само да изкрещи последния си въпрос пред плъзгащите се врати на асансьора, които се затваряха:

— Защо не направихте нищо, нали *знаехте*, че ще умре?

5

*Много трудно се решаваме да повярвала в
това, което е болезнено за вярване.*

Овидий

10 декември

Тази нощ Натан спа малко.

На другия ден се събуди доста късно, мокър от студена пот, и първото нещо, което изпита, бе познатата вече болка в гърдите, която така и не бе изчезнала. Зае се да си масажира дясната страна и както му се стори, усети един по-остър бодеж.

Като че ли за да се обърка всичко, за пореден път му се бе присънила онази история с удавянето, която при него бе верен признак на безпокойство. Без съмнение, защото Гудрич му бе споменал за лебед.

Той стана от леглото и усети как краката му омекват. Чувстваше се толкова горещ, че дори си сложи термометър под мишницата.

37,8. Нищо тревожно.

При все това слабостта, която усещаше, и късният час го принудиха да се откаже от сутрешния си крос. Очевидно го чакаше един много лош ден.

Натан отвори домашната аптечка и измъкна оттам таблетка „Прозак“, която изпи с глътка вода. Бе придобил вече навика да взема редовно от това лекарство, откакто... откакто не се чувстваше в хармония с нищо.

Събра папките, които лежаха разпилени върху канапетото. Снощи не бе свършил бог знае каква работа. Днес му предстоеше да работи с удвоена енергия. Още повече че се намираше пред прага да постигне споразумение по делото „Райтбис“. Известната къща аукцион, чието юридическо обслужване бе поел, трябваше да се справи с обвинението, че е нарушила антитръстовия закон, като се бе

договорила с главните си конкуренти да фиксират сходни комисионни такси при продажбата на произведения на изкуството. Това бе едно твърде деликатно дело, в което не само часовете труд влизаха в сметката. Ако успееше да постигне едно добро споразумение, неговата репутация щеше да скочи с още една степен.

Въпреки че бе закъснял, остана още доста време под топлия душ, като отново и отново прекарваше през съзнанието си самоубийството на Кевин Уилямсън. Припомни си дори някои от репликите на Гудрич: „Мисля, че аз мога да ви бъда полезен, Натан. Някои изпитания могат да бъдат мъчителни, ще видите“. Беше споменал също за „необходимостта да се приготви“.

Какво, по дяволите, искаше този тип от него? Всичко това бе започнало да става обезпокоително. Дали не трябваше да предупреди някого? Полицията например. В края на краищата снощи имаше смъртен случай и това не бе дребна работа.

Да, но на терасата на „Емпайър Стейт Билдинг“ се бе случило самоубийство. Десетки свидетели биха могли да го потвърдят. И въпреки това Гудрич със сигурност носеше някаква част от отговорността за тази история. Във всеки случай той разполагаше с информация, която не би трябвало да запази само за себе си.

Натан излезе от душкабината и се избърса енергично с голямата кърпа.

А може би най-доброто бе изобщо да не мисли за всичко това. Нямаше време за подобни работи. И не биваше никога повече да приема срещи с Гудрич. Никога повече...

Така малко по малко нещата щяха да влязат в привичния си ред.

Преди да излезе, гълтна още два аспирина и една таблетка витамин С.

Трябва да внимава с всички тези лекарства, знаеше това. Но не и днес. Все още не бе готов за подобно нещо.

Видя се принуден да почака доста, докато хване такси. Колата зави при „Кълъмбъс Сайкъл“ и мина покрай „Гранд Арми Плаза“.

В никакъв случай няма да съм подранил — помисли си той, докато разменяше обичайните реплики с шофьора, който се оказа пакистанец. И за да не стане така, че поне нещо да бъде наред, един

камион за доставки се спря под носа им пред сградата на „Дженерал Мотърс“, предизвиквайки началото на страхотно задръстване по „Медисън“. Натан излезе от таксито и тръгна пеша по коридора от метал и стъкло, образуван от небостъргачите на „Парк авеню“. Цялото напрежение на града като че ли се взриви пред лицето му — от кресливите призови на хората сандвичи до клаксоновия концерт, изпълнен в негова чест от една лимузина със затъмнени стъкла, която за малко да го прегази.

Той изведнъж се почувства съвсем натясно, смачкан от тази враждебна среда. Облекчението дойде едва когато се намери пред сградата на „Марбъл & Марч“ и навлезе във внушителното входно пространство, над което се извисяваше огромен свод, покрит с мозайки във византийски стил. Натан се спря най-напред на 30-ия етаж, където партньорите разполагаха с голяма зала за почивка и неголямо кафене. На няколко пъти дори му се бе случвало да преспива тук, когато работата се оказваше прекалено много и наистина с изключителна важност. Взе няколко документа от своята кутия и се качи на горния етаж, където се намираше кантората му.

Тъй като бе дошъл необикновено късно, не бе трудно да прочете голяма въпросителна в погледа на своята секретарка.

— Моля ви, Аби, ще бъдете ли така добра да ми донесете пощата и едно тройно кафе?

Тя се обърна на въртящия се стол към него и му хвърли укорителен поглед:

— Пощата ви очаква върху бюрото повече от час. Що се отнася до кафето, сигурен ли сте, че едно тройно...

— Искам го много силно и без мляко, благодаря.

Той влезе в своя офис, посвети двадесет минути на сравнително бегъл преглед на кореспонденцията, сетне се зае с електронната си поща, допивайки последната чаша кафе. Бе получил известие от свой сътрудник, който търсеше помощта му по някакъв юридически въпрос, свързан с делото „Райтбис“. Тъкмо се готвеше да му отговори, когато...

Не, не бе възможно да се съсредоточи. Не можеше да се преструва, като че ли всичко това никога не се бе случило. Трябваше да уреди тази работа.

За по-малко от две секунди той затвори своя преносим компютър, грабна палтото си и изхвърча от офиса.

— Аби, обадете се на портиера да ми повика такси и отменете всички срещи за сутринта.

— Но вие трябваше да се видите с Джордан на обяд...

— Опитайте се да отложите срещата за вечер, ако обичате, струва ми се, че той е свободен по това време.

— Не знам дали ще бъде много поласкан.

— Това си е *мой* проблем.

Тя го застигна по коридора, за да му извика:

— Имате остра нужда от почивка, Натан, не за пръв път ви го казвам!

— Южния терминал на ферибота! — разпореди се той, хлопвайки вратата на таксито.

Благодарение на сумата от двадесет долара, размахани пред лицето на шофьора, Натан едва успя да се провре сред последните пътници и да се качи на кораба за Стейтън Айлънд, който потегляше в десет часа. За по-малко от двадесет и пет минути той го откара до този стремително развиващ се район на Ню Йорк. Пътуването бе впечатляващо, но нито гледката към долната част на Манхатън, нито Статуята на Свободата му доставиха удоволствие, толкова голямо бе желанието му да пристигне колкото се може по-бързо.

Едва стъпил на брега, той наново грабна такси, което начаса го откара до общинската болница на Стейтън Айлънд.

Лечебното заведение се простираше върху обширен терен близо до Сейнт Джордж — административния център на този район, който бе разположен в североизточния край на острова.

Таксито спря пред Центъра по хирургия. От сутринта не бе валил сняг, но облачното небе бе сиво и мрачно.

Натан влетя тичешком в сградата. Младата жена на рецепцията възпря порива му.

— Господине, посещенията започват в...

— Бих искал да видя доктор Гудрич — прекъсна я той.

Бе станал неудържим като ракета. Таблетките „Прозак“ имаха понякога необичайно въздействие върху него.

Тя се порови малко в екрана на своя компютър, за да намери графика на операциите.

— Професорът току-що е приключил с една биопсия, очакват го вадене на тумор и почистване на нервни възли. Няма възможност да го видите сега.

— Известете го все пак — настоя Натан. — Кажете му, че господин Дел Амико е тук. Случаят е спешен.

Служителката обеща да опита и го покани да се настани в чакалнята.

Гудрич се появи около четвърт час по-късно. Бе облечен в синя хирургическа блуза, на главата си носеше неизбежната шапка.

Натан се устреми към него.

— Бога ми, Гарет, искате ли все пак да ми обясните какво...

— По-късно, приятелю, не съм свободен в момента.

— Няма да ви оставя, да знаете! Нахлувате в кантората ми, сетне вкъщи, карате ме да присъствам на едно ужасяващо самоубийство, без да ми кажете нищо друго, освен „разсъждавайте върху преходността на живота“. Започвате да ме подлагате на твърде големи изпитания!

— Ще поговорим за това по-късно. Има една стая на етажа, в която пациентът лежи и чака да му изрежа тумора...

Натан се видя принуден да положи свръхусилие, за да запази спокойствие. Чувстваше се способен да приложи най-долно насилие над лекаря.

— ... но вие можете да дойдете с мен, ако сърцето ви подсказва, че бихте желали да го сторите — предложи Гудрич, като се завъртя на токовете си.

— Какво?

— Елате да ми асистирате при операцията, това е много поучително.

Натан въздъхна. Усещаше, че Гарет бе съумял да му наложи почти изцяло своето влияние, но не намери сили да се въздържи и тръгна подир него. При всяко положение, след като бе стигнал дотам...

Подложи се търпеливо на цялата процедура по стерилизацията. Продължително търка сапунисаните си ръце, покрити до лактите с

антибактериална пяна, преди да си върже платнената маска върху устата и носа.

— Какво предвижда програмата? — попита той, придавайки си безгрижен вид.

— Езофагектомия посредством лапаротомия и торакотомия^[1] — отвърна Гудрич, бутайки пред себе си летящата врата.

Натан дори не положи усилие да потърси някакъв духовит отговор и се присъедини към хирурга в операционната зала, където го чакаха асистентът му и една медицинска сестра.

Още щом се озова в помещението без прозорци, осветено от ярка, режеща очите светлина, той разбра, че едва ли щеше да му хареса всичко това, което предстоеше да наблюдава.

Какъв ужас! Както по-голямата част от хората, и той мразеше медицинските миризми, които му навяваха неприятни спомени.

Настани се в най-отдалечения ъгъл и повече не си отвори устата.

— Това е злокачествен рак — обясни Гудрич на своя колега. — Човекът е на около петдесет, страстен пушач, малко закъсняла диагноза. Засегната ципа. Наличие на метастази в черния дроб.

Докараха масичка, върху която бяха подредени всевъзможни хирургически инструменти. Пое подадения му скалпел и даде знак за начало на операцията.

— Много добре, започваме.

Натан проследи всички етапи на операцията върху малък телевизионен екран, закрепен над главата на пациента.

Срязване на триъгълния лигаментум... освобождаване на хранопровода...

След няколко манипулации върху екрана не се виждаше нищо друго, освен камара окървавени органи. Какво ли правеха хирурзите, за да се възстановят? Натан никога не бе проявявал склонност към хипохондрия, но точно в този момент не съумя да се въздържи от мисълта за болката, която стягаше гърдите му. Гледаше с нарастващо безпокойство Гудрич, който работеше усилно, целият погълнат от своето призвание.

Не, този човек не е луд. Той е лекар, при това компетентен. Човек, който става сутрин, за да спасява човешки животи. Но тогава какво иска от мен?

По някое време асистентът на Гудрич се опита да поведе разговор за бейзболната лига, но Гарет незабавно го прикова с унищожителен поглед и човекът не гъкна повече.

Натан отново се взря в екрана: операцията следваше своя ход.

Интубация на коремната кухина... дренаж на гръдния кош и стомаха...

Чувстваше се нищожен. Точно в този момент всичките дела, работни срещи и милионът долари в банковата сметка му се сториха банални и незначителни.

Към края на операцията сърдечният ритъм на болния рязко подскочи.

— Мамка му! — провикна се асистентът. — Той развива тахикардия.

— Случва се — спокойно произнесе Гудрич. — Сърцето му трудно понася натоварването.

В момента, в който Гарет нареди на медицинската сестра да бие инжекция на пациента, Натан усети как една струйка се надига откъм вътрешностите и се качва към гърлото му. Изскочи тичешком от операционната зала и в последния момент успя да се наведе над тоалетната чиния, където повърна цялото съдържание на стомаха си.

Тогавя си припомни, че почти двадесет и четири часа не бе слагал нищо в устата си.

Гудрич го намери след десетина минути.

— Ще живее ли? — попита го тревожно Натан, като бършеше изпотеното си чело.

— Във всеки случай по-дълго, отколкото ако не бяхме предприели нищо. Най-малкото, ще може да яде и храносмила нормално. Поне известно време.

— Операцията беше успешна — обясни Гудрич, като гледаше в очите съпругата на пациента. — Разбира се, някои следоперационни усложнения винаги са възможни, но аз съм оптимистично настроен.

— Благодаря ви, докторе — промълви признателно жената. — Вие го спасихте.

— Само направихме най-доброто, на което сме способни.

— Благодаря и на вас, много ви благодаря — каза тя, стискайки ръката на Натан.

Бе го взела за асистент на хирурга. Адвокатът бе толкова впечатлен от присъствието си на операцията, че не си и помисли да ѝ обяснява как стоят нещата в действителност.

Кафенето на болницата се намиреше на първия етаж и откриваше чудесна гледка към паркинга.

Седнали един срещу друг, Гудрич и Натан си поръчаха кафе. С него на масата се появи и малка кошничка със сладки.

— Искате ли една поничка! Мазнички са, но въпреки това...

Натан поклати глава.

— Все още имам отвратително горчив вкус в устата, ако искате всичко да знаете.

Неуловима усмивка пробяга по лицето на лекаря.

— Много добре. Слушам ви.

— А, не, не, не така, Гарет, аз ви слушам: защо дойдохте при мен и как така знаехте, че Кевин има намерение да си пусне куршум в главата?

Гудрич си наля чаша кафе, добавяйки голямо количество мляко и захар. Сетне смръщи веждите си.

— Не знам дали сте вече готов, Натан.

— Готов за какво?

— Да чуете това, което ще ви кажа.

— О! Готов съм на всичко, стига само малко да ускорите темпото...

Гудрич обаче не бе на съвсем същото мнение.

— Искате ли да ми доставите малко удоволствие? Престанете на всеки две минути да си гледате часовника.

Натан въздъхна дълбоко.

— Добре. Няма да бързам, имате всичкото ми време — каза той, развързвайки възела на вратовръзката и събличайки сакото си.

— Вие ме вземате за някакъв луд, нали?

— Признавам, че си задавам някои въпроси — отговори адвокатът, без да се усмихне.

— Дали сте чували, че съществуват отделения за палиативно лечение?

— Прочетох, че вие завеждате точно такава в тази болница.

— Правилно. Както знаете, това са сектори, в които се приемат болни, осъдени от медицината.

— И вие им оказвате психологическа подкрепа...

— Да. Тези пациенти обикновено имат само още няколко седмици живот, при това са съвсем наясно със своето положение. С подобно нещо човек много трудно се примирява.

Часът беше вече два след обяд. Голямата зала на кафенето бе изпълнена наполовина. Натан извади цигара, но не я запали.

— Нашата мисия е да ги придружим по пътя към смъртта — продължи Гудрич. — Да направим така, че да използват малкото време, което им остава, за да си тръгнат от този свят в мир.

Той остави да минат няколко секунди, и уточни:

— В мир със себе си и в мир с околния свят.

— Много добре, но това какво ме...

Гудрич избухна:

— Какво ви засяга ли? Все същият въпрос, произлизащ от вашето мъничко его! Какво ли го засяга господин Натан дел Амико, великия адвокат, който взема по четиристотин долара на час, цялата мизерия на света? Не бихте ли могли поне за момент да забравите за вашата дребна личност?

Този път Гудрич бе минал всякакви граници. Юмрукът на адвокатата се стовари върху масата.

— Чуйте ме внимателно, задник такъв! Никой не си е позволявал да ми говори по този начин, откакто съм завършил началното училище, и аз имам намерение тази практика да продължава!

Той скочи внезапно от стола си и за да се успокои, отиде при бара да си поръча малка бутилка минерална вода.

В голямата зала разговорите бяха секнали и всички го гледаха с укор в очите.

Овладей се! Намираш се в болница, все пак!

Натан отвори бутилката и изпи половината от съдържанието ѝ. Изтече минута, преди да се върне и да седне на своята маса.

Сетне заби поглед в лицето на Гудрич — смяташе, че по този начин ще му даде да разбере, че изобщо не му пука.

— Продължавайте — подхвърли той с по-спокоен тон, но в него явно звучеше нотка на скрита враждебност.

Напрежението между двамата мъже бе осезаемо. Въпреки това лекарят поднови своята мисъл оттам, докъдето бе стигнал.

— Отделенията за палиативно лечение са предназначени за хора, за които медицината предвижда скорошна и неминуема смърт. Но има и огромен брой случаи, при които леталният изход по никакъв начин не би могъл да бъде предвиден.

— Като например инцидентите?

— Да, инцидентите, насилствената смърт, болестите, които медицината не е в състояние да установи или пък е установила прекалено късно.

Натан разбра, че стигат до най-важния момент на обяснението. На всичко отгоре през цялото време чувстваше тази болка, която стягаше гърдите му като менгеме.

— Както вече ви дадох да разберете — продължи Гудрич, — за хората е много по-лесно да възприемат смъртта, когато са осъществили своите въжделения докрай.

— Но това не е възможно в случаите на внезапна смърт!

— Невинаги.

— Как така невинаги?

— В действителност, това е една от мисиите на Вестителите.

— *Вестителите?*

— Да, Натан, съществуват такива хора. Тяхната мисия е да подготвят онези, които скоро ще умрат, за големия скок в отвъдния свят.

Адвокатът поклати глава.

Отвъдният свят! Тоя човек съвсем е изкукуригал.

— Искате да ми кажете, че някои знаят отнапред кой кога ще умре?

— Нещо такова — потвърди сериозно Гарет. — Ролята на Вестителите е да улеснят мирната раздяла между живите и мъртвите. Те позволяват на умиращите да подредят своя живот, преди да си отидат оттук.

Натан въздъхна.

— Мисля, че не сте улучили особено с мен: аз съм по-скоро картезиански тип, вярвам само на това, което виждам, и моят

спиритичен живот не е по-развит от този на който и да било земен червей.

— Пределно ми е ясно, че това е трудно за вярване.

Натан повдигна рамене и обърна главата си към прозореца.

Каква е тази дивотия, какво правя тук?

Облаци от памучни пухчета отново пресичаха сивотата на небето, за да кацнат меко върху стъклената преграда, гледаща към паркинга.

— И ако ви разбирам добре, вие сте един от тези...

— ... от тези Вестители, да.

— Затова ли знаехте за Кевин?

— Браво!

В никакъв случай не биваше да влиза в тази игра. Нищо нямаше да спечели, ако продължаваше да слуша брътвежите на тази откачалка, и въпреки това не можа да се сдържи и да не отбележи:

— Но вие нищо не направихте за него.

— Какво искате да кажете?

— С какво го подготвихте да направи големия скок? С какво „улеснихте мирната раздяла между живите и мъртвите“? Кевин не изглеждаше много спокоен и вглъбен в момента на тръгване...

— Ние не можем да се намесваме всеки път — призна Гудрич. — Това момче бе прекалено объркано и не бе в състояние да поработи върху себе си. За щастие невинаги е така.

Но дори и да приемеше тази хипотеза, пак оставаше нещо, което продължаваше да човърка Натан.

— Можехте да му попречите да умре. Трябваше да предупредите някого от охраната или полицията...

Гарет тутакси го спря:

— Това нямаше да промени кой знае какво. Никой няма власт да определя часа на смъртта. Никой освен това не може да поставя на разискване окончателното решение.

*Окончателното решение; Вестителите; отвъдният свят...
Защо не чистилицето и адът, както вървят нещата?*

Натан направи пауза от няколко секунди, за да подреди всички тези сведения, и каза с крива усмивка:

— Вие наистина ли си въобразявате, че ще ви повярвам?

— Тези неща не са чакали вие да повярвате в тях, за да съществуват в действителност.

— Казвам ви още веднъж, губите си времето, аз не съм вярващ човек.

— Това няма нищо общо с религията.

— Мисля си съвсем искрено, че вие сте си изгубили разсъдъка, и дори, че мой дълг е да известя за вашите брътвежи управителя на болницата.

— Ако това е така, то аз съм луд повече от двадесет години.

Тонът на Гарет стана по-убедителен.

— Не ви ли предупредих за Кевин?

— Това изобщо не е доказателство. Има хиляди други причини, които биха могли да обяснят как сте успели да отгатнете, че ще се самоубие.

— Не виждам много ясно кои са те.

— Някакво окултно учение, някаква секта, дрогата...

— Повярвайте ми, нямам никакво намерение да ви въвличам в цялата тази работа, Натан. Казвам ви само, че притежавам способността да предвиждам смъртта на някои хора. Знам, че ще умрат, преди да се появят първите знаци, които предизвестяват това. Затова и се старая да ги подготвя за онова, което ги очаква.

— И откъде бихте могли да се сдобиеете с тази власт?

— Това е твърде сложно, Натан.

Адвокатът се изправи, надяна сакото и палтото си.

— Достатъчно се наслушах за днес.

— И аз така смятам — потвърди Гарет с разбиране.

Адвокатът се насочи към изхода, но миг преди да прекоси автоматичната врата, внезапно се обърна кръгом и се върна при Гудрич, сочейки го ядно с пръст:

— Извинете ме, задето се връщам към моята нищожна персона, докторе, но дали не се опитвате да ми кажете, че сте тук *заради мен*?

— ...

— Вие сте тук заради мен, Гудрич, нали така? Така ли би трябвало да ви разбирам? Настанал е моят час? Изпята ми е песента, с други думи?

Гудрич изглеждаше затруднен. Създаваше впечатление, че би предпочел да избегне този разговор, но че в същото време прекрасно

съзнава неговата неизбежност.

— Не съм казал точно това.

Но Натан не отдаде значение на тази забележка. Той все повече се нервираше, поради което започна да говори бързо и високо.

— Такива са, значи, вашите маниери на действие! Щом получите отнейде си вашето „предварително знание“, натрапвате се на хората, нахлувате у тях, за да им кажете: „Внимавайте, съществуват приоритети, дадена ви е само една седмица на разположение, така че побързайте да приключите каквото имате за уреждане“.

Гарет се опита да го успокои.

— Никога не съм казвал нищо подобно на хората, които трябва да умрат. Просто го знам, това е всичко.

— Е добре, Вестителю, вървете тогава да проучите как точно стоят нещата!

Този път Натан напусна залата, и то за добро.

Останал сам на масата, Гудрич доизпи кафето си, сетне разтри мълчаливо клепачите си.

През стъклото той забеляза силуета на Дел Амико, който се отдалечаваше сред снега и студа.

Ледените парцалчета се вкопчваха в косите и лицето на адвоката, но той като че ли не ги забелязваше.

В залата, близо до бара, колонките на радиото разпръсваха джазовите акорди за пиано на Бил Еванс.

Това беше една тъжна мелодия.

---

[1] Отстраняване на хранопровода посредством отваряне на коремната кухина и гръдния кош. — Б.пр. ↑

6

*Нима не е изчезнал всякакъв студ?
Нима той не идва нощем, все повече и
повече нощем?
Нима не трябва още призори да палим
фенерите?*

Ницше

— Колко дни отпуск съм взел през последните три години?

Бе шест часа привечер. Седнал в кантората на Ашли Джордан, Натан се опитваше да убеди главния партньор да му разреши две седмици ваканция. Двамата поддържаха твърде сложни взаимоотношения. В началото Натан бе протеже на Джордан в средите на кантората, но с течение на времето последният бе започнал леко да се дразни от амбицията на своя млад партньор, към когото можеше да отправи единствено упрека, че твърде често бе започнал да му издърпва килимчето изпод краката. От своя страна Натан бързо си бе дал сметка, че Джордан не бе от породата хора, които са склонни да смесват бизнеса с приятелството. Младият адвокат знаеше отлично, че ако един ден се сблъска със сериозни проблеми, едва ли вратата на Ашли ще бъде тази, на която ще отиде да позвъни.

Натан въздъхна. Безполезно бе да си заравя главата в пясъка: словесната престрелка с Гарет и самоубийството на Кевин го бяха разтърсили твърде дълбоко. Да не говорим за болката, която през цялото време разкъсваше гърдите му.

Искрено казано, вече не знаеше какво да си мисли за безумните приказки на Гудрич относно Вестителите. Но едно бе сигурно: имаше нужда да направи пауза, да посвети малко време на себе си и да се възползва от предстоящия отпуск, за да обърне повече внимание на дъщеря си.

Той отново постави своя въпрос:

— Колко дни отпуск съм взел през последните три години?

— Почти нито един — съгласи се Джордан.

— Ние рядко влизаме в съдебната зала, но когато сме стигали до процес, колко дела съм загубил?

Джордан въздъхна и не можа да сдържи леката си усмивка. Знаеше наизуст този припев. Натан безспорно бе талантлив адвокат, ала едва ли можеше да се нарече и скромнен.

— Не си загубил нито едно дело през последните години.

— Не съм загубил нито едно дело през цялата си кариера — поправи го Натан.

Джордан нямаше как да му противоречи, но го попита:

— Заради Малори ли е цялата работа? Познах ли?

Натан не му отговори пряко:

— Виж, ще взема лаптопа и мобилния телефон, за да бъда винаги на линия, ако има някакъв проблем.

— Добре, вземи си отпуска, щом такова е желанието ти. Още повече че нямаш нужда от моето разрешение за това. А със случая „Райтбис“ ще се заема лично аз.

Смятайки разговора за приключен, той потъна отново в числата, които преминаваха през екрана на компютъра му.

Но Натан не възприе нещата по същия начин. Дори повиши тон, за да отбележи:

— Не искам нищо друго, освен малко време, което да посветя на дъщеря си, не виждам с какво това създава някакъв проблем.

— Не създава никакъв проблем — каза Джордан, като вдигна очи от екрана. — Единствената досада е, че не беше *предвидено*, а ти добре знаеш, че в нашия занаят сме длъжни всичко да предвиждаме.

11 декември

Будилникът иззвъня в пет и половина.

Въпреки няколкото часа сън болката не бе изчезнала. Точно обратното, изгаряше гръдния му кош като огън, който някой бе запалил зад ребрата му. Натан дори имаше усещането, че тя вече се разпространява и в лявото му рамо и е започнала да слиза надолу по ръката.

Затова не успя да събере смелост и да се надигне веднага, а остана в леглото и започна да диша дълбоко, опитвайки се да се успокои. След известно време болката изчезна, но той полежа още десетина минути, питайки се какво ще прави през деня. Накрая взе решение.

По дяволите! Няма да търпя събитията да се стоварват върху главата ми, а аз нищо да не правя. Трябва да зная!

Стъпи с единия си крак на пода и притича право към банята. Страшно му се пиеше кафе, но съумя да устои на изкушението: не биваше да поема никакви храни или течности, щом искаше да си изследва кръвта.

Облече се топло, слезе с асансьора, премина с бърза крачка покрай декоративните мотиви, които покриваха стените на входното пространство. Спря се за кратко, за да поздрави портиера, чиято любезност високо ценеше:

— Добър ден, господине.

— Добър ден, Питър, как завърши снощи мачът на Никс?

— Спечелиха с двайсет точки срещу Сиатъл. Уорд им направи няколко страхотни забивки...

— Чудесно, надявам се да се справим и в Маями!

— Няма ли крос тази сутрин, господине?

— Не, машинката е малко ръждясала днеска.

— Възстановявайте се бързо в такъв случай...

— Благодаря, Питър, приятен ден.

Навън още бе нощ и приближаващото утро бе ледено.

Натан пресече улицата, после вдигна очи към двете кули на „Сан Ремо“. Намери прозорците на своя апартамент на 23-тия етаж от северната кула. Както всеки път, една и съща мисъл мина през главата му: *Не е зле все пак.*

Не бе зле да достигне дотам за един хлапак, израснал в мръсен и гаден квартал на юг от Куинс.

Бе имал трудно детство, истина е. Детство, белязано от голяма беднотия и безкрайни икономии от абсолютно всичко. Живот беден, но не и окаян, нищо, че се бе случвало да сложат нещо на масата само благодарение на food stamps — купоните за храна, раздавани на крайно нуждаещите се.

Да, не е зле все пак.

Защото „Сентръл Парк Уест“ № 145 несъмнено бе един от най-престижните адреси в *Града*. Точно срещу парка и на две преки от метрото, което тукашните обитатели очевидно нямаха нужда да вземат често. В сто тридесет и шестте апартамента на сградата човек можеше да открие бизнесмени, звезди на финансовия небосклон, стари нюйоркски фамилии, знаменитости от киното и музиката. Рита Хейуърт бе живяла тук чак до смъртта си. Говореше се, че Дъстин Хофман и Пол Саймън все още притежавали апартамент в нея.

Натан продължаваше да гледа към горната част на сградата, разделена на две кули близнаци. Всяка от тях завършваше с нещо като храм в романски стил, което придаваше на цялата постройка фалшивия изглед на средновековна катедрала.

Не е зле все пак.

Въпреки това Натан бе принуден да признае, че колкото и голям адвокат да беше, никога не би могъл да си плати подобно жилище, ако не се бе случила онази история с неговия тъст. Да де, неговия бивш тъст Джефри Уекслър.

Дълги години този апартамент в кулата на „Сан Ремо“ приютяваше Уекслър, когато идваше по работа в Ню Йорк. Той бе изключително стриктен и праволинеен човек, завършен продукт на бостънския елит. Имотът принадлежеше на фамилията Уекслър открай време. Сиреч от икономическата криза през 1930 година — рождената дата на постройката, проектирана от Емери Рот, архитекта чудо, който по това време вече бе записал в своята биография редица други престижни сгради, разположени около Сентръл парк.

За поддръжката на апартамента Уекслър бе наел една жена от италиански произход: наричаше се Елеанор дел Амико и живееше в Куинс заедно със сина си. В началото Уекслър я бе ангажирал, без да се съобразява с мнението на своята съпруга, която намираще, че не е особено подходящо да се вземат на работа самотни майки. Но тъй като Елеанор напълно ги бе удовлетворила със старанието си, те ѝ предложиха да се заеме и с лятната им къща на остров Нантъкет.

Така в продължение на много години Натан следваше майка си на острова. Именно там се бе случило събитието, което бе променило целия му живот: срещнал се бе с Малори.

Работата на Елеанор бе предложила на нейния син място в първата ложа на житейския театър, за да наблюдава със завист тази

Америка на извънредно важните персони, върху която времето като че ли нямаше власт. Той също много би искал детство, изпълнено с уроци по пиано, с разходки на ветроходна яхта из бостънското пристанище, с отварящи се врати на мерцедеси, които меко щракват зад него. Естествено, той никога не бе имал нищо от тези чудесии: нямаше баща, нямаше брат, нямаше пари. Не носеше униформата на някое частно училище с бродиран върху ревера на самото герб, нито ръчно изплетен морски пуловер с емблемата на някой от прочутите корифеи на модата.

Ала благодарение на Малори бе успял жадно да вкуси няколко трохи от онова изкуство да се живее извън времето. Понякога го канеха на излети със сложна организация и пищна обстановка из сенчестите ъгълчета на Нантъкет. Много пъти му се бе случвало да придружава семейството на Уекслър на риболовни екскурзии, които неизменно приключваха с пиене на кафе с лед и дегустация на пресен шоколадов сладкиш с орехи. Дори изключително изтънчената Елизабет Уекслър му позволяваше понякога да вземе назаем книги от библиотеката на този огромен дом, в който всичко бе лъскаво, чисто и спокойно.

При все това, въпреки видимата добронамереност, у Уекслърови винаги тлееше раздражението, че синът на тяхната камериерка бе спасил дъщеря им от удавяне през един септемврийски ден на 1972 година.

И тази досада така и не изчезна напълно. Точно обратното, тя нарастваше с течение на времето, за да се превърне в откровена враждебност, когато Малори и той ги посветиха в намерението си да заживеят заедно, а впоследствие — и да се оженят.

Уекслърови тогава използваха всички начини да отдалечат дъщеря си от този, когото тя казваше, че обича. Но нищо не можеше да се направи: Малори удържа на натиска. Тя съумя да бъде по-силна от всички призови към здравия разум. По-силна от заплахите и семейните вечери, на които оттук нататък цареше по-скоро напрегнато мълчание, отколкото непринуден разговор.

Желязната хватка се разхлаби на онази шеметна Коледа през 1986 година, навръх Бъдни вечер, в голямата семейна къща, която бе събрала част от най-отбраното общество на бостънската аристокрация. Малори се бе появила с Натан подръка и го бе представила на цялото

присъствие като нейния „бъдещ съпруг“. Тогава Джефри и Лиза Уекслър разбраха, че не могат вечно да се противопоставят на твърдото решение на своята дъщеря. Че нещата ще вървят именно по този начин, а не другояче, че така или иначе ще трябва да приемат Дел Амико, ако държат да запазят Малори.

Натан бе искрено сащисан от решимостта на любимата си да наложи своя избор и това го караше само да я обича още по-силно. Дори и днес, когато се връщаше в мислите си към онези паметни мигове, отново тръпки го побиваха по цялото тяло. В неговите представи тази Бъдни вечер щеше завинаги да си остане вечерта, в която Малори му бе казала „да“. „Да“ пред целия свят.

Но дори след отпразнуването на сватбата Уекслърови не го признаха истински като един от своите. Дори след получаването на дипломата от Колумбийския университет; дори след приемането му в престижна адвокатска кантора. Това вече не бе въпрос на състояние, а на социален произход. Сякаш в тази среда рождението отреждаше всекому още от самото начало определена позиция, от която той по никакъв начин не би могъл да се отърве, каквито и действия да предприеме, каквото и богатство да натрупа.

За тях той завинаги щеше да си остане синът на камериерката, някой, когото по неволя са се решили да приемат в средата си, за да не скъсат с дъщеря си, но който по никакъв начин не би могъл да принадлежи на истинския семеен кръг. И който никога не ще му принадлежи.

После се бе появило това дело. През 1995 година.

Честно казано, този случай не беше пряко в полето на неговата компетентност. Но когато видя, че ще прибегнат до услугите на „Марбъл & Марч“, Натан настоя да го поверят нему.

Работата не бе чак толкова трудна за разбиране: след като бе продал своето предприятие на голяма компания за информационни технологии, един от основателите и съдружник във фирмата „Софт Онлайн“ смяташе, че е бил измамен посредством злоупотреба от новите акционери, и бе подал иск за обезщетение в размер на 20 милиона долара. Отказът на компанията да плати такава сума бе предизвикал заплахата от започването на съдебен процес. Именно на този етап от развитието на нещата клиентът се бе обърнал към „Марбъл & Марч“.

През това време акционерите на голямата компания, чийто централен офис се намираше в Бостън, на свой ред се бяха обърнали към опитни адвокати — тези от кантората „Бранаг & Мичъл“, един от основните партньори в която бе... Джефри Уекслър.

Малори почти умоляваше съпруга си да се откаже от това дело. То не можеше да доведе до нищо добро за тях. Можеше единствено да усложни нещата, още повече че Уекслър лично ръководеше хода на делото от страна на своята кантора.

Но Натан не я послуша. Искаше да им покаже на какво е способен нехранимайкото от крайния квартал. Обади се на Джефри, за да го предупреди: не само че ще се заеме с делото, но с всички сили ще се постарее да го спечели.

Уекслър го прати да пасе.

При подобен вид спорове почти никога не се стига до съд. Обикновено всичко се урежда със сделка между двете страни и работата на адвокатите се състои в това да постигнат възможно най-благоприятните условия на бъдещото споразумение.

Следвайки съветите на Уекслър, фирмата бе предложила да изплати сумата от 6,5 милиона долара. Това бе едно почтено предложение. Повечето адвокати биха приели подобен изход. Въпреки това, противно на всички правила на разумното поведение, Натан бе убедил своя клиент да не отстъпва.

След няколко дни в съдебната зала „Бранаг & Мичъл“ бяха предложили последно предложение за 8 милиона долара. Този път Натан здраво се бе замислил дали да не спре дотук. После обаче Уекслър бе произнесъл онази фраза. Онези думи, които не ще забрави никога:

— Вие вече получихте моята дъщеря, Дел Амико. Този трофей не ви ли стига?

— Аз в никакъв случай не съм „получил“ дъщеря ви, както благоволихте да се изразите. Аз винаги съм обичал Малори, но вие, изглежда, отказвате да възприемете този факт.

— Ще ви смачкам като хлебарка!

— Отново вашата неприязън, но в това дело тя няма да ви послужи особено много.

— Помислете си отново и отново. Ако докарате нещата дотам, че този тип изгуби 8 милиона долара, вашата известност много ще

пострада. А вие би трябвало да знаете колко е крехка репутацията на един адвокат.

— Погрижете се за *вашата* репутация, старче.

— Шансът ви да спечелите това дело е едно към десет. И вие отлично го знаете.

— На колко сте готов да се обзаложим?

— Готов съм да ме обесят, ако се лъжа.

— Е, не искам чак толкова много от вас.

— Какво тогава?

Натан се замисли за миг.

— Апартамент в „Сан Ремо“.

— Вие сте луд!

— Мислех, че сте играч, Джефри.

— Във всеки случай нямате *никакъв* шанс...

— Току-що ми казахте едно към десет...

Уекслър бе толкова сигурен в себе си, че в крайна сметка се съгласи да участва в тази игра:

— Е, добре, така да бъде! Ако спечелите, ще ви дам апартамент. Ще го оформим като подарък по случай раждането на Бони. Забележете, че не искам нищо от вас в случай че загубите: и така ще ви бъде много трудно да се съвземете, а аз не желая съпругът на моята дъщеря да свърши на улицата.

Така протече тяхната мъжка битка. Подобен облог не бе много професионален — Натан съзнаваше пределно ясно, че не би могъл да прогресира особено, ако си играе със съдбата на свой клиент, за да уреди някакъв личен проблем — но случаят бе изключително примамлив.

Делото бе относително просто, но с неясен изход, зависещо твърде много от чувствителността и преценката на съдията. С отказа си да приеме съглашението, предложено от Уекслър, клиентът на Натан се излагаше на риска да изгуби всичко.

Джефри бе опитен и сериозен адвокат. Обективно погледнато, той не грешеше, когато казваше, че шансовете за победа на неговия противник са твърде слаби.

Но Натан в края на краищата спечели.

Такова бе решението на съдията Фредерик Дж. Ливингстън от Ню Йорк, който намери за виновна фирмата „Софт Онлайн“ и я осъди

да плати на своя бивш собственик дължимите 20 милиона долара.

Едно нещо обаче трябваше да му се признае: Уекслър прие поражението си, без да му мигне окото, и само месец по-късно апартаментът в „Сан Ремо“ бе освободен от всичките му вещи.

Ала Малори все пак не се бе излъгала: това дело не уреди отношенията на Натан с нейните родители. Разривът между Джефри и него бе налице, защото вече почти седем години не си бяха разменили и една дума. Натан дори понякога си мислеше, че Уекслърови тайно са се зараждали от развода на дъщеря си. То и не би могло да бъде иначе.

Натан сведе глава и се замисли за майка си.

Тя никога не го бе посетила в този апартамент. Бе починала от рак три години преди фамозното дело.

Няма значение: все пак именно нейният син спеше на 23-тия етаж на „Сентръл парк Уест“ №145.

Там, където тя бе влизала като чистачка в продължение на повече от десет години.

Животът никога не е бил лесен за Елеанор.

Родителите ѝ, родом от Гаета, рибарско пристанище на север от Неапол, емигрирали в Съединените щати, когато тя била на девет години. Това изтръгване от родните корени бе нанесло тежки поражения върху нейното учение, защото така и не се бе научила да говори приличен английски и в крайна сметка се бе видяла принудена твърде рано да напусне училище.

На двадесет години бе срещнала Виторио дел Амико, строителен работник — един от стотиците, участвали в изграждането на „Линкълн Сентър“. Той имаше подкупващо дар слово и прелъстителна усмивка. След няколко месеца тя бе разбрала, че е бременна, и двамата бяха решили да се оженят. Но с течение на времето Виторио се бе оказал груб, неверен и безотговорен човек, който в края на краищата бе напуснал своя дом, без да остави какъвто и да било адрес.

След изчезването на своя мъж Елеанор бе изправена пред необходимостта да се справя сама, за да отгледа детето си, наемайки се да работи на две, понякога на три места, за да свързва двата края. Чистачка, сервитьорка, служителка на рецепцията в долнопробни хотели: тя никога не се оплакваше от съдбата си и издържаше с непоколебима решителност на честите унижения, свързани с тези

презрени видове работа. Без истински приятели, без близки, тя си нямаше никого, на когото би могла да се опре.

Вкъщи нямаша нито пералня, нито магнетофон, ала имаха храна колкото им душа иска. Живееха бедно, но достойно. Натан винаги бе облечен в чисти и спретнати дрехи и разполагаше с всички школки принадлежности, от които имаше нужда, за да успее в училище.

Въпреки нарастващата умора, която се натрупваше у майка му, Натан никога не бе я видял да отделя достатъчно време, за да се посвети на себе си или да си позволи някои дребни удоволствия. Не заминаваше през отпуските, никога не отваряше книга, не ходеше нито на кино, нито на ресторант.

Защото единственото занимание на Елеанор дел Амико бе да отгледа правилно своя син. Противно на пълната липса на образование и култура, тя бе направила максимално възможното, за да следи преминаването му през всички степени на образованието и да му помага колкото ѝ стигат силите. Тя нямаше диплома, но имаше любов. Любов безусловна и непреходна. Често повтаряше на сина си, че се чувства далеч по-спокойна, задето ѝ се е родил син, а не дъщеря: „Ти ще се справиш по-лесно в този свят, където мъжете все още са на власт“ — уверяваше го тя.

През първите десет години от своя живот майка му бе слънцето, което осветяваше неговото всекидневие; магьосницата, която галеше челото му с влажна кърпа, за да прогони лошите сънища; тази, която сутрин на тръгване за работа му оставяше мили думи, а понякога и по няколко дребни монети, които той намираще до чашата с какао след ставането си от леглото.

Да, майка му бе неговият идол, преди някакъв неизказан вид социална дистанция да започне малко по малко да ги разделя.

Отначало откри тъй завладяващия свят на Уекслърови. Сетне, когато бе на дванадесет години, имаше късмета да влезе в „Уолъс Скул“ — частно училище в Манхатън, което всяка година приемаше десетина стипендианти, набирани измежду най-добрите ученици от трудните квартали. Често получаваше покани от своите приятели, които живееха в шикозни апартаменти в Ийст Сайд или Грамърси Парк. Постепенно започна да изпитва срам от своята майка. Срам от нейните правописни грешки и от лошото владееие на английския.

Срам, че социалното ѝ положение е до такава степен видимо от нейния език и нейните маниери.

За пръв път любовта, която тя му засвидетелстваше, изглеждаше в очите му обсебваща и той малко по малко се освободи от нея.

През студентските години връзките помежду им се разхлабиха още повече, а бракът му с нищо не допринесе за тяхното подобряване. Но вината в никакъв случай не бе у Малори, която винаги бе настоявала да полага повече грижи за майка си. Не, вината лежеше изцяло върху него. Той бе прекалено зает да гради стъпалата на своя успех, за да си дава сметка, че майка му имаше далеч по-голяма нужда от неговата любов, отколкото от парите му.

Сетне бе дошла онази мрачна ноемврийска сутрин през 1991 година, когато от болницата го повикаха, за да му съобщят, че е починала, и тогава тази любов се бе върнала с пълната си сила, за да го зашемети като плесница по лицето. По подобие на милиони синове преди него, и той сега бе разяждан от угризения, измъчван от натрапчивите спомени за всички онези моменти, в които бе проявявал неблагодарност и безразличие.

Оттогава насетне не минаваше и ден, без да си помисли за нея. Всеки път, когато срещнеше на улицата някоя простичко облечена жена, съсипана от работа, уморена още преди да е започнала деня, той отново и отново виждаше своята майка и се изпълваше със съжаление, че не е бил по-добър син. Но бе прекалено късно. Всички упреци, които можеше да отправи към себе си, бяха вече съвсем безполезни. Нещата, които предприемаше, за да получи поне някакво опрощение, като да отрупва всяка седмица гроба ѝ с цветя, не можеха никога да заместят времето, което не бе прекарал заедно с нея, докато тя все още бе между живите.

В чекмеджето на шкафчето ѝ в болницата той бе намерил две снимки.

Първата датираше от 1967 година. Бе направена една неделя следобед близо до морето в парка с атракционите на Кони Айлънд. Натан е на три години. Държи италиански сладолед с малките си ръчички и гледа възхитен сладките възвишения във фунийката. Майка му го носи гордо на ръце. Това е една от малкото фотографии, на които тя се усмихва.

Другата снимка му е по-позната, защото се отнася до получаването на дипломата по право от Колумбийския университет. Облечен в прекрасен костюм и наметнат с абсолвентската тога, той гледа така, сякаш преценява колко струва целият свят. Едно е сигурно, бъдещето му принадлежи.

Преди да влезе в болницата, майка му бе извадила тази снимка от позлатената рамка, която доминираше над цялата обстановка в нейния хол. В момента на своята смърт тя бе пожелала да държи до себе си символа, отразяващ успеха на нейния син, който същевременно бе и белегът на неговото отдалечаване.

Натан се опита да прогони тези идеи, които го правеха прекалено раним.

Вече бе шест и нещо.

Влезе в подземния паркинг на една от съседните сгради, в който бе наел две места за паркиране. На едното от тях стоеше „Ягуар купе“, а на другото — луксозен тъмносин джип.

Бяха си го купили, когато на път бе второто им дете. Изборът бе на Малори. Харесваше ѝ впечатлението за сигурност и височина, които се излъчваха от този вид коли. Тя винаги бдеше семейството да бъде предпазвано. Това бе нейна първа грижа и най-важно обстоятелство при всички решения, които бе вземала.

Какъв е смисълът да имам две коли сега? — запита се Натан, отваряйки вратата на купето. Преди около година се бе замислил да продаде джипа, но така и не намери време за тази работа. Почти бе потеглил, когато си каза, че може би ще бъде по-разумно да вземе машината с двойно предаване, защото всички пътища сигурно ще бъдат хлъзгави.

Парфюмът на Малори ухаеше все още във вътрешността на колата. Докато палеше двигателя, той реши, че ще продаде спортната машина и ще задържи джипа.

Изкачи двата етажа на паркинга, отвори си бариерата с помощта на магнитна карта и навлезе в града, обгърнат от нощния мрак в очакване на развиделяването.

Не валеше. Определено, дори времето се държеше странно, колебаейки се непрекъснато между острия студ и приятната мекота.

Натан се порови в жабката и намери някакъв стар диск на Леонард Коен, един от любимите на бившата му жена. Скоро музиката

изпълни малкото пространство. Малори особено обичаше кълтри певците, а най-вече — протеста. Преди няколко години бе отишла в Европа, в Генуа, за да манифестира срещу вредните последици от глобализацията и всесилието на мултинационалните корпорации. По време на последните президентски избори бе участвала активно в кампанията на Ралф Нейдър, а докато живееше на Източния бряг, не бе пропуснала нито една манифестация във Вашингтон срещу Международния валутен фонд и Световната банка. Малори бе против всичко: против огромните дългове и мизерията на бедните страни, против упадъка на околната среда, против експлоатацията на детския труд... През последните години яростно се бе борила срещу опасността, която представляват генетично променените храни. Бе посветила много време на една асоциация, бореща се за земеделие без торове и пестициди. Две години преди раздялата им той я бе придружил до Индия, където сдружението бе започнало изпълнението на амбициозна програма за разпространение на качествени семена сред селяните, за да ги подтикне да поддържат традиционното за тези краища земеделие.

Натан винаги бе твърде критичен към щедростта на богатите, но с течение на времето бе принуден да признае, че след като не прави нищо, това се отнася и до него.

Но въпреки че понякога се присмиваше на борческия дух и обществената ангажираност на жена си, той тайно ѝ се възхищаваше, защото добре знаеше, че ако светът трябваше да разчита само на типове като него, за да просперира, щеше да чака до второто пришествие.

В този час движението все още бе рядко. Само след половин час обаче съвсем нямаше да е така. Пое по посока на Долен Манхатън и постепенно изгони всякаква мисъл от главата си, оставяйки се да го люлее грапавият глас на Коен.

Малко преди „Фоли Скуеър“ хвърли бегъл поглед в огледалото. Една от задните седалки бе покрита с одеяло, върху което бе щампован един от мотивите на Норман Рокуел. Бяха го купили в Блумингдейл в началото на своя брак. Бони обичаше да се завива в него, когато пътуваха тримата заедно.

Не, не си въобразяваше: колата наистина бе напоена с парфюма на Малори. Ухание на ванилия и току-що откъснати цветя. Точно в

такива моменти тя страшно му липсваше. В своето съзнание я чувстваше реална и осезаема. На няколко пъти дори се стресна от впечатлението, че е седнал редом с една сянка. Тя бе там, на седалката вдясно, като някакъв дух, като някакво привидение.

Отношенията с нея биха могли да бъдат съвършено различни, ако ги нямаше все същите неща: парите, разликата в социалната среда, нуждата да надмине себе си, за да докаже, че я заслужава. Твърде бързо се бе видял принуден да се изгради като личност, основана върху цинизма и индивидуализма, и да погребее всичко крехко и нежно в себе си. За да бъде един от най-добрите, за да не извинява провалите със своите слабости.

Припомняйки си за всичко това, Натан бе обхванат от страх, че никога повече няма да види отново Малори. С изключение на дъщеря си той нямаше нито близък роднина, нито истински приятел. Ако трябваше скоро да умре, кой ли щеше да се загрижи за него? Джордан? Аби?

Стигна до ниската част на „Лафайет стрийт“ и изведнъж почувства как го залива и дави една огромна вълна от печал.

Когато се качи върху платното на Бруклинския мост, той бе обхванат от натрапчивото усещане, че потъва в люлката от стоманени кабели, които държаха моста. Двете арки винаги го караха да мисли, че влиза през обвития в мистерия вход на готическа постройка, понеже контрастираха с модерния силует на поредицата небостъргачи, обезобразена завинаги с изчезването на двете кули близнаци. Беше глупаво, но всеки път, когато минаваше оттам, особено в мъгливите дни, той почти очакваше да ги види как отново изникват след кривата на един завой със своите искрящи фасади и покриви, които докосват небето.

Внезапно Натан бе задминат от кортеж линейки, които с надути сирени и въртящи се сигнални светлини летяха към Бруклин. Навярно тежка катастрофа бе станала някъде в ледената нощ. По дяволите, това си е Ню Йорк! Той обичаше и в същото време мразеше този град. Всичко това бе трудно за обяснение.

Разсеян от нахлулите мисли, Натан пропусна разклонението на изхода от моста и се намери сред тесните улици на бруклинските

хълмове. Покриволичи малко из спокойния квартал, преди да намери подхода към „Фултън стрийт“. Тогава извади от джоба мобилния си телефон и набра определен номер, който от няколко години стоеше запазен в паметта му. Въпреки ранния час отсреща се обади един твърде бодър глас:

— Доктор Баули, слушам ви.

Клиниката на доктор Баули бе реномирана поради доброто качество на предлаганите в нея услуги. Именно там кантората пращаше новите си служители, за да минат необходимия при официалното им назначаване медицински преглед. От известно време насам бе развила своята дейност и бе открила център за лечение на всякакви психотропни зависимости, предназначен за много подбрана клиентела от Източния бряг.

— Натан дел Амико, от кантората „Марбъл & Марч“. Бих искал да си направя пълен преглед.

— Ще ви свържа с дежурния — отговори Баули, ядосан, че са го обезпокоили лично толкова рано сутринта по повод на нещо толкова елементарно.

— Не, докторе, точно с вас искам да говоря.

Докторът запази миг мълчание, подчертавайки своята изненада, но остана любезен.

— Много добре... Слушам ви.

— Бих искал възможно най-доброто — предупреди го Натан. — Анализ на кръвта, радиографии, изследвания на сърцето...

— Успокойте се: всичко е предвидено в нашата процедура.

Адвокатът усети, че от другата страна на връзката Баули тропа по клавиатурата на своя компютър.

— Можем да ви запишем дата за преглед за... след десет дни — предложи той.

— По-скоро след десет минути — отвърна на удара с удар Натан в задочния им словесен двубой.

— Вие... вие май се шегувате?

Натан бе пристигнал в района на „Слоуп Парк“. След малко зави по посока на елегантния жилищен квартал, разположен на запад от „Проспект Парк“. За да продължи разговора обаче, прибегна до твърде характерна за професията си интонация:

— Нашата кантора ви защити в една данъчна афера. Мисля, че беше преди около три години, ако не ме лъже паметта...

— Точно така — призна Баули, чиято изненада нарастваше все повече. — И вие си свършихте работата прекрасно, тъй като бях оправдан.

Въпреки всичко той като че ли бе заел оправдателна позиция.

— Знам — продължи Натан, — всъщност един от моите сътрудници се занимаваше с вашето дело и, както ми се струва, вие тогава скрихте някои документи от данъчните служби.

— Но къде... накъде биете всъщност?

— Да речем, че имам приятели в данъчната администрация, които със сигурност биха проявили голям интерес към подобна информация.

— Но това е против всякакви правила на вашата професия! — възпротиви се лекарят.

— Разбира се — съгласи се Натан. — Но вие наистина не ми оставяте избор.

Поемайки по „Пенитънт стрийт“, адвокатът бе заслепен от силните фарове на някаква кола, която се движеше насреща му.

Какъв кретен!

Той изпусна своя телефон, съсредоточавайки цялото си внимание да навие рязко надясно волана. Едва успя да избегне сблъсъка с другия автомобил.

— Ало! — поднови разговора Натан, след като успя да намери апаратчето.

За миг си помисли, че Баули бе затворил, но след доста дълга пауза лекарят потвърди с тон, който трябваше да изглежда спокоен:

— Няма съмнение, че съм принуден да отстъпя пред подобен шантаж. Ако смятате обаче, че ще ме впечатлите с...

— Не искам от вас бог знае какво — въздъхна Натан. — Едно пълно изследване още днес. Ще ви платя много добре, разбира се.

Успя да открие място за паркиране недалеч от клиниката. Нощта бе станала синя и денят бе започнал да проявява първите си признаци.

Той хлопна вратата, активира автоматичното заключване на колата и се запъти по улицата, белязана от редицата осветителни стълбове от ковано желязо.

В слушалката доктор Баули му бе поднесъл нова доза мълчание, преди да отстъпи:

— Вижте, не ми харесват вашите методи, но ще видя дали ще успея да намеря някакъв прозорец. В колко часа ще обичате да дойдете?

— Аз съм вече тук — каза Натан, отваряйки вратата на клиниката.

*Мъртвите са невидими, но не и
отсъстващи.*

Свети Августин

Въведоха го в една студена и мрачна стая, в която се процеждаше бледа светлина. Върху леглото на видно място бе поставен лист от изкуствена материя, който съдържаше указания за различните етапи на изследванията. Натан спази стриктно всички инструкции: съблече се, надяна памучната медицинска блуза, изми си ръцете и даде урина в оставеното за целта шишенце, след което повика служителя от амбулаторията, който му взе кръв.

Събитията се развиваха на почти цялата територия на клиниката. С магнитна карта в ръка, пациентът трябваше да ходи от една стая в друга, където бе приетан от различни специалисти.

Приятните изживявания започнаха с очертаването на обща клинична картина. С нея се зае един сух мъж около петдесетте с прошарена коса, който отговаряше на благото име доктор Блектроу.

След като го прегледа от главата до петите, той захвана да го разпитва за всички предходни болести в личен и наследствен план.

Не, никога не е имал особени здравословни проблеми, освен ставния ревматизъм на десет години и мононуклеозата на деветнадесет.

Не, не знаеше от какво е починал баща му. Нито дали е починал, впрочем.

Не, майка му не бе починала от сърдечносъдово заболяване.

Не бе страдала и от диабет също така.

Дядовците и бабите? Изобщо не ги е виждал през живота си.

После Блектроу си присвои правото да задава въпроси върху начина му на живот.

Не, не пие и не пуши, откакто се е родила дъщеря му. Да, наистина има пакет цигари, който може и да се е подавал от джоба на сакото му (*те са ми пребъркали костюма!*), но никога не пали от тях; те са само за да държи нещо в ръцете си.

Да, взема понякога антидепресанти. И успокоителни също. Както впрочем половината от хората, които водят напрегнат живот.

След това го пратиха при психолог, където бе подложен на всякакъв род сложни тестове с цел да измерят степента на професионално и семейно напрежение.

Да, преминал бе през развод в семейството.

Не, не е бил уволняван.

Да, преживял бе наскоро смърт на близък човек.

Не, нямаше ипотeka.

Да, финансовото му положение се бе променило в последно време... но към добро.

Промяна в навиците за сън ли? Бога ми, той изобщо нямаше навици в тази област и може би тук се криеше целият проблем. *Аз не се отдавам на съня, аз не му устоявам*, както казваше някой.

В края на обследването лекарят го засипа с поредица евтини съвети, целящи да му помогнат да се справя по-лесно с това, което наричаше „затормозяващи ситуации в психоемоционален план“.

Натан покорно изслуша всичките му препоръки, но вътрешно кипеше:

Последното, което искам, е да се превърна в дзен философ! Единственото, което ми трябва в този момент, е да зная, дявол да го вземе, дали животът ми е в опасност и дали скоро ще тръгна да мрам!

Сериозните изследвания започнаха в кардиологичния кабинет.

Почувства облекчение, когато видя, че кардиологът изглежда човечен и отзивчив. Натан сподели с него болките в гърдите, които го измъчваха от доста време. Лекарят го изслуша внимателно, като му задаваше допълнителни въпроси за обстоятелствата и остротата на болката.

Измери му кръвното налягане, сетне го накара да тича върху бягащата пътечка, предназначена да дава сведения за сърдечния ритъм при определени натоварвания.

После трябваше да премине през електрокардиограма, ехокардиография, еходоплер: ако имаше някакъв проблем със сърцето,

нямаше как да не бъде установен.

Обиколката продължи с преглед на уши-нос-гърло. За тази цел специалистът по УНГ му изследва гърлото, носа, синусите, ушите.

Натан отказа да му направят аудиограма: не, нямаше никакви проблеми със слуха.

В замяна на това бе принуден да изтърпи фиброскопия на ларинкса и радиография на белите дробове: неговите обяснения относно пушенето не бяха хванали вяра.

— Да, добре, съгласен съм, случва ми се все още да запаля по някоя цигара от време на време, знаете как става...

В никакъв случай не може да се каже, че прие възторжено настояването за ендоскопия на ректума. Ала го увериха, че е безболезнено.

Когато отвори вратата на урологията, Натан отгатна, че ще си говорят за простатата му. И наистина точно това се случи.

Не, все още не ставаше по три пъти нощем, за да ходи по малка нужда. Не, не изпитваше никакви смущения при уриниране. От друга страна, бе малко млад, за да е развил аденом на простатата, нали?

Болничната екскурзия приключи с ехография на вътрешните органи, която се състоеше в това да прекарат сондата върху различните части на тялото му. Дори можеше да наблюдава върху екрана на монитора прекрасни изображения на собствения си черен дроб, на панкреаса, далака и жлъчката.

Натан си погледна часовника: два часа следобед. Уф! Край! Виеше му се свят и му се повръщаше. През последните няколко часа бе преминал през повече прегледи, отколкото през целия си живот досега.

— Ще получите резултатите след около две седмици — осведоми го един глас зад гърба му.

Обърна се и се натъкна на доктор Баули, който го гледаше с пределна строгост.

— Как така „след около две седмици“! — възмути се адвокатът. — Нямам време да чакам две седмици. Аз съм изтощен, аз съм болен! Имам нужда да знам какво ми е!

— Успокойте се — каза лекарят. — Пошегувах се. Ще можем да направим първите заключения след малко повече от час.

Той погледна Натан по-внимателно и произнесе с разтревожен тон:

— Наистина имате изключително уморен вид. Ако искате да си починете в очакване на резултатите, на втория етаж има една свободна стая. Мога да наредя на сестрата да ви донесе и нещо за хапване?

Натан прие. Прибра си дрехите, качи се на етажа и се облече в посочената стая, след което се тръшна на леглото.

Първото нещо, което видя, бе усмивката на Малори.

Малори бе светлина. Малори бе слънце. Винаги изпълнена с енергия и веселие. Много общителна, за разлика от него, който винаги имаше определени проблеми в това отношение. Навремето бяха започнали ремонт на апартамента си и бяха минали много дни, без да отпрати и дума към бояджията, докато на Малори ѝ трябваше по-малко от час, за да се запознае с основните моменти от живота му: от градчето, в което се бе родил, до имената на децата му. Натан не презираше хората, напротив, но в повечето случаи не знаеше как да завърже разговор. Наистина, не бе бог знае какъв шегобиец. Малори пък по природа бе винаги положително настроена и някак си без усилие успяваше да внуши доверие на околните. Той обаче не бе положително настроен. За разлика от жена си Натан не хранеше никакви илюзии относно природата на човека.

Въпреки противоположните си характери тяхната двойка знаеше и периоди на върховно щастие. И двамата бяха съумели да постигнат необходимите компромиси. Естествено, Натан посвещаваше много време на своята работа, но Малори приемаше това. Тя разбираше потребността му да изгради стъпалата, по които да се изкачи на социалната стълбица. В замяна на това Натан никога не критикуваше обществената активност и ангажиментите на своята жена, дори когато ги намираще твърде наивни или смехотворни. Раждането на Бони бе увеличило и задълбочило още повече сговора помежду им.

Дълбоко в себе си той винаги бе спотайвал мисълта, че семейството им ще бъде навеки предпазено от раздяла. И въпреки това те в крайна сметка се отдалечиха един от друг.

Работата му изигра важна роля в това отношение, тъй като го засмукваше все повече и повече с новите отговорности, които бе поел.

Големият срыв между тях бе настъпил поради неговото отсъствие, той добре знаеше това.

Но най-лошото бе смъртта на Шон, второто им дете, когато то бе на три месеца.

Ужасното събитие се бе случило преди три години, през зимата, в самото начало на февруари.

Поради неясни причини Малори отказваше да използва услугите на друга жена, която да се грижи за децата. А щеше да бъде толкова лесно да наемат някоя филипинка, която да гледа Бони и Шон — в Ню Йорк те се срещаха под път и над път. Всичките му колеги постъпваха така. Но Малори щеше да ви обясни, че за да отгледат децата на богатите американци, тези жени бяха принудени да напуснат родната си страна и своите собствени деца. Ако освобождението на жената от Севера трябвало да минава през заробването на жената от Юга, то тя, Малори Уекслър, би предпочела да мине и без това. Гледането на децата било грижа на родителите им и на никой друг. Бащите трябвало да участват най-вече във възпитанието, и толкова. А ако бихте проявили неблагоразумието да възразите, доказвайки с най-прости и ясни доводи, че въпросната филипинска дойка получава за своите услуги немалка сума, която би могла да изпрати у дома, за да плати образованието на децата си, тогава щяхте да бъдете обявени за отвратителни неоколонизатори и щяхте да чуете цяла поредица от други социално ангажирани речи, за да съжалите в крайна сметка, че сте стъпили твърде непредпазливо на тази хлъзгава почва.

Онзи следобед Натан бе напуснал кантората по-рано. Малори предвиждаше да осъществи обичайното си месечно посещение при своите родители. Почти винаги вземаше и Бони със себе си, но тъй като в момента малката страдаше от ангина, бе решено, че този път няма да пътува и ще остане в Ню Йорк с баща си.

Малори трябваше да хване самолета в шест вечерта. Натан се бе сблъскал с нея на пътната врата. Тя го бе целунала набързо, след като му бе казала нещо от рода на: „Всичко съм ти приготвила; ти само ще трябва да стоплиш млякото в микровълновата печка. И не забравяй да го накараш да се оригне...“.

Така Натан се бе озовал сам с двете деца. За Бони отнапред бе приготвил своето секретно оръжие: видеокасета с „Красавицата и Просякът“. Една от странните прищевки на Малори бе да бойкотира

фирмата „Уолт Дисни“, тъй като Мики Маус поръчвал изработката на някои елементи от своята продукция на подизпълнители от Китай и Хаити, които не се свенели да използват за целта детски труд. Но този акт на гражданска ангажираност изобщо не бе по вкуса на Бони, която оставаше лишена от много любими рисувани филмчета.

Така Натан ѝ бе дал касетката, но преди това я бе накарал да се закълне, че няма да каже нищо на майка си, и тя се бе оттеглила в хола, цялата сияеща, че ще може да гледа филмче на Дисни.

Младият мъж бе настанил Шон в люлката, която бе сложил до своето бюро. Той си бе изпил млякото и бе заспал. Обикновено Натан обожаваше да се занимава с децата. Досадното бе, че тази вечер наистина нямаше време за тях. Трябваше да работи върху един важен и твърде сложен случай. Впрочем, напоследък му поверяваха само важни и сложни случаи, което го принуждаваше да мъкне все повече и повече папки вкъщи. Справяше се, макар и трудно.

След края на филмчето Бони бе поискала да хапне (спагети, разбира се: какво ли друго би могла да пожелае след „Красавицата и Просиякът“?). Той ѝ бе приготвил вечерята, но не бе успял да седне на масата с нея. После тя си бе легнала, без да му досажда повече.

През следващите четири часа Натан бе работил с пълна пара, сетне, около полунощ, бе поднесъл за последен път биберона на Шон, преди да се оттегли и той за сън. Почувствал се бе изчерпан и искаше да стане рано на другия ден. Шон бе истински часовник. Бе вече свикнал да изкарва цялата нощ, без да се буди, и затова Натан бе убеден, че би могъл да поспи спокойно поне шест часа.

Да, но на сутринта бе намерил безжизненото тяло на своя син, легнал по корем. Вдигайки малкото, все още толкова лекичко същество, бе забелязал малко петно розова пяна върху чаршафчето. Заляла го бе вълна от ужас, начаса бе разбрал всичко.

Смъртта бе настъпила тихомълком, това бе очевидно. Натан имаше много лек сън, но не бе чул никакъв плач, никакъв вик.

Днес внезапната смърт на кърмаче е нещо добре познато. Както всички родители, Малори и той бяха предупредени за опасностите от спането на децата по корем и стриктно бяха изпълнявали препоръките на педиатъра да слагат Шон по гръб...

Те също така обръщаха внимание лицето му да остава винаги открито и на въздух, топлината в стаята никога да не бъде прекалено

висока (Малори бе поръчала да инсталират някакъв много усъвършенстван термостат, който поддържаше температура от 20 градуса), дюшечето да бъде твърдо (бяха купили най-скъпото, отговарящо на най-високите изисквания за сигурност). Биха ли могли да бъдат по-грижовни родители?

Много пъти му бяха задавали въпроса: бе ли положил бебето по гръб? Ама, разбира се! Разбира се! Както обикновено. Това бе неговият отговор. Но в действителност не си спомняше съвсем точно момента, в който го бе сложил в креватчето. Не можеше да превърти тази кратка сценка в съзнанието си. Всичко, което бе в състояние да възстанови достатъчно точно, се свеждаше до едно-единствено нещо: че в течение на тази прокълната вечер бе изцяло погълнат от своята работа. От това шибано дело за финансовото обединяване на две въздухоплавателни компании.

Откакто бе станал баща, никога не бе слагал свое дете по корем или дори на една страна. Защо ли би го направил точно онази вечер? Това бе невъзможно. Знаеше, че не го бе сторил, но нямаше точния спомен за момента, в който бе сложил своя син да спи. Тази несигурност го разяждаше и подклаждаше чувството му за вина.

Сетне Малори на свой ред си бе изградила своя идея фикс, обвинявайки се, задето не била кърмила второто си дете. Като че ли това би могло да промени нещо!

Защо след това изпитание семейството му се бе взривило, вместо да се сплоти? Натан не бе в състояние да даде ясен отговор на този въпрос, който си задаваше ден след ден. Да обясни растящата необходимост от отдалечаване, която ги бе обхванала и двамата.

Ето така се бяха развили нещата. Относително бързо. Да бъде с нея, изведнъж бе станало непоносимо за него. Как да живее под нейния поглед, който, макар и несъзнателно, може би го укоряваше за смъртта на Шон? Какво да си говорят, когато се прибере вкъщи? Да се връщат отново и отново към миналото? „Спомняш ли си какъв беше хубав? Спомняш ли си как го чакахме? Спомняш ли си колко бяхме горди с него? Спомняш ли си мястото, където го заченахме? В хижата до лифта за ски на Уайт Маунтийнс... Спомняш ли си... Спомняш ли си...“

Не знаеше вече какво да отговаря на нейните въпроси: „Вярваш ли, че е някъде на небето, Натан? Вярваш ли, че има нещо след това?“

Той не знаеше нищо. Не вярваше в нищо.

В него не бе останало нищо друго, освен тази отворена рана, тази безкрайна тъга, това ужасяващо усещане, че е изоставил своето дете.

Бе сломен, пречупен. Дълго време унието му бе тъй дълбоко, че бе загубил вкус към каквото и да било, понеже нищо не можеше да възкреси мъртвото му бебе.

За да продължи някак да живее, бе се заровил в работата си. Но в кантората, както и навсякъде, където стъпеше, му задаваха все същия въпрос: как е *жена ти*?

Все жена му.

А той? А неговата мъка? Кому ли го бе грижа за това? Никога не го попитаха той как се чувства. Как преживява тази трагедия? Смятаха го за силен. Корав мъж. Впрочем, той бе точно такъв в своята професия, нали? Твърд, хищен, безмилостен, без право на сълзи и отчаяние.

Натан отвори очи и скочи от леглото.

Знаеше, че никога няма да се излекува от тази кървяща рана.

Разбира се, имаше дни, в които му се случваше да прекара щастливи мигове с дъщеря си, да изпита удоволствието от спорта, да се усмихне на шегата на някой сътрудник. Но дори и в тези мигове болката от спомена за Шон не го напускаше и се смесваше с малките му радости.

Един час по-късно

Потънал във фотьойла срещу бюрото на доктор Баули, Натан съзерцаваше златната рамка, в която бе поставена някаква имитация на пергамент, съдържащ сентенция на Хипократ в латинския ѝ превод:

Vita brevis, ars longa, experimentum periculosum,
iudicium difficile.

— Животът е кратък, изкуството — дълговечно, опитът е опасен, преценката — трудна — преведе доктор Баули. — Това ще рече, че...

— Разбирам много добре какво ще рече — прекъсна го Натан. — Аз съм магистър по право, а не някоя от вашите модни поп звезди, които идват тук, за да се изчистят от дрогата.

— Добре, добре, много добре — успя да изломоти лекарят, попарен от острата реплика.

Той му протегна неголяма папка с около тридесетина страници, озаглавена ЕПИКРИЗА.

Натан прелисти няколко страници, без да ги чете задълбочено, после вдигна глава към Баули и попита със затаен страх:

— Е, и?

Докторът въздъхна няколко пъти, за да удължи очакването.

Този тип е истински садист.

Нова пауза, през която си прочисти гърлото и няколко пъти си преглътна слюнката.

Хайде, какво чакаш, кажи ми най-сетне, че ще се умира в скоро време!

— Бога ми, в никакъв случай няма да умрете утре сутринта. Няма нищо тревожно във вашите изследвания.

— Вие... вие сигурен ли сте? Но сърцето ми...

— Нямате повишено кръвно налягане.

— А холестеролът ми...

Баули поклати глава.

— Нищо сериозно: показанията на лошия холестерол не са извън нормата.

— А тази болка в гърдите?

— Не е кой знае какво: кардиологът е на мнение, че в най-лошия случай става дума за *angina pectoris* в лека форма, която се дължи на продължителен и тежък стрес.

— И няма опасност от инфаркт?

— Вероятността е твърде малка. Ще ви дам все пак един спрей с тринитрин в състава си, така да се каже, за всеки случай. Но всичко би трябвало да изчезне, след като добре си отпочинете.

Натан взе флакончето, което Баули му подаде. Бе на косъм от това да скочи и да разцелува доктора. Чувстваше се, сякаш са махнали от гърба му поне три тона тежест.

Лекарят се впусна в подробни обяснения за всички резултати и за различните изследвания, но Натан вече не го слушаше. Той знаеше най-важното: нямаше изгледи да умре в скоро време.

Седнал в колата, адвокатът препрочете внимателно всички заключения в епикризата. Няма съмнение: той бе в отлично здраве. Нещо повече, рядко се бе чувствал толкова добре. Само за няколко минути неговото самочувствие се бе вдигнало до висините.

Погледна часовника си. Наистина ли имаше нужда от тази отпусका? Сега, когато се бе успокоил, нямаше ли да постъпи по-правилно, ако се върне на работа? *Натан дел Амико се връща на своя пост. Аби, донесете ми делото „Райтбис“ и подновете всичките ми срещи. Дали бихте могли да останете малко до по-късно тази вечер, ще направим от тази афера голям удар!*

Не. Сигурно щеше да е по-добре, но не биваше да прескача необходимите етапи. Бе пределно ясно, че нещо при него не върви както трябва. Пък и наистина искаше да отиде в Сан Диего, за да вземе Бони.

Запали двигателя на своя джип и потегли по посока на „Сентръл Парк Уест“.

Изпитваше остра нужда от алкохол и цигари. Порови малко в джоба на костюма си и напипа пакетчето, откъдето извади две цигари. „Аз никога не пуша от тях, те са само за да държа нещо в ръцете си“ — имитира той доста неумело неотдавнашните си отговори в клиниката. Сетне запали двете наведнъж и даде газ, избухвайки в гръмък смях. Смъртта все още не го дебнеше отблизо.

8

Нима сме съвсем сами в мрачината на този живот?

Диалог от филма
„Бездната“ на Джеймс
Камерън

Щом се прибра вкъщи, Натан си приготви спагети с босилек и пармиджано, които поля с бутилка калифорнийско вино. Като привърши с вечерята, той отново си взе душ, навлече меко кашмирено поло и облече елегантен костюм.

Върна се в гаража, остави джипа на мястото му и изкара „Ягуара“. О, той се възраждаше за живот! Утре ще се върне да тича в парка, сетне ще помоли Питър да му намери билети за някой хубав баскетболен мач в „Медисън Скуеър Гардън“. В жабката се порови сред десетината дискове, които обичаше да слуша, докато караше. Пусна си един албум на Ерик Клептън и за пореден път се възхити като истински познавач от незабравимия китарен риф на „Лейла“.

Да, това бе истинска музика!

Ето какво ще прави през тези няколко дни отпуска: ще посвети времето си на неща, които наистина обича. Имаше пари, живееше в един от най-хубавите градове на света, животът би могъл да бъде къде по-лош.

Натан почувства облекчение. Наистина. Този път трябваше честно да си признае, че бе попаднал в плен на страха. Но в момента не усещаше каквато и да е болка. Ето. Всичко е било само малко стрес. Данъкът, който е трябвало да плати на модерния стил на живот, друго няма.

Увеличи силата на музиката, отвори в движение прозореца и нададе вик към небето, съпроводен от мощния рев на двигателя. Съзнавайки много ясно, че бе попрекалил с калифорнийското шардоне,

той си наложи да намали скоростта. Точно сега в никакъв случай не биваше да допусне някое произшествие.

Качи колата на ферибота и стигна до Центъра по хирургия, който бе посетил предишния ден. Но доктор Гудрич отсъстваше.

— По това време би трябвало да го откриете в отделението за палиативно лечение — осведоми го дежурната служителка, която му надраска адреса на едно малко листче.

Натан изхвърча като ураган. Държеше непременно Гарет да бъде в течение на резултатите от днешния преглед.

Пет минути по-късно закова колата пред отделението — красива сграда, облицована с розов гранит и потънала в зеленина.

Отваряйки вратата на партера, той бе обзет от странно усещане. Наистина, мястото изобщо не приличаше на медицинско учреждение. Нямаше нито сложна апаратура, нито суетня, каквато обикновено цари в болниците. Голяма елха с традиционната за Коледа украса доминираше входното пространство. Под дървото няколко пакета с подаръци бяха започнали да оформят характерната купчина. Натан се упъти към широката стъклена врата, която водеше към малък парк, облян от светлина и покрит със сняг. Нощта вече се бе спуснала и из въздуха се носеха, кръжейки, редки снежинки. Той се отдалечи от прозореца, за да поеме по коридора, водещ към една голяма зала, чиито стени бяха тапицирани с пурпурни и позлатени тъкани. Малки свещички бяха поставени почти навсякъде из помещението като пътеводни знаци, а в същото време коледни песни с неизразима красота озвучаваха дискретно вътрешността му. Все елементи, които създаваха обстановка на спокойствие и сигурност.

От своя страна персоналът изглеждаше погълнат от своите задължения, така че никой не му обърна внимание.

Натан се потопи за малко в съзерцание на една все още млада жена, седнала на голям подвижен стол. Тялото ѝ бе силно измършавяло, а главата ѝ бе склонена на една страна в безнадеждно застинала поза. Човек от медицинския персонал ѝ даваше малки лъжички супа и същевременно ѝ разказваше какво върви по телевизията. Бе някакво анимационно филмче.

Натан усети как една ръка се стовари върху рамото му.

— Привет, Дел Амико — произнесе с обикновен тон Гудрич, без да показва никаква изненада от това, че го вижда. — Както ми се

струва, дошли сте да ни направите малка визита.

— Всичко е доста впечатляващо, Гарет. Да ви призная, никога досега не съм посещавал подобно място.

Лекарят го разведе навсякъде. Отделението наброяваше стотина легла, предназначени за нелечимо болни пациенти, най-често от рак в напреднала фаза, от СПИН или от неврологични патологии. Мнозина бяха телесно деградирани и в началото адвокатът не успяваше да издържи техния поглед.

Поемайки по поредния коридор, той събра сили да попита Гудрич:

— Болните знаят ли, че...?

— Че ще умрат ли? Естествено. Тук не си позволяваме да ги лъжем: последният час не трябва да бъде белязан от лъжа.

Следван неотстъпно от Натан, Гарет приключи вечерната си визитация. Той излъчваше веселост и пръскаше спокойствие, винаги намираще време да размени по няколко приказки с всеки от пациентите. Най-често разговорът не се въртеше около болестта: разпитваше за новини около семейството или приятелите всички онези, които бяха имали посещение. С другите бе готов да коментира — понякога надълго и нашироко — последните спортни новини, прогнозата за времето или международните събития. Проявяваше се като прекрасен оратор, който прибягваше с лекота до хумора и шегата. Дори най-тежко болните в края на краищата се развеселяваха, а твърде рядко напускаше стаята, без да е получил благодарна усмивка.

Този тип би бил страхотен адвокат — помисли си Натан.

Визитацията в това отделение бе разтърсващо, но атмосферата му се стори далеч не толкова тягостна, колкото би могъл да си представи, сякаш хората тук се бяха сбогували за малко със смъртта, знаейки в същото време, че тя със сигурност не след дълго ще се върне да ги наобиколи.

Гудрич му представи някои от многобройните доброволци, които помагаха в това дело. Натан изпитваше искрено възхищение към тези хора, които жертваха част от времето си за другите, и не можа да не помисли за жена си. Познаваше я добре, сигурен бе, че тя би се чувствала тук съвсем на място, че би била способна да вдъхне просветление и оптимизъм на болните. Би искал и той самият да

изпитва подобна съпричастност към хората, но досега така и не се бе научил да се сближава с тях.

Въпреки всичко, за да не бъде единственият човек без работа в болницата, той обиколи различните стаи, предлагайки срамежливо съдействието си: обсъди някакво телевизионно предаване с млад фотограф, засегнат от СПИН, и помогна на възрастен мъж, който бе подложен на трахеотомия, да се нахрани.

С последната лъжичка компот Натан си даде сметка, че ръката му леко трепери. Пристъпите на кашлица и гъргоренето в гърлото на пациента го плашеха и го караха да се чувства угнетен. Неспособен бе да овладява своята емоция пред такова огромно страдание. Почувства дори нужда да се извини на възрастния човек, но той се престори, че не забелязва притеснението му. Просто му благодари с усмивка, след което затвори очи.

Гудрич влезе в стаята точно в този момент. Той забеляза смущението на Натан:

— Справяте ли се, Дел Амико?

Адвокатът не обърна внимание на въпроса му. Неговият поглед оставаше прикован към лицето на умиращия, което излъчваше удивителна умиротвореност.

— Защо този човек като че ли не се бои от смъртта? — попита той съвсем тихо на излизане.

Гарет си махна очилата и се зае да си масажира очите, размишлявайки върху отговора, който би могъл да даде на подобен въпрос.

— Джил е един от нашите най-стари пациенти. Той вече е относително възрастен и приема със смирение болестта си. Тя му остави достатъчно време да предприеме всичко необходимо, за да се сбoguва с близките си и да остане в мир.

— Аз не бих бил способен на такова нещо — отбеляза Натан.

— Нали познавате максимата: „Ще престанеш да се боиш, ако си престанал да се надяваш“? Е, точно тук тя е на място: страхът от смъртта намалява, когато човек е приключил с плановете си.

— И как би могло да не очакваш абсолютно нищо?

— Да кажем, че Джил не очаква нищо друго, освен едно последно събитие — отговори лекарят с фаталистски тон. — Но не се заблуждавайте: не всички умиращи си тръгват така умиротворени като

него. Мнозина умират, обладани от гняв, бунтувайки се с цялото си същество срещу болестта.

— Тях ги разбирам по-добре — заяви без изненада Натан.

Изведнъж лицето му се покри с було на безкрайна тъга. Гарет веднага го смъмри:

— Хайде, не правете такива физиономии, Дел Амико! Тези хора имат нужда от всеотдайна любов и разбиране, не от съжаление. Не забравяйте, че това е един особен период за тях: по-голямата част от болните тук знаят, че тази Коледа ще е последната в живота им.

— И мен ли включвате в тази бройка? — попита предизвикателно адвокатът.

— Кой би могъл да го каже? — произнесе Гудрич, вдигайки рамене.

Натан предпочете да не се задълбочава на тази тема. Един въпрос обаче не излизаше от главата му:

— Доста отчайващо за лекар като вас, нали?

— Искате да кажете... задето не мога да излекувам тези хора, така ли?

Натан кимна.

— Не — отговори Гудрич. — Точно обратното: стимулиращо е именно защото е трудно. Ако не можеш да излекуваш някого, не значи, че не можеш да се грижиш за него. Хирургията е изкуство, което изисква голяма техника, но не и голямо сърце. Тук обаче нещата са различни. Ние придружаваме болните в техните последни мигове. Може да ви изглежда смехотворно, но това вече е нещо голямо. И искрено казано, по-лесно е да накълцаш някого на операционната маса, отколкото да вървиш заедно с него към царството на мрака.

— Но в какво се състои това придружаване?

Гудрич разпери ръце:

— Това е твърде сложно, и в същото време — твърде просто: можете да прочетете нещо на болния, да му помогнете да се погрижи за външния си вид, да му оправите възглавницата, да го изведете в парка... Но най-често не правите нищо. Стойте си заедно с него, за да споделите страданието и страха му. Просто сте на разположение и в готовност да го изслушате.

— И все още не мога да разбера как човек може да се реши да приеме безропотно края си.

— Да отричаш смъртта не е никакво решение! Премахвайки повечето от обредите за преминаване в отвъдния свят, нашето общество е превърнало тази материя в табу. Ето защо хората се чувстват така объркани и разстроени, когато се сблъскат с нея.

Лекарят направи пауза от няколко секунди, след което добави:

— Така или иначе, смъртта не е никаква аномалия.

Бе произнесъл последните думи някак натъртено, сякаш се опитваше да убеди в това и самия себе си.

Двамата бяха поели по обратния път към входната зала. Натан започна да закопчава палтото си. Но преди да си тръгне, трябваше да му каже едно последно нещо:

— Нека да бъде пределно ясно, Гарет: аз изобщо, ама изобщо не ви вярвам.

— Моля?

— Всичко, което сте ми разправяли досега, целият този брътвеж за смъртта и за Вестителите. Не ви вярвам и една думичка.

Гудрич не изглеждаше изненадан.

— О! Разбирам ви: човек, който мисли, че управлява своето съществуване, няма особено желание да го тласкат към подобни убеждения.

— Впрочем, държа да ви известя, че се намирам в отлично здраве. Много съжалявам, но смятам, че нещо сте се излъгали: аз изобщо не съм смъртник.

— Възхитен съм да го чуя.

— Дори си взех няколко дни отпуска.

— Възползвайте се пълноценно.

— Дразните ме, Гарет.

Натан натисна копчето, за да повика асансьора. Гудрич стоеше до него и го гледаше, сякаш искаше да го прецени колко струва. Найсетне той се реши:

— Мисля, че трябва да посетите Кендис.

Натан въздъхна:

— Коя е Кендис?

— Една млада жена от Стейтън Айлънд. Работи като сервитьорка в „Долче вита“, кафене в центъра на Сейнт Джордж, където понякога спирам да си изпия кафето, като идвам на работа.

Адвокатът вдигна рамене.

— И какво от това?

— Разбрахте ме много добре, Натан.

Изведнъж споменът за Кевин нахлу в съзнанието му:

— Искате да кажете, че тя ще...

Гарет кимна в знак на потвърждение.

— Не ви вярвам. Минали сте покрай тази жена и внезапно, ей така, сте получили някакво откровение...

Гарет не отговори нищо. Дел Амико продължи своята тирада:

— И как става тая работа, конкретно? Да не би главата ѝ да започва да клима наред тълпата в ритъма на „Погребалния марш“?

— Нямаме представа колко сте близко до истината — произнесе Гудрич с тъжно изражение. — Понякога се появява нещо като ореол от бяла светлина, която само аз съм в състояние да забележа. Но това не е най-важното.

— А кое е най-важното?

— Това, което чувствате дълбоко в себе си. Всичко е както обикновено и изведнъж, вие вече *знаете*. Убеден сте, че този човек има още само няколко седмици живот пред себе си.

— Аз пък си мисля, че вие сте опасен тип.

— А пък аз, че трябва да посетите Кендис — настоя Гарет.

9

*Виж как тази малка свещица пръска
надалеч своя светлик! Така блести добрината в
този злодейски свят.*

Шекспир

12 декември

Кафенето „Долче вита“ се намираше на една от най-оживените улици на Сейнт Джордж.

В осем часа сутринта там вече бе доста многолюдно. Пред тезгяха две млади жени тичаха сред доста маси, но тъй като обслужването бе бързо, чакането не траеше цяла вечност. По това време по-голямата част от посетителите бяха от обичайната клиентела, най-вече хора, които работеха в квартала и идваха да си поръчат набързо по едно капучино или по една кифла.

Натан предпочете да се настани до прозореца и изчака момичето да дойде за поръчката. Прецени с един поглед членовете на персонала: две жени работеха на бара и посрещаха посетителите, които се самообслужваха, а две други — клиентите в салона. Коя ли беше Кендис? Гудрич бе споменал за млада жена, без да уточни нещо повече.

— Какво ще желаете, господине?

Сервитьорката, която му бе задала този въпрос, бе червенокоса жена с уморено лице. Очевидно, отдавна бе минала четиридесетте, а закачената на гърдите ѝ табелка сочеше, че името ѝ е Елън.

Колкото да си поръча нещо, Натан поиска стандартната закуска, която тя му донесе почти веднага.

Смучейки кафето си, той разгледа по-обстойно сервитьорките на бара. Първата, брюнетка със силиконови устни и готически грим, едва ли имаше повече от двадесет години. Тя привличаше много мъжки погледи с могъщия си бюст, който старателно пъчеше. Бе видно, че

играе със своя образ, придавайки на всяко свое движение определена доза предизвикателно сладострастие. Другата бе по-прибрана, без съмнение малко по-възрастна, дребничка, с руси късо подстригани коси. Бърза и сръчна, тя бе в състояние да обслужи двама клиенти, докато колежката ѝ едва смогваше да се справи с един. В нейното облекло нямаше нищо предизвикателно. Бе симпатично момиче с нормални обноски, държеше се просто и естествено.

Инстинктивно Натан разбра, че това бе тя. За да се увери в предположението си, отиде да си вземе хартиени салфетки от хромираната поставка до касите. Приблужи се възможно най-близко, във всеки случай достатъчно, за да има време да прочете крадешком табелката на русата сервитьорка.

Тя се казваше Кендис Кук.

Натан остана в кафенето още половин час, след което започна да си задава въпроса какво прави тук. Вчера бе взел твърдото решение да забрави за халюцинациите на Гудрич. И въпреки това тази сутрин не се бе колебал твърде дълго, преди да се върне в Стейтън Айлънд. Нещо непознато вътре в него го бе подтикнало към това. Дали бе любопитството? Еуфорията да знаеш, че си в добро здраве? Или страхът, че Гудрич е може би по-силен от лекарите? Навярно смесица от всичко това. Гарет очевидно бе достатъчно ловък, за да му постеле така хубавичко! Безспорно обаче бе едно: след самоубийството на Кевин някаква тежест бе налегнала душата му. Усещаше как около него витае все по-надвисващата заплаха от непознатата досега опасност за самия него и за другите. Именно заради това искаше да хвърли едно око към Кендис. Да, но не можеше да остане тук цялата сутрин. Бе приключил отдавна със закуската и в края на краищата неговите хитрувания задължително щяха да бъдат забелязани. Но пък какво толкова можеше да се случи на младата жена в този спокоен квартал?

Излезе на улицата. По навик си купи „Уолстрийт Джърнъл“, след което се помота из няколко магазина в центъра. Възползва се от сгодата да направи коледното си пазаруване далеч от стълпотворението в Манхатън. В действителност то се състоеше от твърде малко неща: няколко партитури и музикален софтуер за Бони, бутилка добро френско вино за Аби и ножче за пури, предназначено за „крокодила Джордан“. Безполезно бе да купува каквото и да било за Малори: тя

нямаше да го приеме и само щеше да предизвика ново напрежение помежду им.

Натан се върна при джипа, който бе оставил срещу кафенето, и си помисли, че „Ягуарът“ щеше далеч повече да бие на очи. Минавайки пред него, той хвърли един поглед през витрините: няма проблем, притокът на клиенти бе понамалял, но Кендис бе все още на своя пост.

Добре, няма да чака тук цялата сутрин, нали? Пъхна ключа в стартера, за да потегли, но се отказа. Нямаше сили да вземе решението за това, сякаш някаква ирационална сила го съветваше да не се отдалечава. В крайна сметка се вслуша в своя инстинкт и се задълбочи в четенето на вестника. Така вече не му липсваше нищо, за да се превърне в детектив, който дебне от своето скривалище.

В единадесет и половина иззвъня мобилният му телефон:

— Привет, тате!

— Бони? Ти не си ли на училище?

— Днес не учим. Използват училището за тренировки на гражданска отбрана.

— И какво правиш сега?

— Смятам да закуся — отговори му тя с голяма прозявка. — Не забравяй, че тук е едва осем.

— Къде е мама?

— Още е под душа.

На Бони ѝ бе разрешено да се обажда на баща си, когато си пожелае. Това правило бе установено между Малори и него още след развода. Чу я отново да се прозява в слушалката.

— Ти май късно си си легнала снощи?

— Да, Винс ни заведе на кино.

Отговорът ѝ произведе върху него ефект като от токов удар. От няколко месеца насам жена му се срещаше от време на време с един стар приятел, Винс Тайлър, с когото бе излизала малко или много през първата година на своето следване. Винс бе наследник на богатата калифорнийска фамилия, който посещаваше Уекслърови доста отдавна. Според достигналата до Натан информация Винс живееше от дивидентите, които му носеха акциите в предприятие за козметика, наследено от родителите му. Разведен от много години, той бе

започнал отново да вярва в своите шансове спрямо Малори, откакто тя се премести в Сан Диего.

Натан презираше всичко онова, което Тайлър представляваше. Впрочем чувствата им бяха взаимни.

Въпреки това, когато Бони споменаваше името му, той внимаваше да не говори лошо за него, в случай че Малори действително вземеше решение да свърже живота си с този човек. Бони, която твърде зле преживя развода на родителите си, напоследък ставаше агресивна, когато някой мъж се приближеше до майка ѝ. Тази склонност естествено се подклаждаше и от раздялата в семейството.

— Добре ли прекара вечерта? — попита я той.

— Знаеш, че не обичам Винс.

Абсолютно си права, моето момиче!

— Слушай, Бони, ако един ден мама пожелае да се омъжи отново, не бива да бъдеш тъжна.

— Защо?

— Мама има нужда от сигурност и може би някой като Винс би могъл да се погрижи за вас.

— Аз вече си имам мама и теб, за да се грижите за мен.

— Разбира се, но в живота човек никога не знае какво може да се случи.

В съзнанието му отново отекнаха думите на Гудрич. Ами ако всичко, което говореше този човек, бе вярно? Ами ако смъртта действително вече чука на портите му?

— И какво толкова може да се случи?

— Не знам.

— Винс не е мой баща.

— Разбира се, че не е, съкровище.

С цената на свръхчовешко усилие той в края на краищата успя да произнесе:

— Винс може би не е чак толкова лошо момче. Мама би могла наистина да бъде щастлива с него.

— Преди ти намираше, че е голям глупак!

— Не бъди груба, Бони! Тази дума не бива никога да я произнасяш.

— Ама ти му викаше тъй, когато говореше с мама за него!

— Вярно е, че не го обичам кой знае колко — видя се принуден да признае Натан. — Но може би се получава така, защото сме от различна среда. Нали знаеш, хората като Винс са родени със сребърна лъжичка в устата.

Бони остана твърде учудена от странната фраза:

— Сребърна лъжичка?...

— Така се казва, миличка. Това означава, че тяхното семейство винаги е било богато. Винс не е бил принуден да работи, за да плати образованието си.

Докато аз трябваше да мия коли и да се трепа в скапаните складове на Бруклин.

— Мама и Винс излизаха ли заедно, когато бяха млади?

— Говори по-тихо, съкровище, мама едва ли ще бъде много доволна, ако те чуе да говориш за тези работи.

Сякаш за да го успокои, тя промърмори:

— Не се притеснявай, аз съм в моята стая. Топля се до радиатора.

Представяше си я, сякаш бе до него, със своята памучна пижама и малките си крачета, обучи в чорапки „Хари Потър“. Обожаваше да споделя тайни с нея.

— Бяха излизали заедно само няколко пъти — призна Натан, — но не беше нещо сериозно.

Бони помълча малко — признак, че размишляваше — а сетне съвършено разумно отбеляза:

— Да, ама и мама е родена със златна лъжичка в устата!

— *Сребърна*, съкровище. Е, да, така е, общо взето. Но при нея има голяма разлика: тя не презира хората, които не са от нейната среда. Тя е почтена.

— Това го знам.

— И ти трябва да бъдеш такава, чуваш ли? Не бива да презираш хората, които чистят училището или обслужват бюфета. Човек може да заслужава уважение и когато не печели много пари, разбираш ли?

Тъй като бе достатъчно умна, тя го засече, припомняйки му други негови думи:

— Да, ама... Ама ти винаги си казвал, че в Америка който иска да спечели пари, винаги може да го направи.

— Добре де... Понякога и аз говоря глупости, както и всички останали.

— А трябва ли да презирам богатите?

— В никакъв случай! Не бива да съдиш за хората според парите, а според поведението им. Разбрано?

— Разбрано, татенце.

След кратка пауза тя му каза с доверителен тон:

— Знаеш ли, не мисля, че мама обича Винс.

Изненадан от тази забележка, той помълча, преди да поднови разговора:

— Понякога няма нужда от любов, за да живееш заедно с някого.

Защо ли приказвам такива неща? Та тя е все още малко момиченце. Не може да разбере всичко това.

— Да, ама аз мисля, че мама има нужда от любов.

В слушалката се дочу гласът на Малори, която викаше дъщеря си от кухнята.

— Трябва да ходя — каза Бони, открехвайки вратата на стаята си.

— Добре, бебчо.

Но преди да затвори, тя му прошепна:

— Знаеш ли, аз съм *сигурна*, че мама не обича Винс.

— И откъде знаеш това?

— Жените ги знаят тия работи.

Тя бе толкова трогателна. За да скрие емоцията си, Натан се принуди да прибегне до един почти строг тон:

— Ти не си жена, ти си само едно мъничко момиченце, което трябва светкавично да отиде и да си излапа закуската. Но аз много те обичам, катеричке. Повече от всичко на света.

— И аз те обичам, татенце.

Натан включи отоплението на джипа и потъна в размишления върху всичко онова, за което току-що го бе осведомила дъщеря му.

Искрено казано, изобщо не можеше да разбере какво ли би могла да намери неговата жена в Тайлър: бе надменен и арогантен, от онзи тип хора, които все още са убедени, че произходът им дава някакво превъзходство над заобикалящия ги свят.

Но в края на краищата Винс може би имаше основания да вярва в шансовете си. Бе там, можеше да вижда Малори всеки ден и най-вече — бе на разположение. За пръв път през своя живот Натан си каза, че може би е загубил Малори безвъзвратно.

Чувството бе много необичайно, защото дори в момента на развода не бе престанал да мисли, че все някога тя ще се върне при него, че в действителност не става дума за нищо друго, освен за едно временно отдалечаване. Увереността му бе толкова голяма, че и през ум не му бе минавало да завърже по-трайна връзка с друга жена. След раздялата бе имал две или три срещи, но те приключиха само с кратки авантюри без продължение. При всяко положение, никоя не можеше да представлява какъвто и да било интерес в сравнение с Малори.

Като търсач на корабокрушенци той бе тръгнал да я издирва в мътните води на езерото Санкати Хед^[1], там където те са най-дълбоки.

А това правеше любовта му ненакърнима.

Кендис приключи смяната си в два часа следобед.

Облечена в изтрити джинси и кожено яке, тя се качи в един стар очукан пикап, паркиран недалеч от кафенето. Натан подкара джипа и се залепи зад нея. В този час движението бе все още сравнително слабо. Както във филмите, той се възползва от първия червен светофар, за да остави между него и Кендис да се вмъкнат две коли. Никога през живота си не бе следял някого с кола и се боеше да не бъде забелязан.

Пикапът напусна центъра и пое по посока на юг. Кендис се движи двадесетина минути, преди да пристигне до някакво предградие — непретенциозно, но спокойно. Паркира колата пред една дървена къща в началото на неголям квартал.

Нима тази жена живее тук?

Тя натисна копчето на звънеца и след малко отвътре ѝ отвори невисока дебела жена с жизнерадостно лице. Кендис влезе в къщата, за да излезе пет минути по-късно, носейки на ръце малко момченце на около годинка, което едва се подаваше от прекалено големия за него авиаторски комбинезон.

— Още веднъж ти благодаря, Таня — каза весело тя на тръгване.

Кендис държеше детето, притискайки го силно към себе си. Беше му сложила на главата огненочервена шапка, която се забелязваше отдалеч.

Тя внимателно привърза детето на задната седалка и подкара колата към големия квартал в съседство. Щом стигна до един паркинг, сложи сина си в детска количка и се упъти към входа на намиращия се там магазин. Натан тръгна подир нея.

Кендис се движеше бавно между стелажите, като без съмнение внимаваше да не надвиши определен бюджет. Избирайки почти систематично най-евтините продукти, тя въпреки това оставяше впечатлението, че изпитва удоволствие от това си занимание. Често се спираше, за да прошушне нещо в ухото на малкия човек, да го целуне, докато му показва с пръст различни неща: „Погледни каква голяма риба, Джош! А това там е ананас, гледай го колко е хубав!“.

Бебето бе една огромна усмивка. То гледаше с широко отворени очи, любопитно към всичко, което го обкръжаваше. Кендис му повтори много пъти, че е много хубав и много мил, а после, за да му се отблагодари, му купи малко пакетче бонбони.

Натан веднага забеляза, че тази жена се чувства прекрасно и че щастието ѝ не е притворно.

Попита се дали живее с някого или става дума за самотна майка. Би се обзаложил за второто, но увереността му понамаля, след като Кендис се спря пред щанда за алкохол, откъдето купи найлонов пакет с бутилки бира.

Странно, не си я представяше склонна да пие бира.

На паркинга се размина на съвсем близко разстояние с нея. Лицето ѝ бе ведро и спокойно. Погледна към бебето и мисълта му отлитна към собствения му син.

Кендис се качи в пикапа и той отново я проследи през малкия остров.

Осеян с миниатюрни хълмове, Стейтън Айлънд се намираще по-близо до Ню Джърси, отколкото до Ню Йорк. Тук хората бяха далеч от стреса, който цареше в Града. Имаше много къщи с дворчета и обстановката бе далеч по-кротка и по-интимна, отколкото в Манхатън.

Населението в това предградие бе започнало бурно да нараства, откакто някои жители от разнебитените квартали на Бруклин бяха дошли насам в търсене на по-голямо спокойствие и сигурност. Но обитателите на Манхатън продължаваха да смятат тези места за непрестижни и селски. Що се отнася до хората от Стейтън Айлънд, те бяха проявили своето желание да се противопоставят на властите с искането за административно отделяне от Манхатън, уморени да плащат високи данъци, които бяха от полза единствено на техните съседи разсипници.

Кендис продължи да се движи до махалата, откъдето бе взела своя син, но този път не се спря пред къщата на Таня. Зави надясно, за да поеме по тясна асфалтирана пряка, която я отведе до една от последните къщи в квартала.

Адвокатът спря своя джип на петдесетина метра от къщата ѝ. Спомни си, че миналата година, по време на една екскурзия до Стоун Маунтийн с Бони, си бе купил бинокъл. Къде ли, по дяволите, би могъл да бъде сега? Порови се в задната част на колата и в крайна сметка го намери под една седалка. Грабна го с рязко движение и го насочи към къщата на Кендис Кук.

Младата жена си говореше нещо, смеейки се, заедно с някакъв тип.

Той бе голям, прав и сух мъж около шестдесетте, нахлупил бейзболна шапка на главата си и затъкнал зад ухото си незапалена цигара. Натан намери бегла прилика с Клинт Истууд.

Трябва да е баща ѝ.

Човекът бе прекъснал за малко работата си — пребоядисването на верандата — за да помогне на Кендис да пренесе от колата пакетите от кафява хартия с покупките. Изглеждаше, че и двамата живеят в прекрасно разбирателство помежду си.

„Клинт“ взе детето от колата. Бебето се порови в пакетчето с бонбони и сложи един в устата на дядо си, докато през това време Кендис вкарваше колата в малкия гараж до къщата.

Очевидно тя живее тук.

Кендис отведе Джош във вътрешността на къщата, а човекът с цигарата зад ухото продължи да почиства четките си. След малко тя се върна с една от бутилките „Будвайзер“, които бе купила в магазина.

„Клинт“ ѝ благодари, като сложи ръка на нейното рамо, и двамата влязоха вътре.

Денят бе доста мрачен и сив, бе започнало да се свечерява.

В къщата запалиха лампите и трите силуета се очертаха като китайски сенки във вътрешността ѝ. Дочуваше се смях, примесен със звуците на телевизора. Натан се запита разсеяно защо ли тази млада жена живееше все още с баща си.

Седнал в своя джип, той остана така дълго време, неподвижен и ням наблюдател на чуждото щастие.

Хората имаха да правят толкова неща, когато се прибираха вкъщи: да разкажат на близките си как е минал денят, да си разделят вестника, да поговорят за приближаващите почивни дни...

С Натан не се случваше нищо подобно.

Той се почувства малко нещастен и усили още повече отоплението на джипа. После реши да прибере бинокъла, осъзнал внезапно, че се държи като истински воайор.

Тъкмо се канеше да си тръгва, когато мобилният му телефон отново звънна. Мислеше си, че го търсят от кантората, но всъщност беше само кратък SMS:

Отворете електронната си поща

Гарет Гудрич

Какво ли още искаше този човек от него? След няколко секунди размишление Натан запали осветлението в купето, извади лаптопа от неговото куфарче и го включи. Докато операционната система се зареждаше, той активира инфрачервения порт на мобилния си телефон, после го свърза с компютъра, за да си провери пощата. В нея имаше три съобщения.

Първото бе любезност от Аби: „Пожелавам ви приятна отпуска. Весела Коледа, на вас и вашата дъщеря“. Както обикновено, към лаконичните изречения бе добавила и цитат: „Един мъж, който не прекарва поне малко време със своето семейство, не е никога истински мъж“. Лека усмивка се очерта по устните на Натан. Това бе стара игра между тях, състояща се в това да открият от кой филм са репликите, които редовно си разменяха. Този път нямаше никакъв проблем. Той

цъкна върху иконката „отговори“ и изписа кратко: „Вито Корлеоне в «Кръстникът».“

Второто съобщение бе всъщност една снимка на Бони. Тя държеше малкото си зайче Бъгс, притискайки го до бузата си.

Откакто Малори бе купила на дъщеря си цифрова камера последен модел, Бони редовно му изпращаше някои от своите режисирани сценки. На лист картон бе очертала овална форма, подобна на балончетата с текст от комиксите, която сега държеше над главата си. В нея бе написала с флумастер:

БЪГС И АЗ ТЕ ЧАКАМЕ ТАЗИ СЪБОТА

Натан дълго се вира в снимката и за пореден път бе развълнуван от хубавото лице на своята дъщеря: дългите разрошени коси, закачливите очи — същите като на Малори, малките, леко раздалечени зъбки, които правеха усмивката ѝ така привлекателна.

Без да разбира докрай защо, той се почувства много щастлив, и в същото време — много нещастен.

Изгуби страшно много време, докато отвори последното писмо, което всъщност бе приложение с кратка филмова поредица във формат MPEG. Той добре познаваше тази технология: с помощта на цифрова камера днес бе възможно да се заснеме кратко видеофилмче, което да бъде прехвърлено в твърдия диск на компютъра и оттам — изпратено където и да е по електронната поща.

Натан провери адреса на изпращача. Идваше от служебната кутия за писма на Гудрич. Изчака, докато филмчето се зареди изцяло, след това го пусна на своя екран. Образът бе сравнително добър, но страдаше от многобройни сривове.

Погледна датата, изписана с електронни цифри в долната част на екрана: записът бе направен едва преди три месеца.

Първото действие бе заснето от прозореца на движеща се кола. Според пътните табелки то се развиваше в Тексас. В Хюстън, поточно. Виждаше се как колата напуска историческия център, за да поеме по градската магистрала до първия околоръстен път. Натан бе ходил само веднъж в тексаската столица, но бе запазил от нея твърде

неприятни спомени. В паметта му изникваше един град, разпрострял се на огромно пространство, гангрениясал от задръствания и смазан от горещина и замърсяване. Между другото, бе чувал, че някои кантори имали проблем да наемат адвокати за този град поради не особено ласкавия му образ и поради наложилото се впечатление, че в него се отнасят с пълно равнодушие към околната среда и качеството на живота.

Понесена от тежките потоци на напрегнатото движение, колата пое през някакъв краен квартал, където цените на жилищата едва ли бяха особено високи. Камерата премина мимоходом през поредица от индустриални складове и не след дълго пътуването свърши на паркинга пред някаква отвратителна сграда с мръсни открити тухли.

Нима Гудрич бе заснел този филм? Във всеки случай авторът му с такова старание бе проследил пътните табели, че за зрителя изобщо не бе трудно да отиде точно на това място.

Следващата картина представляваше вътрешността на малък апартамент.

Всъщност той се състоеше от едно-единствено неголямо помещение, жълтеникаво на цвят, с твърде бедна обстановка, но чисто, с някакъв допотопен телевизор, поставен върху масичка от гетинакс, и малък хладилник до олющена метална мивка. Не се чуваха други звуци освен крясъци и окуражителни подвиквания, които нахлуваха през прозореца: несъмнено звуковата картина на баскетболен мач, който хлапетата играят на асфалта в двора на блока.

Камерата трепереше, но отчетливо можеше да се види една от стените, покрита със снимки над малкото старо бюро, стоящо пред нея.

Обективът плътно се приближи до най-голямата фотография — стара, почти напълно избледняла снимка.

На нея се виждаше малко русо момиченце с разпилени от вятъра коси, стъпило върху литнала към небето люлка. То се заливаше от смях, докато един мъж по риза го засилваше отстрани.

Зад ухото му бе затъкната незапалена цигара.

---

[1] Санкати Хед — езеро в Масачузетс. В него се намира остров Нантъкет, където е лятната къща на семейство Уекслър. ↑

10

Не се стреми да направиш така, че събитията да идват както ти искаш, а наблюдавай внимателно събитията, както те идват.

Епиктет

Натан запали фаровете, преди да запали двигателя на джипа.

Докато караше, извади мобилния си телефон и натисна копчето за автоматично набиране на службата за справки. Поиска да му дадат номера на болницата в Стейтън Айлънд, защото имаше твърдото намерение да поговори с Гудрич.

— Докторът излезе от болницата след края на работното време — осведоми го телефонистката. — Тъй като утре не е на работа, предполагам, че е заминал да си отпочине в своята къща в Кънектикът.

— Бих ви помолил да ми дадете адреса му.

— Съжалявам, господине, не съм упълномощена да давам подобна информация — произнесе тя обичайната си фраза с неприязнен тон.

— Аз съм негов приятел, а случаят е много спешен.

— Ако сте му приятел, той със сигурност би трябвало да ви е дал своя адрес...

— Слушайте — прекъсна я рязко Натан, — аз идвах вчера при вас, в болницата, преди три дни — също. Може би си спомняте за мен? Аз съм адвокат и...

— Съжалявам.

— Дайте ми, по дяволите, този шибан адрес! — изрева Натан в слушалката.

Чувстваше нервите си съвършено оголени.

От другата страна телефонистката пусна една дълга въздишка. Сали Грeъм трябваше да приключи смяната си след по-малко от

тридесет минути. Болницата ѝ плащаше 7 долара на час. Нито лекарите, нито сестрите ѝ засвидетелстваха и най-малкото уважение. Тя нямаше намерение да позволява на този побеснял неврастеник да ѝ досажда повече, а най-добрият начин да се отърве от него бе да му даде каквото искаше. Ето защо се порови в електронните картотеки и в края на краищата му съобщи точния адрес.

— Уф... благодаря — промърмори Натан, — извинявайте, че така се развихах.

Но тя бе вече затворила.

Извъртя рязко волана и пое по посока на Веразано Бридж, за да стигне до Бруклин, без да се качва на ферибота.

В далечината светлините на „Файненшъл Дистрикт“ се отразяваха в черните води, миещи устието на Хъдсън.

Рейндж роувърът със своите 285 коня пасваше прекрасно на пътя. Той напусна Манхатън по шосе № 95, след което подкара към Кънектикът. Картините от филма, който току-що бе видял, се прожектираха отново в съзнанието му. Караше бързо, прекалено бързо: хвърляйки поглед върху километража, Натан усети, че далеч бе надхвърлил разрешената скорост, и се принуди да намали.

Обичаше Нова Англия с нейните селища, които изглеждаха неподвластни на времето и сякаш излизаха направо от илюстрациите на Норман Рокуел. Това е истинската Америка, мислеше си той, Америка на пионерите и традициите, на Марк Твен и Стивън Кинг.

Потънал в размишления, Натан кара така повече от час, преди да пристигне в градчето Мистик, древен китобоен център, което днес представляваше точно копие на пристанище от XIX век.

Бе минавал през него миналото лято — а може би по-миналото? — на път за Филадельфия. Спомняше си много добре изящните къщи, строени за капитаните на китобойните кораби. През туристическия сезон мястото бе изключително многолюдно, ала през зимата посетителите бяха малко. Тази вечер всичко изглеждаше спокойно и мъртво, като че ли студеният и солен океански вятър бе кристализирал Мистик, за да го превърне в призрачен град.

Натан продължи още няколко мили на изток по шосе № 1. Малко преди Стонингтън се спря пред една къща, стояща доста самотно на брега. Ако сведенията на телефонистката бяха точни, именно тук трябваше да открие Гудрич.

Слезе от колата и прекоси ивицата пясък, отделяща пътя от къщата. Неколкократно се видя принуден да вдигне ръце, за да защити очите си от облаците пясък, вдигани от вятъра. Океанът бе на една ръка разстояние и грохотът на вълните, примесен с режещите крясъци на чайките, образуваше една изненадваща, почти нереална звукова картина.

Къщата имаше леко тайнствен вид. Със своите три етажа тя бе много висока, но твърде тясна и сякаш свита в самата себе си. Всеки етаж имаше по един малък и доста плитък балкон, но всички те бяха с различна големина и форма, което придаваше на целия ѝ облик нещо изкривено и недодялано.

На вратата липсваше звънец. Натан заудря силно по нея, за да пребори воя на вятъра.

Добре, успокой се, Натан, това не е мотелът на Бейтс^[1] все пак!

Гарет дойде да му отвори доста бързо. Очите му блестяха. Той изгледа адвоката с необичайна за него усмивка, след което каза простичко:

— Очаквах ви, Натан.

Бе навил ръкавите на ризата си, върху която бе надянал нашарена с лекета престилка.

Без да каже нищо, Натан го последва в кухнята.

Тя представляваше привлекателна и гостоприемна стая, чиито стени бяха частично облицовани с морскосини плочки. Ламперия от патинирано дърво я покриваше по дължина, а над нея бе окачен впечатляващ набор от калайдисани наскоро медни съдове.

— Настанявайте се както ви е удобно — каза му Гудрич, подавайки му начената бутилка. — Опитайте това бяло чилийско вино, фантастично е.

После го изостави за няколко минути, за да се засуети пред колелата за печене на една старовремска фурна. Миризми на морски дарове се разносоха из стаята. Известно време лекарят не произнесе нито дума, погълнат от приготвянето на някакво сложно ястие.

Натан го наблюдаваше смаяно. Без съмнение, този тип го бе заинтригувал. Кой бе той в действителност? Какво искаше от него? Гарет изглеждаше оживен от някаква странна веселост, а причината за

това очевидно не бе далеч от бутилката вино, която адвокатът току-що бе оставил почти празна на масата в трапезарията.

Виждал съм го. Сигурен съм, че съм виждал някъде този човек. Било е много отдавна, но...

Опита се за миг да си го представи без брада. Вдъхновението обаче не го споходи. Споходи го само усещането, че в един или друг момент от своя живот се е опитвал да забрави това лице.

Гудрич взе две фаянсови купи от едно прясно боядисано дървено шкафче.

— Надявам се, че ще вечеряте заедно с мен. Приготвил съм мидена чорба и очаквам вашето мнение за нея.

— Слушайте, Гарет, не съм дошъл чак дотук, за да играя ролята на морско свинче във вашите кулинарни експерименти. Смятам, че трябва да поговорим за...

— Не обичам да ям сам — прекъсна го Гарет, разливайки в купите гъста супа от средиземноморски миди с лук.

— Не сте ли женен, Гудрич? — попита го Натан, гребвайки първата лъжица от купата.

— Усещате ли парченцата препечен бекон? Хрускави са.

Адвокатът се засмя.

— Зададох ви определен въпрос, Гарет: сам ли живеете?

— Да, инспекторе: първата ми жена почина преди повече от двадесет години. След това направих неуспешен опит да живея семейно, който приключи с развод. Оттогава проявявам достатъчно мъдрост да не упорствам.

Натан разгъна голяма ленена кърпа.

— Много отдавна е било, нали?

— Моля?

— Ние двамата. Ние с вас сме се срещали, но е било много отдавна.

За пореден път Гудрич подмина този въпрос.

— Какво ще кажете за моята гарсонiera? Очарователна, нали? Знаете ли, че тук има няколко много прочути места за любителите на риболова? Утре не съм на работа и смятам да ги наобиколя. Ако сърцето ви тегли, чувствайте се поканен да ме придружите...

С очевидно удоволствие Гарет се зае да поднася пържени орехи от Сейнт Джек, хрупкав ориз с масло и чесън. Отвориха нова бутилка

чилийско вино, сетне още една.

За пръв път от много време Натан имаше усещането, че нещо започна да се отпуска в него. Някакво блаженство завладя цялото му тяло и изведнъж се почувства в съвършена хармония с лекаря.

Гарет му говореше за ужасяващата действителност, с която се сблъскваше в своята работа: за нелечимите болести, с които се занимаваше всеки ден; за смъртта, която избликуваше ненадейно, заслепявайки неподготвените за това преминаване в неизвестното; за неутолимата необходимост да се грижиш за себеподобните и да облекчаваш техните болки.

Спомена също така и за страстта си към кулинарните и риболовните подвизи, които му помагаша да възстанови своите сили през почивните дни.

— Знаете ли, много е трудно да се издържа на всичко това. Човек не бива да се отъждествява със своя пациент, но в същото време трябва да бъде достатъчно близко до него, за да го подкрепя и да му съчувства. Невинаги е лесно да се намери точната мярка.

Натан си припомни телесната немощ и духовната покруса на пациентите от отделението за палиативно лечение, което бе посетил предишния ден. Как да продължаваш да лекуваш, когато битката ти е предварително изгубена? Как да вдъхваш надежди и да придаваш смисъл на живота чак до неговия край?

— Не, никак не е лесно да намериш точната мярка — повтори Гудрич като че ли на себе си.

Последва продължителна тишина.

Именно тогава Натан реши да попита:

— Не искате ли да ми кажете нещо за Кендис Кук?

Кухнята бе свързана с хола чрез голяма засводена врата. На пода плочките от теракота, едни и същи във всички стаи, обединяваха пространството и правеха в известна степен условно разделението между тях.

Холът бе несъмнено едно от най-приятните помещения в цялата къща и Натан светкавично оцени това. Това бе място, където на драго сърце би прекарал някоя и друга вечер заедно с Малори и Бони.

Всичко тук бе направено, за да създава задушерна и уютна атмосфера — от откритите дебели талпи на тавана до обшитите с дърво стени, които придаваха топлина на пространството. Върху

камината макет на тримачтов кораб бе поставен в съседство със стар секстант, а в един от ъглите на стаята направо върху пода стояха няколко плетени кошнички, в които бе подредена истинска колекция от морски трофеи.

Натан се настани в лек фотьойл от индийска тръстика с цвят на пчелен мед, докато Гарет внимателно боравеше с много стара кафеварка, покрита с фини инкрустации.

— Значи, срещнали сте се с нея...

Натан въздъхна:

— Наистина не ми оставихте никакъв избор.

— Тя е много прелестно момиче, трябва да ви кажа.

Дълбока тъга замрежи погледа на Гудрич. Дел Амико забеляза това:

— Какво ще се случи с нея?

И веднага съжали за този въпрос, защото той означаваше, че допуска съществуването на свръхестествените възможности на лекаря.

— Неизбежното — отговори Гудрич, подавайки му чаша кафе.

— Нищо не е неизбежно — заяви натъртено адвокатът.

— Много добре знаете, че е.

Натан извади цигара от скритото в джоба му пакетче и я запали от трепкация пламък на една свещ. Пое си дълбока глътка и почувства как по тялото му се разлива спокойствие и в същото време — слабост.

— Тази къща е за непушачи — направи му забележка Гудрич.

— Шегувате се, нали. С вас опразнихме два литра алкохол, така че спестете ми уроците си по морал и по-добре ми разкажете за нея. Кажете ми нещо за Кендис.

Гарет се тръшна върху канапето, покрито с корабно платно, сетне сплете на гърдите своите яки ръце.

— Кендис е родена в един краен квартал на Хюстън в доста бедно семейство. Родителите ѝ се разделили, когато била на три години. Преместила се с майка си в Ню Йорк, но продължила редовно да се вижда с баща си до единадесетгодишната си възраст.

— Една история като много други — отбеляза адвокатът.

Гудрич поклати глава.

— Не мисля, че от вас би излязъл добър лекар: всеки живот е уникален.

Изведнъж напрежението между тях рязко се покачи. Натан реагира на забележката:

— Аз съм добър адвокат. Това ми стига.

— Вие сте успешен защитник на интересите на някои големи компании. Това не ви прави непременно добър адвокат.

— Изобщо не ми пука за вашето мнение.

— Липсва ви човечност...

— Абсолютно вярно!

— И смиреност.

— Нямам желание да обсъждам тази тема с вас, но продължавайте, Гарет. Кендис продължила да се вижда с баща си, докато станала на единадесет години и после...?

— ... и после внезапно той престанал да дава какъвто и да било признак на живот.

— Защо?

— Поради простата и ясна причина, че се намирал... в затвора.

— Това е онзи човек, когото видях преди няколко часа и който сега живее с нея, така ли?

— Точно така, той е стар пандизчия. Осъдили го през 1985 година за грабеж, който завършил твърде неуспешно.

— Но вече са го освободили?

Гудрич сложи чашката си върху един скрин от полирано дърво, който му служеше за ниска масичка.

— Да. Излязъл е от затвора преди две години. Намерил си работа като работник по поддръжката на летището в Хюстън и се настанил в малкия апартамент, който трябва да сте видели на филмчето.

— Вие ли сте го открили там?

Гудрич кимна в знак на потвърждение.

— Той нямаше кураж да се обади на дъщеря си. Бе й написал десетки писма в затвора, но никога не бе посмял да ѝ ги изпрати.

— И вие сте изиграли ролята на ангел хранител?

— Спестете ми подобни изрази, моля. Аз чисто и просто разбих вратата на апартамента му, докато той беше на работа, и откраднах писмата, които изпратих на дъщеря му. Добавих и моето кратко филмче, за да може Кендис да се добере до него.

Натан му хвърли гневен поглед.

— Но кой сте вие, в името на какво си позволявате да се бъркате така в живота на хората?

— Кендис имаше нужда от подобно откритие. Тя винаги бе живяла с мисълта, че баща ѝ я е зарязал. За нея бе голямо облекчение да узнае, че той никога не е преставал да я обича.

— Нима това е било толкова важно?

— Липсата на баща, трябва да знаете, невинаги позволява на младия човек да изгради своята личност в подходящи условия.

— Зависи — каза Натан. — Моят налагаше майка ми, докато един прекрасен ден не се измете на другия край на страната. От тази гледна точка, неговото отсъствие не ми е пречело бог знае колко...

Мълчание, напоено с неудобство и притеснение, увисна във въздуха.

— Животът на този човек е бил съсипан. Но малко по малко той се опитва да го изгражда наново. Така или иначе, има пълното право да открие своята дъщеря и да види своето внуче.

— Но, да ви вземат мътните, щом знаете, че Кендис ще умре, защитете я! Направете нещо това да не се случва!

Гудрич затвори очи и отговори с непреодолим фатализъм:

— Ограничил съм се да събера това семейство, Натан, да им осигуря малко радост и утеха, но вече ви казах: никой не може да променя хода на нещата. Вие също трябва да приемете това.

Адвокатът скочи от мястото си.

— Ако в моя живот бях приемал всичко онова, което са се опитвали да ми налагат, щях още да работя като хамалин в някой завод!

Гудрич на свой ред се надигна и потисна прозявката си.

— Имате много досаден навик да отнасяте всичко към собствената си персона.

— Защото нея познавам най-добре.

Лекарят се хвана за парапета на малка стълбичка, започваща от средата на хола.

— Можете да спите тук, ако ви харесва. Имам една стая за приятели на първия етаж, ще ви дам и чисти чаршафи.

Отвън се дочуваше ревът на вятъра и грохотът на вълните, които връхлитаха върху плажа. Усещаше се, че океанът е тук, съвсем наблизо.

Обезсърчен, че трябва да се озове в своя празен и студен апартамент, и омаломощен от повечкото алкохол, Натан прие поканата, без да кара да го молят.

---

[1] Жилището на психопата Норман Бейтс от филма „Психоза“. ↑

11

Тя прилича на дъга в небето...

Ролинг Стоунс

13 декември

Когато рано на следващата сутрин Натан слезе в хола, Гудрич вече бе заминал на лов за морски пъстърви. Върху масата бе оставил бележка:

Като си тръгвате, заключете вратата и пуснете ключа в пощенската кутия.

Без да се бави повече, той се качи в колата и пое по посока на Стейтън Айлънд. Докато караше, не преставаше да размишлява върху смесицата от неприязън и привличане, която изпитваше към Гарет. Разбира се, този човек често го изкарваше извън кожата, но на моменти помежду им възникваше някаква свършена близост, сякаш бе негов родител, и трудно можеше да се намери задоволително обяснение на тези така противоположни усещания.

Натан прекара деня в дебнене на Кендис и нейното семейство. Сновеше като совалка между кафенето и малкото им жилище.

Този път бебето остана целия ден с дядо си. Отвън Натан не можеше да вижда какво се случва във вътрешността на къщата. В замяна на това забеляза, че когато му се допушеше, „Клинт“ винаги излизаше на терасата. Възрастният мъж работи спокойно цялата сутрин, а сетне изведе внучето си на следобедна разходка. Личеше, че се чувства прекрасно с малкото дете, когато го покриваше да не се простуди и тикаше с уверени движения количката.

Натан ги наблюдаваше отдалеч, разхождайки се между партерите в английски стил и тропическите растения в парника на ботаническата

градина. Ако се бе приближил, щеше да чуе как „Клинт“ тананика стари песни от американския Юг, за да приспи детето.

През всичките тези часове, които прекара сам в колата, Натан често се връщаше в мислите си към Малори: към щастливите мигове, които никога повече няма да се върнат, към нейната усмивка, към характерния начин, по който се шегуваше с него и го поставяше на място.

На няколко пъти се опита да се свърже със Сан Диего, но всеки път попадеше на телефонния секретар.

Целият свят се бе обърнал с главата надолу. В тези моменти на потиснатост в съзнанието му винаги нахлуваше образът на неговия син.

Припомняше си всичко и всичко му липсваше: допирът с него, мекотата на бузките му, топлината на фонтанелата му и малките му ръчички, които размахваше във всички посоки, преди да заспи.

Тогава се зае още по-силно да чопли своята рана, като започна болезнено да си представя всичко онова, от което бе навеки лишен: първата му истинска Коледа, първите му стъпки, първото му зъбче, първите му думи...

На свечеряване Кендис мина за малко през къщи, след което отново излезе. През петъчните вечери тя се бе наела на допълнителна работа в един местен бар средна ръка. Разбира се, би предпочела да остане у дома в компанията на баща си и на малкия Джош. Тримата биха могли да си прекарат чудесно: да стотвят нещо вкусно, да запалят огъня в камината, да си пуснат музика... Но не можеше да откаже появилата се възможност да припечели малко. Коледа наближаваше. Този празник бе извор на голяма радост за нея, но бе също така и извор на разходи.

Кендис излезе от банята и отвори леко вратата на стаята, където бе малкият. Бе й се сторило, че го чува да плаче. Приблужи се до леглото му. По всичко личеше, че Джош спи със съня на праведник. Лъжлива тревога, но по-добре да е нащрек: онзи ден съседката й Таня Вейсроу й бе разправяла за епидемия от грип, която върлувала из района.

Успокоена, тя излезе от стаята, след като сложи лека целувка върху бузката на детето. Пътьом хвърли един поглед върху стенния часовник в хола. Смяната ѝ започваше след двадесет минути. Трябваше да бърза, за да не закъснее. Пригответи се пред голямото поолющено огледало, нахлузвайки бързо полата и блузата на своята униформа. Джо, собственикът на бара, искаше сервитьорките му да изглеждат секси, както често обичаше да им напомня.

Целуна баща си, изслуша препоръките му да внимава, не се съгласи със забележката за облеклото си („татко, аз отдавна не съм на четиринадесет години!“) и потъна в нощта. Бе щастлива, че отново живее заедно с него. Чувстваше се сигурна, че вкъщи има мъж, а и той толкова се прехласваше пред Джош...

Наложи се да направи няколко опита, за да запали своя стар пикап — първата и единствена кола, която бе притежавала досега и която бе закупила в праисторически времена (по всяка вероятност в началото на управлението на Джордж Буш Старши...)

Наистина, машината не беше в първа младост, но щом успееше да запали, вършеше прекрасна работа на къси разстояния.

Тази вечер Кендис бе в хубаво настроение. Тя пусна радиото и се впусна да припява на Шаная Туейн: *Мили! Аз се чувствам истинска жена!*

Тананикането ѝ бе прекъснато от дълга прозявка. Господи, колко бе уморена! За щастие, утре бе нейният почивен ден. Можеше да се поизлежава, да вземе за малко и Джош при себе си в леглото. Сетне щеше да излезе на пазар за коледните подаръци. Бе хвърлила око на две хубави плюшени играчки в търговския център: една смешна мечка и една костенурка с дълъг врат, която ѝ се бе сторила много симпатична. Джош бе още мъничък. На тази възраст децата много обичат играчките, които могат да вземат при себе си на заспиване. След няколко години, когато поотрасне, ще му купи колело, после — книги и компютър.

Кендис отново се прозина. Напук на всичко, което някои говорят, животът в тази страна никак не е лесен. Всеки месец тя се опитваше да задели по няколко долара за бъдещото учение на Джош, но много мъчно успяваше да свърже двата края, затова малко свежи пари нямаше да ѝ се отразят никак зле. Да, Джош ще отиде в университет. И

Кендис се надяваше, че един ден ще има добра професия: да речем, лекар, учител или може би адвокат.

19 часа 58 минути

Тя спря пикапа си на паркинга пред бара едновременно с един огромен син джип и влезе в „Сали“, където вече цареше гореща атмосфера. Обичайната продажба на напитки вече бе на три четвърти изпълнена. Бирата течеше като река, а музиката на Спрингстийн гърмеше с пълна сила. Това бе една народна атмосфера, характерна повече за Ню Джърси, отколкото за Ню Йорк.

— Ето я красавицата на красавиците — подкачи я Джо Конъли, който седеше зад своя тезгях.

— Здравей, Джо.

Конъли бе бивше ченге от Дъблин, установил се в Стейтън Айлънд преди около петнадесет години. По мнението на всички неговият бар бе чисто място, посещавано най-вече от полицаите и пожарникарите в града. Откакто работеше тук, Кендис никога не бе имала какъвто и да било сериозен проблем: споровете никога не се израждаха в схватки, а сервитьорките бяха на почит и уважение.

Младата жена завърза престилката си и започна работа.

— Здравсти, Тед, какво искаш да ти донеса?

20 часа 46 минути

— Имаш си опашка, красавице.

— Какви ги разправяш, Тами? — учуди се Кендис.

— Казвам ти, че си имаш опашка. Оня тип с тузарските дрехи в края на бара не е спрял да те бройка, откакто си дошла.

— Ти съвсем си откачила, миличка — отговори Кендис, повдигайки рамене.

Тя вдигна поредния поднос, пълен с халби бира, и се отдалечи, хвърляйки за всеки случай едно око към бара. Въпросният мъж се бе втренчил в нея. Никога не го бе виждала тук. Нямаше вид нито на ченге, нито на пожарникар. За частица от секундата погледите им се срещнаха и тогава се случи „нещо“.

Само да не си въобрази, че искам да го свалям — помисли си Кендис.

Само да не си въобрази, че искам да я свалям — помисли си Натан.

Откакто бе дошъл тук, той се питаше как да влезе в контакт с младата жена. Въпреки че бе защитавал точно обратното пред Гарет, не можеше да прогони тревогата си за нея. Трябваше на всяка цена да разбере дали нещо в живота на Кендис можеше да предизвика опасения за скорошната ѝ смърт.

Но как да подходи към едно момиче в петък вечер в обстановката на простичък бар, освен с шеговит и закачлив тон?

21 часа 04 минути

— Вие май сте нов в този край? — попита го Кендис.

— Така е. Аз съм адвокат от Манхатън.

— Искате ли да ви донеса нещо?

— Не, благодаря, скоро ще се сядам зад волана.

Кендис се приближи към Натан и му довери с усмивка:

— Ако не си поръчате втора бира, старият Джо ще се разсърди и може да поиска да напуснете, защото заемате място на бара, а не си поръчвате.

— Много добре, донесете ми тогава втора бира.

21 часа 06 минути

— Общо взето, хваща окото — прецени Тами, отваряйки многобройни бутилки „Будвайзер“ със смайваща бързина.

— Стига с твоите глупости, моля те.

— Каквото и да ми говориш, не е нормално за едно хубаво момиче на твоята възраст да си няма никого!

— Нямам нужда от мъж в живота си точно в този момент — заяви Кендис.

Но произнасяйки тези думи, тя си припомни с тъга своите първи любовни приключения. Видя се принудена да признае, че така и не бе имала никаква сериозна връзка. Кратки истории тук и там, но никога нещо достатъчно стабилно, за да си помисли, че е дошъл моментът да

създаде истинско семейство. За миг в съзнанието ѝ се мярна бащата на Джош — дребен търговски представител, когото бе срещнала на купон у една стара приятелка от гимназията. Защо се бе оставила на този мъж да ѝ завърти главата? На какво се бе надявала? Той бе по-скоро симпатичен, говореше сладкодумно, така си беше, но Кендис в края на краищата не бе измамена. Спомените ѝ се въртяха все около онази вечер, около онзи кратък момент, в който бе почувствала отчаяната необходимост да съществува в погледа на някой друг. Това илюзорно желание не бе траяло по-дълго от времето за една прегръдка в леглото, но за своя най-голяма изненада след няколко седмици бе открила, че е бременна и че за сетен път е намерил потвърждение старият принцип, според който никое противозачатъчно средство не е сто процента ефикасно. От цялата история Кендис не бе съхранила никаква горчивина, тъй като този епизод ѝ бе поднесъл най-хубавия подарък на света — малкия Джош. Тя бе известила бащата на детето за своята бременност, без да му поиска нито помощ, нито издръжка. Съжеляваше единствено за това, че той никога не бе поискал да види своя син. Разбира се, би предпочела да има някого редом до себе си при отглеждането и възпитанието на детето, но действителността бе тази и това бе всичко. „Forgive and forget“^[1] — както би казал баща ѝ.

21 часа 08 минути

— Ето и вашата бира.

— Благодаря.

— И така, какво ви води насам, господин адвокате от Манхатън?

— Наричайте ме Натан.

— Какво ви води в нашия бар... Натан?

— В действителност, дойдох, за да поговоря с вас, Кендис.

Младата жена изненадано се отдръпна назад.

— Откъде знаете името ми? — попита го тя с неприязнен тон.

— Всички тук ви наричат Кендис... — обясни той, въздъхвайки.

— Добре — съгласи се тя, смекчавайки интонацията. — Една точка за вас.

— Слушайте — реши се той, — когато ви свърши смяната, навярно бихме могли да пийнем по нещо на някое друго място?

— Губите си времето с мен — увери го тя.

- Не се опитвам да ви ухажвам, честна дума.
- Безполезно е да настоявате, наистина.
- Устата ви казва „не“, но очите ви казват „да“.
- А това пък си е истинско ухажване. Дори, бих казала, дебелашка свалка. Имам чувството, че са ми го казвали вече десетки пъти.
- Ухаете на жасмин — задоволи се да отбележи Натан.

21 часа 12 минути

Наистина, съвсем не изглежда зле в края на краищата.

22 часа 02 минути

- Мога ли да си поръчам трета бира?
- Но вие дори не сте започнали втората.
- Защото не искам да загубя мястото си на бара.
- И какво толкова интересно има на това място?
- Възможността да ви гледам.
- Тя повдигна рамене, но не успя да скрие усмивката си.
- Щом е достатъчна за вашето щастие...
- Помислихте ли върху моето предложение?
- Вашето предложение?
- Да изпиете една чаша с мен след края на смяната.
- Сервитьорките никога не излизат с клиенти, това е правило тук.
- Когато барът затвори, вие няма да сте вече сервитьорка, а аз няма да съм вече клиент.
- Типична забележка на адвокат.
- Нещо, което в устата ѝ не беше кой знае какъв комплимент.

22 часа 18 минути

Готин е, но прекалено сигурен в себе си.

22 часа 30 минути

— Във всеки случай, никога не излизам с женени мъже — заяви му тя, посочвайки халката, която Натан винаги носеше на пръста си.

— Грешите, женените мъже са по-интересни, нали затова вече са били харесани.

— Доста глупаво обяснение — прецени тя.

— Това беше шега.

— Плоска шега.

Натан тъкмо се канеше да ѝ отговори, когато Джо Конъли се приближи към тях.

— Всичко е наред, Джо — увери го Кендис.

— Толкова по-добре — промърмори той, отдалечавайки се.

Натан изчака, докато собственикът на бара си отиде на мястото, за да поднови своето предложение.

— А ако не бях женен, щяхте ли да приемете да изпием тази проклета чаша?

— Може би.

23 часа 02 минути

— В действителност, бях женен, но сега съм разведен.

— Какво ми доказва, че това е самата истина?

— Бих могъл да ви донеса документите по развода си, но не мислех, че те са необходими само за да поканя някое момиче да изпие с мен по една чаша.

— Оставете, ще се задоволя с честната ви дума.

— Значи, да?

— Казах ви, може би...

23 часа 13 минути

Защо ли ми вдъхва такова доверие?

Ако ми предложи още веднъж, ще му отговоря „да“...

23 часа 24 минути

Барът бе започнал постепенно да се изпразва. Якият рок на „Бос“ бе отстъпил на акустическите балади на Треиси Чапман.

Кендис си бе взела петте минути почивка и си говореше с Натан на една маса в дъното на бара. Помежду им бяха започнали да се носят вълните на взаимна симпатия, когато разговорът им бе внезапно прекъснат:

— Кендис, на телефона! — изкрещя Джо иззад своя тезгях.

Младата жена подскочи като ужилена. Кой ли можеше да ѝ се обажда в работата по това време?

Разтревожена, тя пое слушалката и няколко секунди по-късно цялата радост бе отлетяла от лицето ѝ. Пребледняла, тя затвори, направи няколко неуверени крачки, за да достигне бара, след което усети как губи почва под себе си. Натан, който бе проследил цялата сцена, се хвърли, за да я поеме в последния момент, преди да се строполи на пода. Все още в прегръдката му, тя се обля в сълзи.

— Какво се е случило? — попита я той.

— Баща ми... Той... е получил сърдечна криза.

— И какво?

— Откарали са го с бърза помощ в болницата.

— Елате, аз ще ви хвърля дотам! — предложи Натан, грабвайки палтото си.

Болницата на Стейтън Айлънд — интензивното отделение на кардиологичния център

Все още облечена в своята униформа, Кендис се хвърли към лекаря, който се бе заел със случая на баща ѝ, произнасяйки наум молитва новините да бъдат успокоителни.

Тя вече стоеше пред него. Можеше дори да разчете името му върху табелката, закачена за медицинската му блуза: доктор Хенри Т. Дженкилс. Погледът на Кендис бе умолителен: *Успокойте ме, докторе, кажете ми, че няма нищо страшно, кажете ми, че ще мога да си го отведа у дома, кажете ми, че ще прекараме Коледа заедно. Аз ще се грижа за него, ще му приготвя билков чай и бульон, както ми ги правеше той, когато бях малка, кажете ми, че...*

Но доктор Дженкилс бе придобил навика да не чете нищо в очите на своите пациенти, нито на техните близки. С годините се бе научил да се бронира, да не се „ангажира лично“. Това бе една необходимост за него: прекаленото съчувствие го дестабилизираше и

му пречеше да си върши добре работата. Той леко отстъпи, когато Кендис се приближи рязко към него. Започна да говори, претегляйки внимателно думите си:

— Госпожице, вашият баща е имал само възможността да се обади на Бърза помощ, преди да падне върху плочките на кухнята. Когато лекарите го намерили, той показвал всички признаци на масивен инфаркт. При докарването му тук установихме спиране на сърдечната дейност. Направихме всичко, което бе по силите ни, за да го върнем към живот, но това бе невъзможно. Съжалявам. Ако искате да го видите, медицинската сестра ще ви придружи до стаята му.

— Не, не, не! — извика Кендис, обляна в сълзи. — Едва го бях намерила отново. Това не е справедливо! Не е справедливо!

Треперейки, с омекнали нозе, тя усети как светът се завъртя и някаква бездна се отвори под нея, но отново единствените ръце, които намери, за да я подкрепят, бяха тези на Натан.

Адвокатът взе нещата в свои ръце. Той се осведоми най-напред какво е станало с Джош. Казаха му, че детето е било откарано в болницата заедно с дядо си и че очаква майка си в педиатричното отделение. Сетне придружи Кендис до стаята, където почиваше вече безжизненото тяло на нейния баща. След като му благодари за помощта, младата жена го помоли да я остави сама за известно време.

Натан се върна в приемната и попита дежурните дали доктор Гудрич е на смяна тази вечер. Отговорът бе отрицателен. Тогава се порови в болничния телефонен указател и успя да се свърже с него в центъра за палиативно лечение.

— Вие съвсем сте се заблудили, Гарет — осведоми го той с безцветен глас.

Бе толкова развълнуван, че усещаше как слушалката трепери в ръката му.

— По отношение на какво? — попита го лекарят.

— Не бе Кендис тази, която трябваше да умре!

— Какво?

— Баща ѝ беше.

— Слушайте, Натан, не разбирам нищо от това, което ми казвате. Адвокатът си пое дълбоко дъх, за да овладее емоцията си.

— Аз съм в болницата — обясни той по-спокойно. — Бащата на Кендис току-що почина от сърдечна недостатъчност.

— Мамка му! — изруга от силната изненада лекарят.

Гласът на Натан трепереше, но този път от гняв:

— Значи не сте предвидили тази смърт, нали? Не сте забелязали ореолчето над главата му?

— Не — съгласи се Гудрич, — не бях предвидил нищо подобно, но аз така и не съм се приближавал достатъчно близо до този човек, за да мога да се произнеса по...

— Слушайте, аз наистина съм убеден, че трябва да теглим една дебела черта върху всичките ви мъгляви теории! Смъртта нанесе своя удар встрани, добре ще е да признаете това.

— Увличате се. Този човек бе вече на възраст, той може би и преди е страдал от сърце... Смъртта му не доказва нищо.

— Във всеки случай, Кендис е спасена, Гарет, това е всичко, което знам.

— Надявам се да сте прав, Натан, надявам се с цялото си сърце.

Жилището на Кендис Кук — три часа сутринта

Стаята тънеше в мрак. Само няколко коледни свещи, поставени близо до прозореца, позволяваха да се различават очертанията на предметите и на лицата. Кендис най-сетне бе заспала върху канапето в хола, но често потреперваше, а лицето ѝ изглеждаше като обхванато от треска. Седнал в един фотьойл, Натан я гледаше като хипнотизиран. Знаеше, че ще спи накъсан и населен от злокобни сили сън. След като бе прибрал Джош някъде около един часа, той ги бе придружил до дома им. Младата жена бе толкова съсипана, че се оставяше машинално да я водят, без да вниква какво точно се случва. Поговориха си малко, сетне Натан я убеди да вземе сънотворното, предписано от лекарите в болницата.

Кратък хленч го привлече в съседната стая. С широко отворени очи, махайки с крака и ръце в средата на своето легло, Джош известяваше, че се бе събудил.

— Здравей, приятелю, не се бой — успокои го той, вземайки го на ръце.

— ... ода... — поиска си детето.

Пригответи му малко течност и го отнесе със себе си в хола.

— Как си, моето малко бебе?

— ... си... алко... бе... бе... — опита се Джош да повтори думите му.

Натан го целуна по челото.

— Погледни мама. Тя спи — пошепна му той.

— Ма... ма...

Натан седна с малкия във фотьойла и бавно започна да го люлее. Стигна дори дотам, че му изтананика няколко такта от „Приспивна песен“ на Брамс. Не бе пял тази мелодия от смъртта на своя син и възнението, което се надигна в него, го накара почти веднага да спре.

След няколко минути Джош отново бе в обятията на съня. Натан го остави обратно в леглото му и се върна в хола, където Кендис продължаваше да спи. Той написа кратка бележка на гърба на тефтерчето ѝ за поръчки и го остави по средата на масата, преди да напусне къщата.

Навън валеше сняг.

14 декември

Кендис дръпна резето и си пъкна главата в отвора на откренатата врата.

— А! Това сте вие, влизайте.

Натан се озова в кухнята. Бе девет часа сутринта. Седнал в малкото си столче, Джош приключваше да се плеска със закуската си.

— ... ден — каза детето.

— Здравей, мъничък Джош — отговори му Натан, изпращайки му голяма усмивка.

Кендис прокара ръката си през косите на своя син, гледайки през цялото време към адвокатата.

— Искан да ви благодаря, че останавте с мен до толкова късно снощи.

— Няма защо, оправяте ли се вече?

— Горедолу — увери го младата жена, въпреки че очите ѝ твърдяха противното.

Натан звънна с връзка ключове, които бе извадил от джоба си.

— Докарах ви колата.

— Благодаря. Вие бяхте наистина... изключителен — каза тя, като разпери ръце. — Къде оставихте вашия джип, на паркинга пред

бара на Джо ли?

Натан кимна утвърдително.

— Тогава ще ви откарам дотам — предложи тя. — Но преди това ще изпие чаша кафе с нас.

— На драго сърце — отговори той и седна.

Помълча известно време, след което се реши да каже каквото бе намислил:

— Всъщност, искам да ви помоля за нещо — обяви той, поставяйки малко кожено куфарче на масата.

— Да? — попита Кендис, почувствала внезапна тревога, като че ли чак такава любезност от страна на един мъж не можеше в крайна сметка да не завърши с някоя лоша изненада.

— Бих искал да приемете...

— Какво?

— Пари — каза Натан. — Искан да приемете малко пари от мен, за да отгледате и изучите вашия син.

— Това е... това е шега, нали? — промълви тя, поставяйки чашата си върху масата, за да не я изтърве на пода.

— Не, аз наистина се опитвам да ви помогна.

— За кого ме вземате? — възпротиви се тя.

Крайно ядосана, Кендис стана от стола си. Натан се опита да я укроти.

— Успокойте се, Кендис, не искам нищо в замяна от вас.

— Вие сте луд — повтори тя, — нямам нужда от вашите пари.

— Не, имате нужда! Имате нужда, за да изучите вашия син. Имате нужда, защото вашата кола е навъртяла триста хиляди километра и може всеки момент да ви остави на пътя. Имате нужда, защото нямате повече около себе си човек, който би могъл да ви помогне.

— И колко точно искате да ми дадете? — не можа да сдържи въпроса си младата жена.

— Да кажем, сто хиляди долара — предложи Натан.

— Сто хиляди долара! Но... това... това е невъзможно. Някой да ти дава толкова пари в замяна на нищо, това просто не съществува!

— Понякога нещата се обръщат... Кажете си, че сте ги спечелила от лотарията.

Тя остана замаяна няколко секунди.

— Да не би да е някаква афера с пране на пари или нещо от този сорт?

— Не, Кендис, това не са мръсни пари. Няма нищо незаконно в моето предложение.

— Но аз дори не ви познавам!

— Всичко, което ви казах вчера за себе си, е вярно — каза Натан, като отвори коженото куфарче. — Казвам се Натан дел Амико, известен адвокат от Парк авеню съм, имам репутацията на честен човек и всичките ми дела са образец на почтеност. Донесъл съм ви тук цяла купчина документи, които доказват моите твърдения: моя паспорт, извлечение от моите банкови сметки, статии в юридическата преса, в които пише за мен...

— Не настоявайте — прекъсна го Кендис, — няма да вляза в тази комбина.

— Дайте си малко време да поразмислите — помоли я Натан, слизайки от стария пикап.

Двамата се намираха на стария опустял паркинг пред бар „Сали“. Кендис бе докарала адвоката до джипа му.

— Размислила съм, не искам да имам с никого сметки за уреждане, такъв е начинът на живот, който водя.

— Няма да имате никаква сметка за уреждане нито с мен, нито с когото и да било друго — обеща ѝ той, навеждайки се към прозореца на колата ѝ. — Ще можете да използвате тази сума както решите.

— Но каква полза имате от това, вие каква полза имате?

— Само преди една седмица за нищо на света не бих ви направил подобно предложение — призна си Натан. — Но оттогава някои неща в моя живот се промениха... Слушайте, аз невинаги в живота си съм бил богат. Бях отгледан от майка ми, която имаше по-малко пари и от вас. Имах късмет, че успях да се изуча. Не отказвайте тази възможност на сина си.

— Моят син ще се изучи независимо дали ще ми помогнете, или не! — защити се Кендис.

— Ине! — повтори Джош от дъното на задната седалка, сякаш за да подкрепи майка си.

— Помислете още. Номерът на телефона ми ще намерите в куфарчето. Обадете ми се, щом прегледате документите, които ви оставих.

— Няма какво да мисля. Както казахте, не притежавам кой знае какво, но ми е останало нещо, което са изгубили по-богатите от мен: честта и почтеността...

— Не искам да се откажете нито от едното, нито от другото.

— Престанете с тези увещания. Предложението ви е прекалено хубаво, за да бъде истинско. Сигурно в него има някаква клопка. Какво ще искате от мен, ако посегна към тези пари?

— Погледнете ме в очите — настоя Натан, приближавайки се към нея.

— Нямам намерение да изпълнявам заповеди от ваша страна!

Но въпреки това тя вдигна глава към него.

Натан впи поглед в очите ѝ и потвърди отново:

— Аз съм почтен човек, няма причина да се опасявате от мен, кълна ви се. Помислете за своя син и приемете тези пари.

— Отговорът ми е „не“! — повтори Кендис, хлопвайки вратата на пикапа. — Добре ли ме разбрахте? Не, не и не!

Натан и Кендис се прибраха, всеки в своя дом.

Кендис посвети остатъка от сутринта да прелиства документите, съдържащи се в куфарчето.

Натан прекара времето с очи, вперени в телефона.

Към обяд той най-сетне звънна.

---

[1] „Прости и забрави.“ ↑

12

*... разкъсан в смъртта от хищници и
грабливи птици...*

Лукреций

След като бе обикалял в квартала повече от десет минути, Натан намери най-сетне място за паркиране и още от първия път успя да изпълни сложната маневра. Седнала до него, Кендис изчака, докато колата спре окончателно, и освободи малкия Джош от бебешкото столче, прикрепено към задната седалка. Сетне го сложи в голяма сгъваема количка, която Натан извади от багажника на джипа. Джош бе в добро настроение и пееше с всички сили смешни песнички, които импровизираше, без да пропуска да засмуче биберона на вече полупразното шише.

Тримата се отправиха към отсрещната сграда, облицована със сиви и розови тухли, в която се помещаваше клон на „Фърст банк ъф Ню Джърси“.

Бе настъпил часът пик. Поради голямото стълпотворение и тясната въртяща се врата те се видяха в известно затруднение как да прекарат количката във вътрешността на сградата. Агентът от охраната — млад негър с приветливо лице — дойде да им помогне, разменяйки междувременно шеги с тях за това, че съвременните банки със сигурност не са пригодени за бебета.

Влязоха в голям светъл салон, обграден от дълги остъклени стени. Той бе добре обзаведен с привлекателните си гишета и елегантните си малки сепарета от тъмно дърво, които осигуряваха дискретността на разговорите между клиентите и чиновниците от банката.

Кендис се порови в чантата си и най-сетне успя да извади прословутия чек.

— Наистина ли смятате, че идеята е добра?

— Вече обсъдихме този въпрос — отговори любезно Натан.

Кендис погледна Джош, помисли отново за бъдещето му и се реши да застане на една от опашките пред гишетата.

— Да остана ли с вас? — предложи Натан.

— Няма нужда — отговори тя. — Аз бързо ще свърша. А вие можете да седнете ей там.

И му посочи редицата от столове в дъното на залата.

— Позволете ми да взема Джош със себе си.

— Няма проблем. Ще го подържа на ръце. Махнете само тази проклетата количка оттук.

Докато се отдалечаваше, бутайки празната количка, Кендис му прати усмивка, придружена от мил жест с ръка.

В този момент тя му напомни Малори. Даде си сметка, че все повече и повече се привързва към тази жена, към нейната естественост, към спокойната увереност, която се излъчваше от цялото ѝ същество. Бе дълбоко трогнат и от духа на обич и сговор, който съществуваше между нея и малкия ѝ син, от начина, по който го целуваше и му шепнеше нежни думи в ухото всеки път, когато понечваше да се разплаче. Кендис бе спокойна и уравновесена майка. Никак не беше важно, че носеше поовехтяло палтенце и доста евтин колан. Навярно нямаше класата на момичетата от „Космополитън“, но бе по-привлекателна и по-общителна.

Следейки с поглед младата жена, той се размисли за посоката, в която бе поел неговият живот. Може би бе допуснал грешка, като бе пожелал на всяка цена да избяга от родната си среда. Може би щеше да бъде по-щастлив, ако имаше жена като Кендис, неголяма дървена къща с куче и пикап, от който се вее знаменцето със звездите. Само заможните си мислят, че обикновените хора водят монотонен живот. Той, който произхождаше от бедна среда, знаеше, че това не бе вярно.

Но въпреки това Натан не бе от хората, които лекомислено се съгласяват с глупавото бърборене за важността на малките неща в живота, предизвикващи радостта и щастието. Прекалено много бе страдал от липсата на пари, за да се отнася пренебрежително към тях сега, когато имаше достатъчно. Но противно на това, което дълго време бе мислил, той вече знаеше, че те не му бяха достатъчни. Трябваше му някой, с когото да ги сподели. Без една ръка, която да го придружава, той не искаше вече да ходи никъде; без един глас, който

да му отговаря, цареше само мълчанието; без едно лице срещу неговото той повече не съществуваше.

Натан размени няколко думи с агента от охраната, застанал на пост пред входната врата. Наскоро „Янките“ бяха обявили за привличането на нов много добър играч за следващия сезон и човекът се палеше, представяйки си подвизите, които любимият му отбор по бейзбол щеше да извърши.

Внезапно той млъкна и впери очи в колоса с мощни рамене, който бе отворил входната врата. Висок колкото баскетболист, гигантът бе намотал пъстър шал около врата си и носеше спортен сак през рамо.

Що за идея да носиш в банка толкова грамаден сак? — помисли си Натан.

Човекът изглеждаше неспокоен. Видимо притеснен, той се обърна няколко пъти, хвърляйки към двамата мъже кратък изпитателен поглед. Охранителят направи няколко крачки по посока към него. Тогава новодошлият се отправи уж към една от опашките, но се спря точно по средата на салона. За части от секундата извади от сака си оръжие и черна качулка, която светкавично надяна на главата си.

— Ей, вие!

Преди агентът по сигурността да успее да гъкне, друг съучастник нахлу в банката и му нанесе два мощни удара с палка. Напълно замаян, той се строполи на пода, от което нападателят се възползва, за да го обезоръжи.

— Никой да не мърда! Никой да не мърда, копелета мръсни! Сложете ръце на шибаните си глави!

Очевидно вторият бандит бе този, който ръководеше действията. Той не носеше качулка, а бе облечен в тренировъчен панталон и яке със знаците на американската войска, каквито продаваха на пазара от армейските излишъци. Имаше силно изрусена и много къса прическа, а очите му бяха кървясали.

Въоръжен бе до зъби, с голямокалибрен револвер в дясната ръка и картечен пистолет, праметнат през рамо, нещо като автомата „Узи“, с който боравят героите от видеоигрите.

Но това не беше игра. Подобно оръжие позволяваше скорострелни картечни откоси и можеше да причини многобройни жертви.

— На колене! Всички на колене, бързо!

Из салона се разнесоха викове. Всички клиенти и служители паднаха на колене или легнаха на земята.

Натан веднага се обърна, за да потърси с поглед Кендис. Младата жена бе намерила убежище под бюрото в едно от сепаретата. Тя силно притискаше Джош към гърдите си и се опитваше да го успокои. Шепнешком му повтаряше неуморно: „Това е игра, това е игра, миличък“, и се насилваше да се усмихва. Както обикновено, малкият отваряше широко очи и гледаше с интерес странния спектакъл, който се разиграваше около него.

Тревога бе изкривила лицата на хората. Както всички, Натан също бе коленичил.

Как са успели да влязат с тия оръжия? Охраната бе длъжна да прерови саковете им на влизане. И защо, по дяволите, алармената система още не се е задействала?

До него една жена се беше превила в поза за оплождане до дървената плоскост на едно от гишетата. Поиска му се да ѝ прошепне няколко окуражителни думи, но когато си отвори устата, сякаш токов удар прониза цялото му тяло и болката в гърдите му го проряза отново. Чуваше глухите удари на своето сърце, което биеше на пресекулки. Бръкна в джоба на палтото си, търсейки спрея тринитрин, за да си направи инхалация.

— Дръж си ръцете над главата! — изкрещя в лицето му животното с армейските дрехи, преди да се отпрати, без да се колебае, право към човека, който би трябвало да е началник на банковия клон.

Бандитите бяха само двама. Още един техен съучастник навярно ги чакаше в паркирана наблизко кола.

— Ей, ти, ела с мене да ми дадеш кода, за да отворим вратата.

Злодеят блъсна началника към една стая в дъното на залата. Чу се щракането на блокировката и отварянето на металическа врата, а не след дълго по-неясни шумове дадоха да се разбере, че са отворили втора врата.

Човекът с качулката бе останал в основната зала, за да надзирава заложиците. Изправен зад едно от бюрата, той искаше да покаже на всички, че изцяло владее положението.

— Никой да не мърда! Никой да не мърда! — изреваваше той час по час.

От двамата бандити той несъмнено бе слабото звено. През няколко секунди си гледаше часовника и дърпаше с некоординирани движения долната част на качулката, която болезнено стягаше врата му. По едно време изкрещя:

— Тод, какво се мотаеш още? Размърдай се, по дяволите!

Но другият, улисан да опразва трезора, не му отговори.

Подир малко, не издържайки повече, той с рязко движение махна качулката от главата си. Пот струеше от челото му и очертаваше тъмни кръгове на дрехата под мишниците му. Може би вече се бе запознавал за кратко с прелестите на затворническия живот и изпитваше неударим страх да не се озове пак там за по-дълъг срок.

Защото този път играеше на едро: въоръжено нападение, придружено с насилие. Рискът бе голям, а времето летеше.

Най-сетне „военният“ влетя в главния салон, носейки тежък сак, натъпкан с пари. Той извика на съучастника си:

— Твой ред е, Ари, бягай да събереш реколтата.

— Слушай, Тод, да изчезваме веднага, имаме достатъчно мангизи за...

Но човекът с армейските дрехи не мислеше така.

— Изчезвай да прибереш останалото, гнида такава!

Натан опита да се възползва от този спор, за да се приближи до Кендис. Сърцето му лудо биеше. Чувстваше се отговорен за живота на младата жена.

Когато почти бе стигнал до нея, така нареченият Ари се втурна и му нанесе страхотен ритник, при който главата му изтрака в плоскостта на бюрото.

— Да си стоиш на място, разбра ли?

Но „военният“ се озова с един скок при него и закрещя:

— Казах ти да отиваш за парите, кретен! Аз ще ги пазя тука!

Натан бе зашеметен. Малко по малко възвърна съзнанието си, след което опипа разцепената си вежда. Струйка кръв се стичаше по слепоочието и капеше по ризата му. Ако излезеше жив оттук, доста време щеше да разнася подутата си физиономия.

В този момент Кендис направи движение към него. Натан вдигна глава. Тя му хвърли тревожен поглед, който сякаш питаше: „Как си?“. За да я успокои, той ѝ кимна леко с глава.

Младата жена се опита да се усмихне, но Натан забеляза, че бе съвсем пребледняла, без никакъв цвят по лицето.

Той продължаваше да я гледа право в очите, когато изведнъж всичко в съзнанието му се срина. За частица от секундата лицата на Кендис и Малори се наложиха едно върху друго.

Би дал всичко от себе си, за да ги опази от подобно насилие.

Внезапно, когато вече никой не очакваше, алармената сирена в банката запищя оглушително.

Бандитите бяха стъписани и обзети от паника. Ари се втурна в централния салон с наръч банкноти в ръцете си.

— Какво става, Тод?

— Трябва да се омитаме, преди ченгетата да са пристигнали! — извика му „военният“.

— Нали ми каза, че били изключили алармената система! Мамка му, нали ми каза, че нямало никакъв риск, Тод!

Капки пот хвърчаха от цялото му лице. Гонеше го такъв неописуем страх, че цели пачки пари падаха от ръцете му.

Тод се приближи към стъклените врати и забеляза как една кола мина като вихрушка пред банката.

— Мамка му, Джералдо се издуха без нас, копелето!

— Какво ще правим без кола? — изкрещя Ари, съвършено обезумял.

Но другият не го слушаше повече. За миг прехвърли през глава дългата дръжка на огромния си сак, грабна картечния пистолет в едната ръка и револвера — в другата. Ритна с всички сили вратата на банката и излезе точно в момента, в който няколко полицейски коли спираха пред нея с надути сирени и със свистене на гумите.

Чуха се няколко откоса, към които се прибавиха викове.

Ари, който се бе поколебал да последва съучастника си, се дръпна рязко и затвори вратата.

— Никой да не мърда! — изрева той, насочвайки цевта на деветмилиметровия си пистолет към служителите и клиентите, които все още лежаха на пода.

Бе се хванал за пистолета като за последното възможно средство за защита.

Натан също не изпускаше от поглед оръжието му.

Колко ли жертви ще предизвика този побеснял тип?

Отвън се разнесе нова серия от изстрели, после настана тишина, преди мощен глас, усилен от мегафона, да предупреди:

— Вие сте обкръжени. Вашият съучастник е арестуван. Излезте веднага от сградата без оръжие и без резки движения.

Но съвършено обезумелият бандит нямаше подобни намерения.

— Ей, ти, ела тука!

Това, от което Натан най-много се боеше, се случи: гангстерът сграбчи ръката на Кендис и я задърпа грубо, за да я вземе за заложница.

Но тя не принадлежеше към тези, които лесно се предават. Готова на всичко, за да защити сина си, младата жена бясно се засъпротивлява и успя да избяга в дъното на салона, докато Джош пицеше в ръцете ѝ. С един скок Натан се вдигна от пода и застана между Ари и тях.

Побеснял от тази съпротива, Ари насочи пистолета си към Натан, чиито мисли хвърчаха с бясна скорост.

Този може би ще ме убие, но на Кендис няма нищо да се случи. Дори ако стреля по мен, ченгетата веднага ще нахлуят. Тя вече нищо не рискува.

Всяка секунда се удължаваше до безкрайност.

Гарет греши. Знам, че греши. Не е предопределено това, което се случва. Животът не може да върви по този начин. Кендис е спасена. Аз спечелих, Гарет. Аз спечелих.

Целият хоризонт пред Натан бе зает от оръжието на Ари, един „Глок 17 Люгер парабелум“, който можеше да бъде купен за по-малко от петдесет долара на който и да било оръжеен пазар в страната, където стрелбата с огнестрелно оръжие на фона на димящите скарни и миризмата на печено месо се бе превърнала в нещо като национален спорт.

С изкривено от ярост лице Ари продължаваше да стиска с две ръце ръкохватката на своя пистолет. Пръстът му бе поставен на спусъка. Той изобщо не бе в състояние да се владее. Всеки момент щеше да стреля.

Натан вдигна поглед към входната врата. Жестът му трая само една десета от секундата. Но това бе достатъчно, за да види как

служителят от охраната, дошъл най-сетне на себе си, изважда оръжие от малък кобур, закопчан на десния му прасец.

Всичко се случи толкова бързо, че Ари не си даде сметка за нищо. Охранителят се изправи донякъде, протегна ръка и изстреля два куршума. Първият мина встрани от целта, но вторият нацели бандита в средата на гърба. Той падна като подкосен на пода.

Гърмежите посяха страхотна паника. Всички хукнаха към изхода, докато в обратната посока полицаи и хора от службите за извънредни ситуации щурмуваха и овладяваха вътрешността на сградата.

— Напуснете помещението! Напуснете веднага! — заповяда един полицаи.

Но Натан се втурна към дъното на салона.

Там се бяха струпали няколко души, които бяха обкръжили лежачо на пода човешко тяло.

Адвокатът разбута насъбралите се.

Кендис бе просната на земята, а Джош, хълцайки от ужас, се бе вкопчил отчаяно в нея.

— Повикайте Бърза помощ! — изкрещя колкото му глас държи Натан. — Обадете се за линейка!

Първият куршум бе рикоширал върху крилото на една от металните врати и бе приключил своя летеж в гърдите на младата жена, която вече плуваше в кръв.

Той се наведе над Кендис и сграбчи ръката ѝ.

— Не умирай! — започна да се моли той, паднал на колене до неподвижното ѝ тяло.

Лицето на Кендис бе станало прозрачно. Тя отвори уста, за да каже нещо, но усилието ѝ остана напразно и само струйка кръв потече от нейните устни.

— Не умирай, моля те! — изкрещя отново той, отправяйки молитви към всички богове, творци на живота, да се притекат на помощ.

Но Кендис вече не бе тук. От нея бе останал единствено безжизненият ѝ труп. Той нямаше нищо общо с младата жена, която само допреди няколко минути се усмихваше на живота и разказваше приказки на своя син.

Потънал в сълзи, Натан нямаше какво друго да направи, освен да сложи ръка върху клепачите ѝ.

Сред насъбралите се един глас попита: „Това неговата жена ли беше?“.

Линейката на Бърза помощ пристигна след няколко минути.

Адвокатът притискаше Джош много силно в прегръдките си. По чудо детето не бе ранено, но бе изпаднало в силен шок. Натан последва носилката, която отвеждаше тялото на Кендис, до тротоара пред банката. В момента, в който ципът на покривалото от алуминиево фолио се вдигна до лицето на Кендис, Натан се запита дали всичко бе свършило за нея? Какво се случва в мига на смъртта? Има ли нещо след това? Някакво продължение?

Все същите въпроси, които толкова пъти си бе задавал след смъртта на майка си и на своя син.

За пръв път от една седмица небето бе осветено от ярките слънчеви лъчи, които Ню Йорк понякога предлага през зимата на своите обитатели. Въздухът бе прозрачен, изчистен от сухия студен вятър, който духаше в лицето.

По тротоарите наплашените хора се опитваха да си върнат спокойствието след тази сутрин на ужасите, а в ръцете на Натан малкият Джош се давеше в хлипания и плач.

Напълно зашеметен, адвокатът се чувстваше като отнесен от някаква вихрушка. Виковете и гласовете го блъскаха от всички страни, а зачервените му очи бяха ослепени от танца на въртящите се светлини върху покривите на полицейските коли. Журналисти с камери и микрофони вече разпитваха заложниците.

Съсипан от тежестта на угризенията и чувството за вина, Натан намери за най-добре да предпази Джош от цялата тази суматоха.

Докато отнасяха тялото на нападателя, един полицаи от Полицейския департамент на Ню Йорк, стегнат в тъмносинята си униформа, го намери, за да му зададе няколко въпроса. Бе латиноамериканец, нисък и набит, с момчешко лице.

Полицаят започна да говори, но Натан не го чуваше. С ръкава на ризата си той изтриваше внимателно лицето на Джош, по което следите от кръвта се бяха смесили със сълзите. Кръвта на Кендис. Отново вълна от тъга заля душата му и той се обля в сълзи.

— Аз, аз я убих! Аз я докарах тук, аз я докарах...

Полицаят искаше да изрази съчувствие:

— Не сте могли да знаете, господине. Съжалявам много.

Натан седна направо на асфалта и се хвана с ръце за главата. Цялото му тяло се разтърсваше от спазми. Всичко бе станало по негова вина. Той, именно той бе тласнал Кендис към смъртта. Ако не ѝ бе предложил тези шибани пари, тя никога нямаше да стъпи в тази банка и нищо подобно нямаше да се случи! Той бе единственият отговорен за това злокобно стечение на обстоятелствата. Всъщност той, Натан дел Амико, бе само една пионка, поставена на това място в този миг, за да участва в осъществяването на нещо, което го надвишаваше. Но как човек би могъл да приеме като естествен един свят, в който животът и смъртта до такава степен са вписани в предопределението?

Тогава му се стори, че дочува гласа на Гудрич, който му повтаря като ехо:

Никой не може да поставя на разискване окончателното решение и никой няма власт да определя часа на смъртта.

Натан вдигна мокрото си от сълзи лице към полицая.

В желанието си да го успокои, той за пореден път повтори:

— Нямаше как да знаете, господине.

13

*Размишлявай върху това, моля те, денем и
нощем.*

Цицерон

В началото миналото и бъдещето не съществуваха.

Това бе преди Големия взрив. Той породи материята, пространството и времето.

В енциклопедиите човек може да прочете, че историята на нашата вселена започнала преди петнадесет милиарда години. Тази е и възрастта на най-старите звезди.

Що се отнася до Земята, тя се е образувала преди по-малко от пет милиарда години. Много бързо, сиреч един милиард години по-късно, на нейната повърхност се появили първите елементарни живи същества: бактериите.

После дошъл редът на човека.

Всички са учили за това, но всички го забравят: времето на човечеството си остава пренебрежимо малко в сравнение с времето на вселената. И във вътрешността дори на тази безкрайно малка трошица чак през неолита хората започнали да водят уседнал живот и да изобретяват земеделието, градовете и търговията.

Един друг разлом се очертал малко по-късно, в края на XVIII век. Постепенно икономиката придобила все по-голямо и по-голямо значение, което позволило увеличаването на произведените богатства. Сетне се заговорило за промишлената революция и за модерността.

При все това, в навечерието на този период надеждата за продължителност на живота не надвишавала тридесет и пет години.

Смъртта витаела навсякъде. Тя била нещо нормално. Хората я приемали.

От началото на света повече от осемдесет милиарда човешки същества преди нас са живели, строили градове, писали книги и

творили музика.

Днес живеят само шест милиарда души. Нашите мъртъвци, следователно, са почти четиринадесет пъти повече.

Те гният и се разлагат под нашите крака и в нашите глави. Те придават уханието на нашата земя и на нашите храни.

Някои от тях ни липсват.

Скоро, след няколко милиарда години, Слънцето ще изчерпи резервите си от водород и обемът му ще се разшири стотици пъти. Температурата на Земята тогава ще надвиши 2000°C, но твърде възможно е човешкият род далеч преди това да е изчезнал от нейното лице.

Що се отнася до вселената, тя без съмнение ще продължи да се разширява и да се освобождава от всичките си галактики. С течение на времето звездите също ще угаснат, за да образуват гигантско гробище в космоса.

Тази вечер небето е ниско и нощта е спокойна.

В своя апартамент Натан дел Амико се е оставил да го заливат светлините на града, които се качват към „Сан Ремо“.

Той слуша шумовете на Ню Йорк, това непрекъснато специфично бучене, смесица от писъка на клаксоните и воя на сирените от покривите на линейките и полицейските коли.

Той е сам.

Той изпитва страх.

Неговата жена му липсва.

Той знае, че скоро ще умре.

14

Мъртвите знаят само едно: по-добре е да си жив.

Диалог от филма
„Пълно бойно
снаряжение“ на Стенли
Кубрик

Дъговидната рамка на огромните прозорци пропускаше на вълни слънчевите лъчи в просторната всекидневна на горния етаж.

Стените, боядисани в искрящо бяло, бяха залети от светлината както в средата на лятото. Бе топло. Автоматичната система беззвучно се задейства, за да спусне щорите.

Натан се бе разплул върху ниско канапе, тапицирано със светъл туид.

С уморен жест остави поредната празна бутилка бяло вино върху дъбовия паркет. Тя бе четвъртата и тъй като нямаше навика да пие, чувстваше как леко му се гади.

От сутринта блуждаеше безцелно из апартамента си.

Кендис бе мъртва. Следователно Гарет наистина притежаваше тази шибана власт да предусеща смъртта.

За него самия това означаваше, че краят на пътуването е близо. В този миг вече не изпитваше никакви съмнения в това. Гудрич бе налице за младия Кевин, за Кендис и сега бе налице за него. Трудно бе човек да приеме този факт, но въпреки това трябваше да се примири с истинността му.

Какво да прави сега, когато знаеше, че е обещан на смъртта? Как да посрещне този удар?

Живееше в свят, където цареше духът на състезанието. Свят, който оставяше малко място за слабите. Принуден да играе ролята на свръхчовек, почти бе забравил, че е смъртен.

Навремето му се бе случило онова произшествие на Нантъкет, но по всичко личеше, че не бе си извлякъл никаква поука от него.

Натан се изправи и застана пред широките прозорци, които предлагаха феерична гледка към парка. Алкохолът му бе докарал главоболие. Страховити картини на раздяла, скръб и страдание отново се редяха в съзнанието му. Помисли си за Джош. Бе изпитал разкъсваща болка, когато служителката от социалните служби бе дошла да вземе от него момченцето няколко минути след края на грабежа. Сираче на една годинка, какво ли детство щеше да има? Сигурно щеше да премине през поредица от приемни семейства, през домове, в които щеше винаги да бъде малко излишен, през липсата на любов и закрила.

Натан се чувстваше съвсем сломен. Не, не бе силен. Никой всъщност не е такъв. Всичко се крепи на много тънка нишка: собственият му живот, както и този на Шон.

И това да го казва той, който винаги е обичал да предвижда всичко!

Макар да знаеше, че това дразни Малори, той бе сключил застраховки, за да се предпази от повечето най-големи опасности: грабеж, пожар, наводнение, гръмотевица, тероризъм... — но така и не бе положил и най-малкото усилие, за да се подготви за деня, в който ще му представят най-важната полица.

Когато го питаха, винаги отговаряше, че вярва в Бог, естествено. И какво ли друго би могъл да отговори? Намираще се в Америка, дявол да го вземе! Страна, в която дори президентът полага клетва с ръка върху Библията!

При все това, дълбоко в себе си той никога не се бе надявал, че ще има нещо отвъд или че душата я чака безсмъртие.

Огледа се около себе си. В апартамента му нямаше белези на горделивост и надменност, а по-скоро изтънчена простота и модерност. Всичко бе пространство, светлина и прозрачност. Обичаше това място. Бе го обзавел сам след развода, тъй като Малори така и не бе приела да живее в бившето жилище на баща си. Тук винаги се чувстваше в безопасност, защитен от всички естествени материали като дървото и мрамора, които съставяха неговата среда и които като че ли преминаваха през времето без видими щети.

На една от стените, покрита с обшивка от дърво, бе окачил ескизите с креда на Малори. Рисунки, които свидетелстваха за щастливите дни.

Бе пронизан от страх и в същото време чувстваше как в него се надига мощна вълна от гняв.

Защо той? И защо по този начин?

Не можеше да умре толкова бързо. Имаше още толкова неща да прави: да отгледа едно малко момиченце и да завоюва отново една жена.

Има толкова други, които трябва да вземе преди мен!

Може би не съм направил нищо възвишено през живота си, но не съм направил и нищо лошо.

Ако Вестителите на нещастията съществуват, не трябваше ли да има също така и някакъв ред или някаква йерархия в смъртта?

Разбира се, че не! Толкова деца и невинни хора умират всяка секунда. Смъртта не обича милите чувства. Затова се задоволяваме да преглъщаме горчивия хап с думите, че Бог повиква при Себе Си онези, които обича!

Натан не искаше да го повикват никъде. Той искаше да живее. Тук и сега. Обкръжен от онези, които обичаше.

Какво да прави?

В природата му не бе да чака, докато нещата се случат сами.

Пред лицето на изключителна ситуация той бе длъжен да се закачи за нещо, но трябваше да го направи бързо, защото обратното отброяване се бе ускорило.

Приближи се до една етажерка, върху която бе поставена гипсова отливка от ръката на Бони.

Сложи ръката си върху тази на своето дете и за пореден път се върна в спомените си към далечното си детство.

В главата му този период се бе съхранил като нещо хаотично и поради това не бе запазил от него нито играчки, нито албуми с фотографии. Впрочем, в неговото семейство не се правеха много снимки...

Натан се огледа още веднъж около себе си. До стълбичката един керамичен ангел от Тоскана стоеше на стража под безстрастното око на една каменна пантера, която Джордан му бе донесъл от Раджастан^[1].

Имаше късмет, че бе станал богат, но в същото време знаеше, че никога нищо не би могло да откупи потиснатостта и угнетението от детските години.

Натан не се сърдеше никому. Напротив, отлично знаеше, че именно през това време на изпитания бе намерил в себе си силата да се изгради като личност.

Защото по-късно, в университета, всичко се бе променило. Бе подготвен да не пропусне покрай себе си открилия му се шанс. Искаше да успее и бе работил до прималяване, без да се колебае дали да остава по цели дни в огромните зали на университетските библиотеки, потопен в учебниците по право или в изучаването на важни случаи.

Бе също така редовен посетител на спортните терени. Не бе изключителен атлет, но противно на очакванията му бе един от любимците на момичетата от агитката, които с развети от вятъра коси не пропускаха никога възможността да го окуражат.

Именно оттогава бяха престанали да го гледат като сина на домашната прислужница от Куинс, а като бъдещия велик адвокат, когото го очаква блестяща кариера.

От този период, точно обратното, бе запазил многобройни спомени.

Прекося стаята, хвана се за парапета от ковано желязо и изкачи с няколко скока стъпалата от вулканична лава на една стълбичка, която водеше към спалнята и кабинета му.

Озовал се на етаж, мина зад стеничката от матово стъкло и метал, прикриваща малък кът за отмора, който сам си бе устроил. Нещо като салон-библиотека от мансарден тип, където подреждаше плочите и компактдискете.

По стените бе окачил цяла колекция от шапки и блузи с изображението на „Янките“. Върху една етажерка бейзболна топка съжителстваше с няколко спортни трофея, спечелени в университета, както и с негова снимка пред първата му кола — един „Форд Мустанг“, купен на старо, навъртял преди това няколко стотици хиляди километри.

За пръв път от много време насам прегледа с носталгия старите винилови плочи от началото на осемдесетте. От музикална гледна точка това бе добра епоха: „Пинк Флойд“, „Дайър Стрейтс“, „Би Джийз“, Мадона, преди да се превърне в предмет на обожание...

Имаше и една по-стара плоча.

Виж ти, не си спомням за тази тава. Трябва да е била на Малори.

И я извади от етажерката.

Бе „Имеджин“ — култовият албум на Джон Ленън.

Върху обложката се виждаше главата на бившия Бийтълс с празни очи, който отваря нещо като прозорец към облачното небе. Със своите кръгли очилца Ленън приличаше на фантом, летящ в небосвода.

Наистина не си спомняше за тази плоча. Разбира се, знаеше чудесно песента — един химн на вселенския мир, който намираще за малко парфюмиран — но пацифистките утопии на певица принадлежаха по-скоро на предходното поколение. Натан обърна обложката. Албумът бе издаден през септември 1971 година. Можеше да се прочете и посвещение, написано с писалка:

На Натан.

Ти бе много храбър, шампионе.

Не се бой от нищо и се грижи за себе си.

„Шампионе?“ Не си спомняше някой да го е наричал „шампион“. Посвещението завършваше с нечетлив подпис.

Натан извади плочата от обложката и я сложи върху грамофона.

Инстинктивно сложи игличката в началото на третата писта.

Заглавието на песента бе „Ревнивото момче“.

Прозвучаха първите акорди на пианото и изведнъж всичко се качи на повърхността.

Бе 1972 година.

През есента.

В една болнична стая в диспансера на остров Нантъкет.

---

[1] Щат в Северозападна Индия, на границата с Пакистан. — Б.пр. ↑

15

*В действителност ние не знаем нищо,
защото истината лежи на дъното на
пропастта.*

Демокрит

Натан скочи в „Ягуара“ и пое по пътя към Мистик.

Караше толкова бързо, че за малко да катастрофира на излизане от Ню Хейвън. Не успяваше да се съсредоточи върху карането. А и алкохолът, който циркулираше в кръвта му, ни най-малко не му помагаше. Картините шестваха в неговото съзнание една след друга.

1972 година.

Бе на осем години.

От този период историята бе съхранила началото на аферата „Уотъргейт“, посредническата мисия на Никсън в Китай, първата победа, извоювана от американец над руснак на световното първенство по шахмат...

В областта на бейзбола „Асовете“ от Оукланд бяха били „Червените“ от Синсинати във финала на шампионата, докато „Каубоите“ от Далас бяха успели да вземат Супербоула.

Това лято Натан бе последвал майка си, която работеше на Нантъкет в имението на Уекслърови. Това бе неговото първо истинско пътуване. Първият път, когато виждаше нещо различно от своя роден Куинс.

Пристигна пред дома на Гудрич привечер.

Времето продължаваше да се разваля. Леден вятър връхлиташе брега, където неспокойното небе се сливаше почти напълно с развилнялото се море, прикрито наполовина от дюните.

Натан позвъня няколко пъти, но никой не дойде да му отвори. Странно. Бе неделя, а според това, което бяха му казали, Гарет идваше тук през всички почивни дни.

Ако Гудрич не бе тук, трябваше да се възползва от отсъствието му. До този момент лекарят бе този, който дърпаше конците, и бе очевидно, че е скрил от него немалко неща. Натан бе длъжен да научи за тях колкото се може повече, и то сам, ако искаше да се сдобие с козове, за да го притисне.

Огледа се наоколо. Най-близкият съсед се намираше на повече от сто метра. Трябваше на всяка цена да проникне в къщата, ако ще и с взлом. Най-простият начин би бил да се покатери върху покрива на прилепения към нея гараж, а оттам — да направи опит да достигне до един от двата балкона.

Не ми се струва бог знае колко трудно.

Подскочи няколко пъти, за да се хване за стрехата, но покривът видимо бе твърде високо. Тъкмо се готвеше да заобиколи постройката в търсене на нещо, което би могло да му послужи за опора, когато едно куче с лъскавочерна козина се озова зад него.

Бе най-огромното куче, което бе виждал през живота си.

Животното се спря на два метра и го фиксира с поглед, ръмжейки глухо.

Само това ми липсваше!

Звярът му стигаше почти до кръста. Ако го бе срещнал в не толкова опасни обстоятелства, Натан навярно би го намерил за превъзходен екземпляр и би се възхитил на неговото могъщо и породисто тяло. Но това, което виждаше в момента, бе един цербер, излъчващ агресивност, с потръпващи устни и остри зъби. Главата и ушите му бяха изправени. През ниско остриганата му блестяща козина прозираше обтегната до крайност кожа, покриваща осемдесет килограма мускули, готови всеки момент да избухнат.

Натан усети как ледена капка пот се стича по гръбнака му. Никога не се бе изживявал като голям приятел на кучетата. Изобрази леко движение, но животното удвои ръмженето си, оголвайки впечатляваща челюст.

Адвокатът отстъпи крачка назад. В този момент песът, изпълнен с невероятна решителност, се опита да му скочи в лицето. Натан успя да го избегне и го отхвърли с ритник. Движен от енергията на

отчаянието, той скочи отвесно и успя да се хване за ръба на покрива. Мислеше, че се е измъкнал, когато усети зъбите на животното да се впиват в долния край на прасеца му.

Само не се пускай! Ако паднеш сега, с теб е свършено!

Натан разтърси яростно крака си, за да се отърве от кучето, но нищо не помагаше. Мощната челюст заплашваше да разкъса ахилесовото му сухожилие.

Това чудовище ще ми откъсне крака!

Продължи да се съпротивлява с всички сили и в крайна сметка животното пусна крака му. С големи усилия успя да се покатери на покрива, повдигайки се на ръце.

Шибана гадина!

Седна да си почине малко и лицето му се изкриви от болка. Долната част на панталона му бе разкъсана. Нави го нагоре и установи, че раната е дълбока и обилно кърви. Да става каквото ще. Ще се заеме с нея по-късно. За момента се задоволи с импровизирана превръзка, направена с помощта на носната кърпичка. Така или иначе, нямаше връщане назад: седнало върху мускулестата си задница, кучето го държеше под око, ближейки кървавата пяна, която течеше от муцуната му.

Съжалявам, старче, не ставам за ядене. Надявам се само да не си ме заразил междувременно с бяс.

Въпреки раната, адвокатът съумя да достигне без прекалено акробатически изпълнения до малките балкончета, залепени за стената на къщата. Както се бе надявал, Гудрич не бе залостил прозореца. Натан го повдигна и се вмъкна в дома му.

Добре дошли в света на беззаконието. Ако те хванат тука, можеш да кажеш „сбогом“ на адвокатския си лиценз.

Представяше си вече заглавието на уводната статия в „Нешънъл Лоуйър“: „Известен адвокат от «Марбъл & Марч» осъден на пет години затвор за проникване с взлом“.

Намираше се на втория етаж. Гудрич бе оставил повечето щори вдигнати, но поради лошото време къщата бе потънала в полумрак.

Чуваше кучето, което продължаваше да лае откъм пътя.

Това малоумно животно ще събере целия квартал.

Трябваше да бъде предпазлив и да действа бързо.

Над вестибюла един коридор водеше първо към две стаи, а след това — към кабинет, в който неканеният гост влезе.

Кабинетът представляваше голяма стая с паркет от светъл дъб, изпълнена с метални етажерки, на които бяха подредени класьори, аудио- и видеокасети, компютърни дискети и компактдискове във впечатляващо количество.

Натан прегледа набързо няколко документа. Започна да разбира, че Гудрич съхранява медицинските досиета на всички пациенти, които някога е лекувал.

Дали това е разрешена процедура?

Папките бяха класирани хронологично, според медицинските заведения, в които лекарят бе работил през своята кариера, и съдържаха случаи от 1968 година до днес.

Натан се придвижи нетърпеливо във времето: Главна болница в Бостън, Презвитерианска болница в Ню Йорк, Детски лечебен център във Вашингтон...

Най-сетне стигна и до 1972 година.

През тази година доктор Гудрич бе завършил своята специализация по хирургия в известна болница във федералната столица. Тогава е бил на двадесет и седем години.

Сред купчината документи, датирани от 1972 година, адвокатът откри малка тетрадка с кафява подвързия.

МЕДИЦИНСКИ ДНЕВНИК

Диспансер Нантъкет

12–25 септ. 1972

Съмненията, които се бяха породили у Натан, докато четеше посвещението върху обложката на плочата „Имеджин“ на Джон Ленън, се бяха потвърдили. Гудрич наистина е бил на Нантъкет през 1972 година. Замествал е отсъстващ лекар от диспансера в продължение на две седмици. Точно по времето, когато Натан бе преминал през голямото си премеждие! Не е за чудене, че лицето му бе така познато на адвоката.

Натан прелисти трескаво дневника и попадна на това, което търсеше.

19 септември 1972

Днес в диспансера имахме тежък случай.

В края на следобеда докараха момче на осем години в състояние на клинична смърт.

Според излезлите на разходка хора, които го извадили от езерото, момчето имало спиране на дишането от доста минути. Те били привлечени от виковете на едно момиченце.

Приложихме му електрошокове, но без успех. Въпреки това аз продължих да масажирам с всички сила гръдния му кош, а в същото време една медицинска сестра му правеше изкуствено дишане.

Противно на всичките ни очаквания, успяхме да го върнем към живот. Той е жив, но все още е в кома.

Правилно ли постъпихме, като бяхме толкова настойчиви? Не съм съвсем сигурен, защото детето, дори да се върне в съзнание, е било с лишен от кислород мозък твърде дълго. Много клетки би трябвало да са разрушени и за нещастие би било естествено да очакваме увреждания.

Остава ми да се надявам само на това, че те няма да са необратими...

Натан бе сащисан. Спомените, които бе носил досега някъде дълбоко в себе си, нахлуваха в този миг като нестройни пълчища. С треперещи ръце и разтуптяно сърце, той продължи да чете.

20 септември 1972

Момчето дойде в съзнание рано тази сутрин, за което веднага бях уведомен.

Прегледах го внимателно и си признавам, че съм смаян. Със сигурност той е много слаб, но движи всичките

си крайници и разбира всичките ни въпроси. Казва се Натан дел Амико.

Той е срамежливо и затворено момче, но изглежда много интелигентен и аз успях да разменя няколко думи с него.

За да го разсея, донесох моя грамофон в стаята и му пуснах плочата на Ленън. Той като че ли я харесва...

Към обяд дойде да го види майка му. Тя е италианка и работи като камериерка при Джефри Уекслър, адвокат от Бостън, който има лятно имение на острова. Бе много разтревожена и аз се опитах да я успокоя, като ѝ казах, че синът ѝ има много силен организъм и е бил много храбър, но тя говори лошо нашия език и едва ли разбра и половината от това, което ѝ обясних.

Малката му приятелка мина следобед. Тя е дъщерята на Уекслър. Бе толкова ужасена, че ѝ позволих да види момчето за малко. Момичето изглежда много зряло за своята възраст и изпитва голяма привързаност към него. То впрочем му дължи една много дебела свещ, защото именно хлапето го е спасило от удавяне.

21 септември 1972 година

Може би съм бил прекален оптимист вчера.

Разпитвах дълго Натан тази сутрин. Речта му не бе съвсем смислена. Питам се дали в края на краищата няма последствия от инцидента.

От друга страна, той е твърде привлекателно дете, което има богат речник и се изразява много добре за възрастта си.

Записах нашия разговор върху магнетофонна лента.

Не съм докрай сигурен какво да мисля за него.

Натан бе длъжен да се сдобие с този запис. Той се отправи към друга етажерка, където бяха натъпкани картонени кутии, пълни с касети. Зарови се в тях с такава припряност, че събори половината на земята.

Най-сетне намери въпросната лента с надпис: „21-09-72“.

Върху работната маса на Гудрич откри hi-fi радиокасетофон до компютъра. Пъхна касетката в него и след няколко секунди с дълбоко възмущение чу гласовете, изскочили от миналото.

Пръв заговори Гудрич с тон, който трябваше да изглежда радостен:

— Здравей, шампионе.

— Добър ден, господине.

Бе напълно забравил звука на собствения си глас от детството. Чуваше се много слабо, затова увеличи силата на звука.

— Добре ли спа?

— Да, господине.

На фона на техния разговор се чуваше бученето от движението на медицинска количка. Гудрич навярно искаше да го прегледа, защото му зададе няколко традиционни въпроса за състоянието му, след което го попита:

— Спомняш ли си какво се случи с теб?

— Искате да кажете, за произшествието?

— Да, разкажи ми.

Проточи се обаче дълга пауза, която накара Гудрич да повтори въпроса си:

— Разкажи ми, искаш ли?

След ново доста дълго мълчание Натан се чу да му отговаря:

— Знаех, че съм мъртъв.

— Какво?

— Знаех, че съм мъртъв.

— Защо мислиш подобно нещо?

— Защото вие го казахте.

— Не те разбирам.

— Когато ме докараха на носилката, вие казахте, че съм мъртъв.

— Ха... Не съм казвал точно това и при всяко положение ти не би могъл да ме чуеш.

— Не, можех, аз бях извън моето тяло и ви гледах.

— Какво говориш?

— Вие извикахте много силно някои думи, които не разбрах много добре.

— Виждаш, че...

Но Натан го прекъсна:

— Медицинската сестра докара една количка. Върху нея имаше два инструмента, които вие потъркахте един в друг, преди да ги сложите на гърдите ми. После извикахте: „Освобождаваме!“ и цялото ми тяло подскочи.

Слушайки настойчивото детско гласче, което всъщност бе неговото, Натан се почувства съвсем не на себе си. Изпитваше непреодолимото желание да спре записа, защото усещаше, че продължението не ще му донесе нищо друго освен страдание, но любопитството бе въпреки всичко по-силно.

— Откъде знаеш това? Кой ти го разказа?

— Никой. Аз се носех по тавана и видях всичко. Можех да прелетя и над цялата болница.

— Мисля, че бълнуваш.

Натан не отговори нищо и отново се настани продължително мълчание. Най-сетне Гудрич отново заговори с недоверчив тон.

— И какво видя след това?

— Нямам повече желание да говоря с вас.

— Слушай, съжалявам. Не исках да кажа, че бълнуваш, но това, което ми разказваш, е толкова изненадващо, че ми е трудно да го повярвам. Хайде, кажи ми какво видя след това, шампионе.

— Някаква сила ме засмука и се озовах в нещо като тунел. Движех се с много голяма скорост.

Последва поредната пауза, сетне Гарет го насърчи да продължи.

— Слушам те.

— Докато летях в тунела, видях целия си живот преди произшествието и забелязах също други хора. Мисля, че бяха мъртви.

— Мъртви хора? Какво правеха там?

— Помагаха ми да премина през тунела.

— И какво имаше в края на тунела?

— Няма да мога да го обясня.

— Постарай се, моля те.

Детето продължи, но в гласа му се чувстваше нарастващо напрежение.

— Имаше някаква бяла светлина, много мека, но и силна.

— Говори, говори по-нататък.

— Знаех, че би трябвало да умра. Исках да потъна в светлината, но имаше нещо като врата, която ми пречеше да стигна до нея.

— Какво имаше пред тази врата?

— Няма да мога да го обясня.

— Постарай се, шампионе, моля те.

Гласът на Гудрич бе станал умоляващ в този момент. След известно мълчание Натан каза:

— Там имаше някакви „същества“.

— „Същества“?

— Едно от тях ми отвори вратата, за да ме пусне да вляза в светлината.

— Страх ли те беше?

— Не, напротив. Беше ми добре.

Гудрич не разбираше логиката на детето.

— Но от това, което ми каза преди малко, ти си разбирал, че ще трябва да умреш.

— Да, но това не беше тревожно. И после...

— Продължавай, Натан.

— Усещах, че ми оставят избор...

— Какво искаш да кажеш?

— Позволявах ми да не умра, ако още не съм готов.

— И ти избра това?

— Не. Аз исках да умра. Беше ми толкова добре в тази светлина.

— Как е възможно да говориш такива работи?

— Много ми се искаше да потъна в светлината.

— Защо?

— Това нещо е точно такава.

— Кое?

— Смъртта.

— И защо не умря?

— Защото в последния момент ми изпратиха някакво видение и аз реших да се върна.

— И какво бе това видение?

С навлажнени очи Натан се чу да отговаря с почти неуловим глас.

— Съжалявам.

— Какво?

— Това не ви засяга.

— Какво беше това, Натан?

— Това не ви засяга. Съжалявам.

— Няма проблем, шампионе, няма проблем. Всеки човек има правото да пази своята тайна.

Записът спря. А Натан се разплака. Плака с топли сълзи и без никакви задръжки, както само децата се осмеляват да го направят, сетне се съвзе и натисна копчето за бързо превъртане на лентата напред, но нямаше нищо друго.

Тогава отново се зачете в дневника.

23 септември 1972 година

От два дни не съм престанал да мисля за думите на Натан и все не успявам да разбера как е могъл да ми даде толкова точни детайли за медицинските грижи, които ние положихме за него.

Наистина като че ли се е върнал от отвъдното.

Никога не съм чувал нещо подобно от устата на пациентите си, а още повече — на едно дете. Казаното от момчето е много смущаващо и би ми се искало да го обсъдя с колеги, но в същото време ме е страх, че може би тази тема е табу в медицинските среди.

Впрочем, сецям се за една швейцарка, госпожица Кюблер-Рос, от „Билингс Хоспитал“ в Чикаго. Бях чел преди време в „Лайф“, че тя организираше нещо като семинар за разговори с изпадналите в клинична смърт. Мисля, че статията предизвика голям скандал и вследствие на това я уволниха. Чувал съм обаче, че тя започнала да събира десетки свидетелства за хора, преживели подобно преживяване.

Питам се дали не би трябвало да се обърна към нея.

25 септември 1972 година

Момчето излезе от болницата днес. Общото му състояние бе преценено като задоволително, така че няха основания да го задържам повече. Снощи се опитах отново

да завържа разговор с него, но той се затвори като охлюв и аз останах с убеждението, че няма да измъкна нищо повече от устата му. Когато майка му дойде да го вземе тази сутрин, попитах я дали има навика да разказва на момчето за ангели и за рая. Тя ме увери, че не му говори за такива неща, и аз не настоявах повече.

Когато излезе от стаята, предложих на Натан грамофона и плочата на Ленън.

Нощта нахлуваше в стаята.

Бе студено, но Натан изобщо не осъзнаваше това. Бе потънал в собственото си минало, в това детство, което смяташе за забравено и което се бе върнало така внезапно. Затова и не успя да чуе колата, която бе спряла пред къщата.

Някой запали лампите в кабинета.

Натан подскочи и се обърна към вратата.

16

*Всички дни вървят към смъртта,
последният пристига при нея.*

Монтен

— Виждам, че сте се запознали с Куджо.

Гарет Гудрич стоеше на прага и наблюдаваше с медицински интерес ранения крак на Натан.

— Какво правите тук, Гарет? — попита адвокатът, затваряйки дневника като малчуган, хванат да прави някаква беля.

Усмивайки се хитровато, Гудрич го засече с присмехулен тон:

— Не мислите ли, че би трябвало аз да ви задам този въпрос?

Треперейки от яд, Натан изведнъж избухна:

— Защо не ме предупредихте? Защо криехте от мен, че сте ме лекували преди тридесет години?

Лекарят повдигна рамене.

— Не мислех, че сте могли да забравите онзи, който ви спаси живота. Да си призная, дори бях доста неприятно изненадан, че...

— Вървете по дяволите!

— Става, но преди това по-добре да дезинфекцирам раната ви.

— Нямам нужда от вас — отвърна му гневно Натан и се отправи към стълбището.

— Грешите: едно ухапване от куче винаги е носител на микроби.

Стигнал до долния край на стълбите, адвокатът се обърна.

— Все едно, не ми остава много време, така че...

— Това обаче не е причина да ускорявате нещата — извика подире му Гудрич.

В камината бумтеше силен огън.

Отвън се дочуваше свистенето на вятъра, който караше прозорците да треперят. Пред дома се виеше снежна вихрушка. Бе настъпила нощ на бурите — нощ превъзходна и в същото време страховита.

Седнал във фотьойла, Натан бе поставил краката си върху една табуретка, държейки в ръце димящ грог. Бе видимо омекнал и изражението му не бе толкова враждебно.

Гудрич бе надянал извитите си като лунен сърп очила, за да почисти раната с вода и сапун.

— Аииие!

— Хм... съжалявам.

— Съдбата ли ми изпрати вашето шибано псе да ми даде пътя към смъртта? — каза с нескрита ирония Натан.

— Не се притеснявайте — отвърна лекарят, размотавайки бинта, — рядко се умира от последствията на едно ухапване.

— А какво ще направите с беса и тетануса?

— На ваше разположение е книжката с всичките му ваксинации, но естествено, ще постъпите добре, ако отидете да ви бият една инжекция против тетанус.

Сетне дезинфекцира раната с антисептична течност.

— Ооо!

— Доста изнежен сте! Добре, наистина: признавам, че раната е доста дълбока. Дори сухожилията са леко засегнати. Мисля, че ще трябва да минете утре през болницата.

Натан отпи глътка грог и остави погледа си да блуждае из пространството, след което попита:

— Обяснете ми, Гарет. Как съм могъл да оцелея от това удавяне?

— Само по себе си това явление не е нещо изключително: често се е случвало да бъдат съживявани деца, които са паднали в езера или реки.

— И как е възможно това?

Гудрич въздъхна дълбоко, сякаш търсеше възможно най-простия отговор на твърде сложен въпрос.

— В повечето случаи удавниците умират от задушаване: паникьосват се и се опитват да попречат на водата да нахлуе в дробовете им. Кислородът се изчерпва и умират задушени.

— А при моето удавяне какво се случи?

— Без съмнение, вие сте оставили водата да проникне в дробовете ви, което е предизвикало в случая състояние на хипотермия. Вашето сърце е забавило ритъма си до такава степен, че почти е спряло да бие.

— И всички тези видения са били Near Death Experience^[1], така ли?

— Точно така, но в началото на седемдесетте години никой не говореше за NDE. Днес този феномен е добре познат: случаи, подобни на вашия, са преживени от хиляди хора в целия свят. Всички техни описания са събрани и подробно проучени от научната общност.

— И има прилики с моята история?

— Да, много изпаднали в клинична смърт описват същия тунел, същата интензивна светлина и това усещане, че се къпеш в безкрайна любов.

— Но защо аз не съм умрял?

— Не беше настъпил вашият час, това е всичко.

— Ох! Не е истина, вие какво, нарочно ли го правите?

— Извинявайте, ръката ми се хлъзна.

— Да бе... Вие май ме вземате за глупак.

Лекарят поднови своите извинения и му направи дебела превръзка с антибиотичен крем. Но любопитството на Натан не бе задоволено и той продължи с въпросите си:

— Тези NDE не могат ли да бъдат разглеждани като доказателство за живота след смъртта?

— Със сигурност не — отговори лекарят с категоричен тон. — Ако сте все още тук, то е, защото не бяхте умрели.

— Но къде съм бил тогава?

— Някъде между Живота и Смъртта. Но това все още не е бил онзи свят. Можем с известна степен на достоверност да кажем, че е възможно да съществува определено състояние на съзнанието извън нормалното функциониране на мозъка.

— Но нищо не доказва, че това състояние може да бъде трайно?

— Точно така — потвърди Гудрич.

И както го бе правил неведнъж в миналото, той се опита да измъкне съкровената тайна на адвоката.

— Кажете ми, какво бе това видение, Натан?

По лицето на събеседника му пробяга сянка.

— Дори и аз не си го спомням вече.

— Стига, не се правете на хлапе. Аз трябва да знам това, нима не разбирате?

Но Натан отново бе решен да премълчи.

— Казах ви вече, че не си спомням за това!

Гудрич разбра, че няма да постигне абсолютно нищо. В края на краищата упоритостта му да мълчи бе разбираема. След удавянето си бе минал толкова близо до смъртта, бе преживял толкова необичайно състояние на тялото и духа, че не би трябвало да има нищо неестествено в един подобен стремеж да запази част от тайната на това чудодейно съживяване само за себе си.

Сякаш за да наруши гнетящата тишина, която бе започнала да се настанява между тях, Гудрич попипа стомаха си и подхвърли с почти весел тон:

— Добре, какво ще кажете за едно леко похапване?

Седнали на масата в трапезарията, двамата мъже приключваха с вечерята си. Гарет си бе похапнал обилно, досипвайки си на няколко пъти, докато Натан почти не се бе докоснал до храната.

Преди около двадесет минути прекъсване на тока бе потопило стаята в мрачина. Гудрич бе отишъл да почовърка нещо в електромера, но се бе върнал с извинението, че са се свършили бушоните. Запалил бе две стари ветроупорни лампи, които разпространяваха своята трептяща светлина в стаята.

Адвокатът извърна глава към прозореца. Определено времето не искаше да се успокои. Вятърът често променяше рязко и посоката, и силата си, създавайки впечатлението, че духа от всички страни едновременно. Тъмнината бе толкова плътна и наситена, че през прозореца не можеше да се види почти нищо. Нямахше защо и да си помисля, че би могъл да излезе навън в това време.

Натан поклати глава и промърмори сякаш на себе си:

— Вестителите...

Гудрич се поколеба дали да поднови разговора. Той напълно съзнаваше какъв колосален емоционален шок бе претърпял адвокатът.

— Май вече не сте тъй скептично настроен? — попита го той предпазливо.

— Приземих се. Какво си мислите? Че ще скачам до тавана, защото съм следващият в списъка?

Гудрич не отговори нищо. Пък и какво ли можеше да му отговори?

— Прекалено съм млад, за да умра! — заяви Натан, давайки си в същото време сметка колко крехък е подобен довод.

— Никой не е прекалено млад, за да умре — отговори му хладно Гарет. — Всички умираме в определения час, това е всичко.

— Но аз не съм готов, Гарет.

Лекарят въздъхна.

— Човек рядко е готов, струва ми се.

— Трябва да ми бъде отпуснато повече време — извика Натан, като стана от масата.

Лекарят се помъчи да го задържи.

— Къде отивате?

— Замръзнаха ми топките тук. Връщам се в хола да се стопля.

Той се загърна в едно шотландско одеяло, което бе хвърлено върху канапето, и куцукайки, отиде да се настани пред отвора на камината.

Лекарят се присъедини към него около две минути по-късно.

— Имате нужда от нещо ободрително — каза той, подавайки му чаша бяло вино.

Натан го изпи на един дъх. Виното имаше вкус на мед и печени бадеми.

— Надявам се, че не сте тръгнали да ме тровите.

— Шегувате се, това е сотерн^[2] от двехилядната година!

Гудрич продължаваше да държи бутилката в ръка.

Наля си една чаша, после седна до адвоката.

Високите пламъци в камината осветяваха стаята с кървавочервени отблясъци. Изкривените сенки на двамата мъже се мятаха с тикове по стените.

— Не са ли възможни някакви преговори? — попита Натан със съвсем бледа надежда.

— Не си и помисляйте.

— Дори и за тези, които са имали добро поведение?

— Не ставайте смешен, Натан.

Адвокатът запали цигара и си дръпна дълбока глътка.

— Разкажете ми, Гарет. Кажете ми всичко, което знаете за Вестителите. Имам право да знам, струва ми се.

— Аз вече ви разказах главното. Мога да предусещам кой ще умре, но нямам други способности: нито извънредно знание, нито необикновена власт или сила.

— Вие не сте единственият в тази дейност, нали?

— Точно така, опитът ме е научил, че има и други Вестители.

— Нещо като тайно братство?

— Ако така ви харесва. Светът е населен с Вестители, но малко хора знаят за тяхното съществуване.

— Все още се затруднявам да ви повярвам.

— Разбирам ви.

— И как се разпознавате? Искам да кажа, помежду си...

— Няма никакви жестове или знаци. Често стига и нещо съвсем дребно. Една дума, един поглед... и разбирате.

— Нали не сте безсмъртни?

Лицето на Гудрич се изопна в престорен ужас.

— Разбира се, че не, Вестителите остаряват и умират като всички други. Не ме гледайте така. Не съм някакъв полубог. Аз съм просто човек, съвсем като вас.

Натан бе обхванат от нарастващо любопитство.

— Но невинаги сте имали тази способност, нали? Не сте я имали, когато ме лекувахте през 1972 година.

— Да, но това, че нашите пътища се пресякоха, събуди интереса ми към NDE и палиативните грижи.

— И как се започна? Събуждате се една сутрин, казвайки си: „Това е, аз съм Вестител“, така ли?

Гарет избягна прекия отговор:

— Когато това се случи, вие вече го знаете.

— Кой знае за това? Вие сте били женен, Гарет. Знаеше ли за това вашето семейство?

— Никой никога не трябва да знае. *Никога*. Как си представяте да живеете с човек, който има подобни способности?

— А това... то нещо, което се избира ли е, или не?

— То е от нещата, които трудно се отказват. Но да кажем, че може да се избира...

— Но как биват набирани Вестителите? Това присъда ли е над тях, или пък награда?

Лицето на Гудрич помръкна и той изпадна в продължително колебание.

— Не мога да ви отговоря, Натан.

— Мога ли поне да знам защо някои хора имат правото на свой Вестител?

— Честно казано, и аз самият не знам. Ние сме нещо като социални работници, така да се каже. Не е в нашата власт да избираме тези, с които ще си имаме работа.

— А... съществува ли... нещо след смъртта?

Гудрич тъкмо се бе изправил, за да хвърли още цепеници в огнището. Той изгледа внимателно Натан и намери в него нещо трогателно. За няколко секунди се върна в мислите си към малкото момче, което бе лекувал преди тридесет години. Много му се искаше да му помогне отново.

— Помогнете ми, Гарет.

— За съжаление, не знам нищо повече от вас за живота след смъртта. Всичко това вече е в областта на вярата.

— Но защо не говорите по-ясно? Кажете ми поне дали съм прав. Нещата са спешни, нали?

— Да — потвърди Гудрич, — нещата са спешни.

— Тогава? Какво ще ме посъветвате?

Гудрич разпери ръце в знак на безсилие.

— По всичко личи, вие все още обичате жена си. Направете нещо, за да го знае и тя.

Но Натан разтърси глава в знак на несъгласие.

— Мисля, че не е дошъл моментът. Мисля, че още не сме готови.

— Не сте готови? Побързайте, дявол да го вземе! Както вие самият казахте преди малко, дните са преброени.

— Убеден съм, че всичко е свършено, Гарет. От известно време тя се вижда с друг мъж.

— Не мисля, че това е непреодолимо препятствие за човек като вас.

— Аз не съм супермен.

— Така е — съгласи се лекарят с добронамерена усмивка. Но после, смръщвайки вежди, като че ли се мъчеше да си спомни нещо,

добави: — Спомням си... за едно нещо.

— Кажете — каза Натан със заинтригуван глас.

— То е от времето на произшествието с вас. Бе вторият или третият ден. Малори дойде да ви посети един следобед. Вие спяхте дълбоко и аз ѝ забраних да ви буди. Но въпреки това тя остана цял час да ви гледа как спите. И на тръгване ви целуна.

— Как можете да си спомняте за всичко това?

Той видя как очите му блестяха под светлината на петромаксовата лампа.

— Защото бе много силно. Тя идваше да ви вижда всеки ден — добави той с вълнение в гласа.

Натан, който се бе разнежил от разказа на Гарет, понечи да се върне към една по-тъжна действителност.

— Животът не се гради върху няколко спомени от детството и вие добре знаете това. Моите отношения с Малори винаги са били сложни.

Гудрич се изправи.

— Това е характерно за много семейства — каза той, като надяна палтото си.

— Ей, къде сте тръгнали така?

— Връщам се в Ню Йорк.

— Посред нощ? В тази буря?

— Не е чак толкова късно и с движението пътищата са може би все още достатъчно проходими, което без съмнение няма да е така утре сутрин. Впрочем, съветвам ви да ме последвате, ако не искате да останете заприщан тук за цяла седмица.

В следващия миг той бе вече на прага.

— Не забравяйте да оставите ключа в пощенската кутия.

Сетне се обърна към адвоката и добави:

— Ще затворя Куджо в гаража, така че избягвайте да се навъртате около него.

Останал сам, Натан за дълго потъна в съзерцание на постепенно утихващия огън в камината, питайки се как Гудрич успява да живее в тази зловеща действителност, в която се къпеше всеки божи ден, и в същото време да запазва неизменната си усмивка.

Бе все още разтърсен от случилото се, но си каза, че и той трябва да се справи с това. Винаги се бе борил. Не знаеше много добре как и откъде да се захване, но нямаше да остане бездеен.

Защото бе започнал да усеща липсата на време.

Липсата на време за всичко.

Токът все още не бе дошъл. Натан взе петромаксовата лампа и куцукайки с единия си крак, се качи по стълбището, за да отиде в кабинета, в който се намираха медицинските досиета от архивата на Гудрич.

В стаята властваше ужасен студ, който го накара целия да настръхне.

Натан сложи лампата на земята. Имаше чувството, че се намира в морга, заобиколен от заплашителните съдби на десетки мъртъвци.

Взе аудиокасетата и дневника на Гудрич, който разказваше за неговия случай, и ги сложи в джоба си.

Преди да излезе, не се притесни да прерови останалите етажерки, без да си дава сметка какво точно търси. Тогава забеляза, че освен класираните в хронологическа последователност медицински досиета имаше и многобройни кутии, посветени изцяло на определени пациенти. Две от тях носеха надписа:

Емили Гудрич (1947–1976)

Отвори първата кутия и грабна класъора, намиращ се върху купчината документи.

Това бе медицинското досие на първата жена на Гарет.

Седна по турски на пода и се зае да прегледа съдържанието му.

В него бе подредена цялата подробна документация за болестта на Ходжкин — злокачествен рак на имунната система, от който Емили бе засегната.

Другите материали свидетелстваха за борбата, която тази жена бе водила срещу болестта си от откриването на наличието ѝ през 1974 година до смъртта ѝ две години по-късно: медицински анализи, консултации в различни болници, сеанси на химиотерапия...

Отваряйки втората кутия, Натан попадна на дебел том.

Приблужи трепкащата лампа. Това бе албум за всевъзможни неща. Един интимен дневник, запълнен с кръглия почерк на жената на Гарет, която бе водила нещо като хроника на двете последни години от своя живот.

Натан изпитваше силно желание да навлезе в тайната градина на Емили Гудрич. Но имаше ли право да нахлува в него? Няма нищо лошо от страстта да се промъкваш в интимния свят на хората, помисли си той. Да се ровиш в архивите на доктора бе едно, а да четеш дневника на тази жена бе нещо съвсем друго. Той затвори албума.

Въпреки всичко желанието да разбере какво е ставало, продължаваше да го гложди. Това не бе извратено любопитство, защото Емили бе описала последните дни от своя живот, намирайки се в почти същото положение, в което сега бе и той самият. Може би имаше какво да научи от нея?

След кратка вътрешна съпротива Натан отвори албума и го разлисти.

Обръщайки страница след страница, той откриваше снимки, рисунки, статии от списания, изсушени цветя...

Нямаше обаче нищо съзливо. Дневникът по-скоро бе изпълнен с артистична чувствителност. Прочете внимателно няколко бележки, които до една водеха към главната, обобщаващата всичко идея: съзнанието за близката смърт те кара да живееш другояче, да вкусваш пълноценно всички моменти от кратката отсрочка, която ти е дадена, да имаш готовност да бъдеш прокълнат, само и само да поживееш още малко.

Под своя снимка по спортно облекло преди сутрешния си крос тя бе написала нещо като обяснение към нея:

Аз тичам толкова бързо, че смъртта не ще ме хване
никога.

На друга страница бе хванала с лепенка къдрица от косите си малко преди да започне химиотерапията.

Имаше също така и въпроси. Особено един, който натрапчиво се повтаряше на много страници: „Има ли място, където всички ние

отиваме?“.

Дневникът завършваше с възпоменанието за екскурзия в южната част на Франция. Емили бе съхранила визитката на хотела и пощенска картичка, на която имаше борова горичка, скали и слънце. Датата сочеше юни 1976 година, няколко месеца преди смъртта ѝ.

Отдолу вдясно се четеше написано на ръка: „Поглед от нос Антиб“.

До картичката бях залепени два плика: в първия имаше жълтеникав пясък, а във втория — изсушени растения.

Натан доближи плика до носа си и усети мирис на лавандула, но може би това бе само плод на неговото въображение.

На последната страница бе закрепено писмо. Натан веднага разпозна почерка на Гудрич. То бе написано до жена му, но датата бе... 1977. Една година след смъртта ѝ!

Обясни ми, Емили.

Как можахме да изживеем цял месец на щастие на полуостров Антиб, макар ти да знаеше, че си обречена?

Как успяваше да бъдеш през цялото време все така красива и весела? И откъде намерих куража да не се срина?

Прекарахме с теб моменти на почти пълна ведрост и спокойствие. Плувахме, ходехме за риба и пекохме улова на скалата с дървени въглища. Често излизахме да се поразходим по плажа в свежестта на настъпващата нощ.

Когато те гледах да тичаш по пясъка в късата си лятна рокличка, аз не можех да потисна надеждата, че смъртта ще те пощади, че ти ще се превърнеш в една чудотворица, в Света Емилия, чийто случай ще остави смаяни лекарите по целия свят.

Един ден бях пуснал с пълна сила музика на терасата: Вариациите от Бах в изпълнение на Голдберг, които толкова често слушахме. Гледах те отдалеч и имах желание да плача. Но вместо това ти се усмигнах и ти започна да танкуваш под слънцето. Вдигна изящно ръката

си, за да ми дадеш знак да дойда при теб, а след това пожела да плуваме.

Този ден устните ти бяха влажни и солени, и покривайки ме с целувки, ти отново ми обясни какво е небето, морето и хладката тръпка на телата, които съхнат на слънцето.

Измина почти цяла година, откакто ме напусна.

Толкова ми липсваш...

Вчера бе твоят рожден ден, но на мен ми се струваше, че вече нямам възраст.

Натан прелисти още няколко страници от албума. Отново попадна на пасаж, написан от ръката на Гудрич.

Това бе много суров текст, който припомняше за агонията на Емили.

Вече е октомври. Това е краят.

Емили вече не става.

Преди три дни в момент на кратко подобрене тя за последен път свири на пианото. Една соната от Скарлати с повтаряща се смяна на пръстите на дясната ръка и арпежи, изпълнявани с лявата ръка.

Бързината на изпълнението за пореден път ме смая. Научила е сонатата още когато е била съвсем малка.

Когато я отнесох до леглото, тя ми каза:

— Изсвирих я за теб.

Много дни вилня буря и духа бесен вятър. Морето влачеше големи стволоче, които накрая изхвърли на брега.

Емили няма да стане повече.

Пренесох леглото ѝ в хола, който е много светъл.

Тя настоява да не постъпва в болница и така е по-добре. Лекарят всеки ден идва да я види. Страшно се боя от моите медицински заключения.

Тя диша все по-трудно. Почти непрекъснато е в състояние на треска, трепери, казва, че ѝ е много студено, въпреки че тялото ѝ гори.

Освен радиатора паля и огън в камината.

Освен с Емили и лекаря не съм разговарял с никого почти месец.

Гледам небето и океана. Пия повече, отколкото е разумно. Това е достойно за съжаление. Смятах, че съм толкова различен от другите, а се хвърлям към алкохола като първия пияница. Мислех, че това ще облекчи болката ми и ще ми позволи да забравя този ад. Но се получава точно обратното. Алкохолът изостря сетивата ми и увеличава моята проникателност. Едва ли това е начинът да помогна на Емили.

Тя вече не ми говори. Тя вече не може.

Паднаха ѝ два зъба.

Страшно е.

Не съм очаквал нещо подобно. Не съм готов за всичко това. Виждал съм да умират много хора. Смъртта е част от моята професия. Но досегашният ми опит няма нищо общо с това, с което се сблъсквам сега.

Отворих нова бутилка. Прекрасно вино, което лоча като най-долен сурогат.

Днес, в момент на просветление, тя ме помоли да ѝ бият доза морфин. „Дозата“ морфин. Тази, от която се боях, знаейки много добре, че ще ми бъде поискана рано или късно.

Говорих за това с лекаря. Той се отнесе с разбиране.

Натан затвори дневника, разтърсен от прочетеното.

Сетне слезе в хола, изгаси двете лампи, затвори вратата и излезе в нощта.

Съществува ли място, където всички ние отиваме?

---

[1] Състояние на приближаваща смърт. ↑

[2] Вид бяло вино от района на Бордо с характерен богат букет.

— Б.пр. ↑

*Тъкмо се научаваши как да живееш, и вече е
много късно...*

Арагон

Натан караше в нощта по заснежените пътища.

Тази вечер бе голямо изпитание за него. Преживените емоции го бяха залели с вълна от меланхолия, която малко по малко се бе превърнала в мъчително безпокойство, придружено от плашещото усещане, че е изгубил контрола върху своя живот.

На моменти в самотата на опустелите пътища той имаше чувството, че вече не е от този свят, че е станал сянка, фантом, който се носи из полето на Нова Англия.

И като си помисли човек, че често пъти се бе оплаквал от живота си: колко много били притесненията, работата, данъците, препятствията...

По дяволите! Какъв глупак само е бил! Няма нищо по-ценно от собственото му съществуване. Дори един ден на тъга е все пак един преживян ден. Даваше си сметка за това сега. Жалко, че не бе осъзнал по-рано тази закономерност.

Да, но ти, старче, не си първият, който стига до подобни мисли. В това е и целият проблем със смъртта: тя те отправя към най-важните въпроси, когато е вече прекалено късно.

По устните му пробяга безнадеждна усмивка, а очите му се впериха в огледалото за задно виждане. Малкото правоъгълниче отрази образа на човек, комуто са дали кратка отсрочка. Какво мислеше наистина дълбоко в себе си за смъртта?

Хайде, настъпи часът на истината, драги ми Нат.

Ще ти кажа какво ще се случи: сърцето спира да бие, това е всичко. Човекът е само купчина от клетки. Тялото му се разлага в

земята или изгаря в пещта на крематориума, и край. Баста. Останалото е само една мистификация.

Ето какво наистина си мислеше, носейки се из мрака на нощта.

Студът бе започнал да се чувства все повече и повече. От устата му излизаше пара. Той превъртя ключа на отоплението докрай и продължи размишленията си.

Но ако въпреки всичко същността на човека не се ограничава само до обвивката на плътта? Ако има и нещо друго?

Някаква тайна.

Ако наистина съществува някаква сила, необвързана с тялото?

Душа.

В крайна сметка защо не, щом има същества, способни да предсказват смъртта. Ако му бяха заговорили за Вестители преди една година, щеше да се посмее от сърце. Но днес не се съмняваше в тяхната истинност.

Дори обаче да приеме съществуването на някаква енергия, която ще напусне тялото след смъртта, как ще стане нейното преминаване? И къде ще се пресели? Дали в онзи „отвъден свят“, към който сякаш се бе приближил в своето детство?

Това състояние на приближаваща смърт безспорно го бе довело навремето до вратите на някакъв друг свят. Тогава смъртта му се бе видяла опасно приятна, толкова привлекателна, като изкуствения сън, предизвикан от упойката. Почувствал се бе така добре. И защо ли се бе върнал? Трябваше да положи доста голямо усилие, за да прогони натрапчивия спомен. Смътно разбираше, че все още не е достатъчно подготвен, за да се сблъска с този епизод от своя живот.

Сега обаче тревогата го съсипваше. Би дал мило и драго да се сдобие отново с правото да участва още известно време в играта. Дори за няколко дни, дори за няколко часа.

С приближаването на града движението ставаше по-интензивно. Скоро табелките започнаха да го известяват, че до Ню Йорк не му остава много път, и час по-късно вече влизаше в сградата на „Сан Ремо“.

Натан прекоси входното пространство, което му се стори безкрайно елегантно с дискретното си осветление и декорациите в дървен стил. Отдалеч забеляза Питър, верен на своя пост, улисан в

разговор с възрастна обитателка на сградата. Изчаквайки асансьора, той дочу няколко парчета от разговора помежду им:

— Добър вечер, госпожо Фицджералд, и весели празници.

— Весели празници и на вас, Питър. Целунете Мелиса и децата.

Мелиса и децата?

Натан дори не подозираше, че Питър има деца. Откакто бе тук, така и не бе отделил малко време да поговори с него на тази тема. Ето какво не вървеше добре в живота му: не обръщаше достатъчно внимание на другите. Една фраза, която Малори често му повтаряше, сега изплува в паметта му: „Да се грижиш за другите, това значи да се грижиш за себе си“.

Натан затвори вратата на своя апартамент.

Бяха му трябвали два часа, за да се прибере в Манхатън, и се чувстваше съвсем изтощен. Да кара бе истински ад, защото снегът започваше да се натрупва в преспи и на места — да се залежда. Да не говорим за раната в ходилото и в прасеца, която сега ужасно го болеше.

От няколко дни бе станал особено чувствителен към физическата болка и често се питаше как тялото му ще реагира на приближаващата смърт. Краят лек ли ще бъде, или — напротив — мъчителен и болезнен? Хм... по-добре да не храни особени илюзии, като се има предвид начинът, по който си отидоха Кендис и Кевин.

Изкуцука до аптечката, глътна два аспирина, за да успокои болката, след което се срина в един фотьойл. Безценният бонзай върху етажерката от лявата му страна скоро щеше да остане съвсем без листа.

Така и не се научи как да се грижи за миниатюрното дръвче, подарък от Малори. Въпреки че полагаше старание, като редовно го подкастрираше и го пръскаше с пулверизатор, нищо не помагаше: дръвчето жълтееше все повече, а листата му неумолимо капеха.

Определено уменията на Малори му липсваха за всички тези дреболии, които правят живота по-приятен.

Натан затвори очи.

Всичко бе преминало толкова бързо. Имаше чувството, че онзи ден е било връчването на дипломите при завършването, че едва вчера е станал баща за пръв път. Нима вече бе дошъл часът да се стяга за последния си път? Не, това не бе възможно.

Още една мисъл не спираше да го измъчва. Представяше си как Винс Тайлър се готви да залепи своите бърни за устните на Малори, да я гали по косите, да я съблича бавно, след което да се люби с нея.

Господи, колко противно бе това! Винс не бе нищо друго освен тъпоумно животно без грам изтънченост или зачатък на самостоятелна мисъл. Малори наистина заслужаваше нещо по-добро.

Отвори с мъка едното си око и погледът му попадна право върху отсрещната стена, върху белия правоъгълник на картината, разкъсан по средата от мрачно петно с цвят на ръждясала стомана. Нарисувана от ръката на неговата жена, тя бе една от нейните работи, която обичаше много, без да я разбира докрай.

Хвана дистанционното и започна да прескача от една програма на друга: нов спад на NASDAQ^[1]; клип на Ози Озбърн; Хилари Клинтън при Дейвид Летърман; изкривеното лице на Тони Сопрано по халат за баня; документален филм за Саддам; проповед на евангелистки пастор и за капак — Лорън Бакол в „Пристанището на страха“, който обещава на Богарт: „Ако имаш нужда от мен, свирни“.

Мислеше да погледа малко този канал, когато забеляза, че лампичката на телефонния секретар мига. С немалко усилие стана и натисна копчето на апарата. Веднага радостното гласче на Бони огласи целия апартамент:

Здравей, татенце, аз съм. Всичко наред ли е?

Знаеш ли, днеска учихме за морските бозайници в училище. Значи, искам да те попитам: ще можем ли да отидем напролет до Стелуигън Банк да погледаме миграциите на китове? Мама ми каза, че ти си я водил там отдавна и че било супер. И аз много искам да отида. Не забравяй, че искам да стана ветеринарна лекарка, като порасна, и това много ще ми помага.

Това е, чао. Дават „Семейство Симпсън“ по телевизията. Целувки.

Натан си припомни за тази екскурзия. От началото на пролетта до средата на октомври китове се връщат от Карибите към

Гренландия, като изпълват целия залив Мен. Това е зрелище, което си струва пътуването. Разбира се, че Бони трябва да го види.

Но едва ли ще бъде той човекът, който ще я заведе: април бе още далече, а някъде във вселената някой бе решил, че няма да има „напролет“ в живота на Натан дел Амико.

Тогава той остави спомените си да се върнат назад до май 1994 година, до онзи очарователен следобед, прохладен, но слънчев, сред океанските простори край бреговете на Масачузетс.

Бяха седнали с Малори в предната част на корабчето, което бяха наели. То бе хвърлило котва точно срещу огромната пясъчна коса между нос Код и нос Ан.

Той е застанал зад нея с брадичка, подпряна на рамото ѝ. Двамата оглеждат спокойния хоризонт на морето.

Внезапно Малори показва едно място в открито море.

Група от петнадесетина кита изплува от дълбините на океана, изхвърляйки със свистене многометрови водни струи, които оформят величествен воден фойерверк.

Скоро главите и голяма част от гърбовете им изникват в близост до кораба. Огромните животни, достигащи до петдесет тона, леко докосват дъното на техния съд, издавайки нежни звуци. Малори се обръща към него с усмивка на устните и широко отворени очи. И двамата разбират, че преживяват изключителен момент.

Не след дълго китовете се гмурват за последен път. С неподражаема грация вдигат високо във въздуха широките си опашки с двойни плавници, а после изчезват в океана, издавайки остро свистене, което постепенно отслабва.

След тях няма нищо, освен морските птици, които отново браздят небето, за да си върнат притежанието над своята територия.

На връщане собственикът на корабчето, един възрастен рибар от Провинстаун, им разказва необикновена история.

Преди пет години намерили на плажа два малки гърбати кита, които били изхвърлени на пясъка.

По-големият, мъжкар, бил ранен и обилно кървял откъм лявото ухо. Другият изглеждал в добро здраве. Отливите не били достатъчно силни по тези места и хората имали чувството, че китовете биха могли да се върнат в открито море по всяко време, стига да искат. Цели четиридесет и осем часа моряците от бреговата охрана се опитвали да

спасят здравето животно, като го влачели към дълбокото с помощта на въжета и малки кораби.

Но всеки път, когато я пускали в открито море, женската надавала жални писъци и неизбежно се добирала до своя любим на брега, стремейки се да се притисне до него, за да му бъде нещо като защитно укрепление.

Сутринта на третия ден мъжкият кит умрял. Опитали се за последен път да извлекат женската в морето. Този път тя не се върнала веднага на плажа, а останала съвсем близо до брега, описвайки непрестанно кръгове във водата и издавайки толкова дълги и скръбни свистения, че всички хора на сушата здраво се изплашили.

Това продължило много дълго, а после — също така внезапно, както и започнал — погребалният ритуал приключил и тя бавно се върнала върху пясъка, където на свой ред скоро починала.

— Невероятна е привързаността, която може да съществува между тия животни — отбеляза рибарят, палейки цигара.

— Това е много глупаво — прецени безстрастно Натан.

— Изобщо не е — каза убедено Малори след кратко мълчание.

— Какво искаш да кажеш?

Тя се наведе напред, за да му пошепне в ухото:

— Ако ти бъдеш осъден от съдбата, аз също ще дойда да свърша заедно с теб.

Той се обърна към нея и я целуна.

— Надявам се, че няма да има нужда — отговори той, поставяйки ръцете си върху корема ѝ.

Тя бе бременна в шестия месец.

Натан скочи като ужилен.

Какво правя тук съвсем сам, разплут върху това канapé? Какво съм се заел да се ровя из миналото, вместо да бъда с моите най-любими хора — жена ми и дъщеря ми?

Будилникът на радиото показваше 2 часа и 14 минути, но с разликата във времето в Калифорния бе само 11 часа и нещо вечерта.

Той вдигна слушалката и натисна едно копче, за да набере първия номер, записан в паметта.

След няколко сигнала един уморен глас отговори:

— Да?

— Добър вечер, Малори. Надявам се, че не те събуждам?

— Защо ми се обаждаш толкова късно? Какво се е случило?

— Нищо особено.

— Какво искаш тогава? — попита го тя неприязнено.

— Може би по-малко агресия в твоите думи.

Тя отмина забележката му, но повтори, този път с умора в гласа:

— Какво искаш, Натан?

— Искам да те предупредя за моето намерение да дойда, за да взема Бони още утре.

— Какво? Не говориш сериозно!

— Остави ме да ти обясня...

— Няма какво да ми обясняваш — кипна тя. — Бони трябва да ходи на училище до края на седмицата!

Той въздъхна.

— Може да отсъства няколко дни. В това няма нищо драматично и...

Тя не го остави да свърши:

— Мога ли да знам що за чест ни оказваш да избързаш толкова със своето идване?

Скоро ще умра, скъпа.

— Взех си няколко дни отпуска и чувствам голяма нужда да видя Бони.

— Ние с теб сме определили правила.

— Съгласен съм, но тя е и моя дъщеря — уточни той с глас, който издаваше объркаността му. — Напомням ти, че я отглеждаме двамата.

— Знам — съгласи се тя, смекчавайки малко тона.

— Ако ти ме беше помолила за подобно нещо, никога нямаше да ти създавам толкова трудности.

Малори не отговори нищо, но той я чу да въздъхва от другата страна. Внезапно му хрумна идея за добър компромис.

— Твоите родители ще ходят ли в Беркшир?

— Да. Имат намерение да прекарат празниците там.

— Слушай, ако ми позволиш да взема Бони още утре, готов съм да я заведа да прекара два дни с тях.

Тя се поколеба, преди да го попита с недоверчивост в гласа:

— Ти... ти ще направиш ли това?

— Ако трябва, ще го направя.

— Истина е, че Бони не е виждала баба си и дядо си доста отдавна — призна тя.

— Тогава? Съгласна ли си?

— Не знам. Остави ме да помисля малко.

Тя понечи да затвори.

Не намирайки сили да понася повече тези лаконични разговори, той се реши да ѝ зададе въпроса, който тежеше на сърцето му от много време насам.

— Спомняш ли си за онова време, когато си разказвахме всичко?

Малори замълча стъписана. Натан побърза да продължи:

— Времето, когато винаги се държахме за ръце, когато ходехме по улиците, когато се обаждахме в работата по три пъти на ден, когато с часове си говорехме...

— Защо да се връщаме към тези неща?

— Защото си мисля за тях всеки ден.

— Не знам дали сега е най-подходящият момент да говорим за това — каза тя унило.

— Понякога имам усещането, че ти всичко си забравила. Не можеш да сложиш дебела черта върху онова, което сме преживели заедно.

— Аз съвсем не правя подобно нещо.

Гласът ѝ бе променил своята интонация. Едва доловимо.

— Слушай... Представи си, че ми се случи нещо... че утре ме блъсне кола на улицата. Последният образ, който ще ти остане от нас, ще бъде този на една разкъсана двойка.

— Точно каквото сме, Натан — каза тя с тъжен глас.

— И ще се разделим ядосани и разгневени. Мисля, че дълги години ще се упрекваш за това и ще ти бъде много трудно да живееш с този образ.

Малори избухна:

— Напомням ти, че именно заради теб стана така, че...

Но усещайки как риданията се качват към гърлото ѝ, тя не привърши изречението си и затвори.

Малори преглътна сълзите си, за да не събуди Бони, сетне отиде да седне върху стъпалата на стълбата от екзотично дърво.

Изтри зачервените си очи с хартиена кърпичка. Повдигайки глава, тя бе стресната от образа, който отразяваше голямото огледало на входния хол.

След смъртта на своя син тя бе отслабнала много и цялата ѝ радост от живота бе изчезнала. Бе придобила отново студеното изражение, срещу което бе воювала през целия си живот. Още като младо момиче не можеше да понася тази страна на своя характер: тази ледена дистанция, тези маниери, които често възприемаха жените с нейното образование. Винаги бе мразила свършените обноски. Не искаше да бъде недостъпна; напротив, стремеше се да бъде потопена сред обществото, да бъде отворена за другите. Затова обикновено носеше джинси и удобни широки пуловери. Като си помислеше, от много години не бе ходила на шивач.

Малори се надигна, угаси всички лампи в стаята, сетне запали няколко свещи и пръчица тамян.

В очите на повечето хора тя минаваше за твърде стабилна и уравновесена. Но всъщност в нея имаше някаква крехкост, която произлизаше още от детството ѝ, когато много пъти бе страдала от анорексични кризи.

Дълго време бе живяла с убеждението, че окончателно се е отървала от тях... но само до смъртта на Шон.

Драмата се бе разиграла преди три години, но болката бе останала завинаги жива. Малори бе разяждана от ирационалната увереност, че всичко щеше да се стече по различен начин, ако бе вкъщи през онази ужасна нощ. Не минаваше и ден, без да се върне мислено назад във времето до първите месеци от живота на своя син. Имаше ли нещо, което не бе забелязала? Не бе ли подминала някакъв симптом, някакъв знак, без да му обърне внимание?

От ранните си години, особено след като за малко не се бе удавила, тя бе развила панически страх от смъртта. Никога не би могла да си представи, че съществува нещо по-ужасно от собствената ти смърт. Но откакто бе станала майка, бе разбрала, че най-страшното изпитание е да бъдеш свидетел на кончината, покосила създанието, което сама си донесла на този свят. Точно тогава осъзна с поразителна яснота: да, има и нещо далеч по-лошо от собствената смърт.

Впрочем, бе чела някъде, че през XVIII век 90% от децата не достигали и до тригодишна възраст. Но това е било навремето, в епоха, когато смъртта присъствала навсякъде, а хората били далеч по-подготвени да я приемат, дори ако ставало дума за най-близките им хора. За нея обаче животът бе спрял в продължение на дълги ужасни месеци. Напълно разстроена, тя бе изгубила всичките си ориентири.

Раздялата с Шон щеше да остане завинаги голямата драма в нейния живот, но най-голямото разочарование бе крахът на нейния брак. Откакто се бяха събрали, още по времето на следването си, Малори бе вярвала, че всяка сутрин ще се събужда редом с Натан чак докато някой от тях не си отиде. Въпреки това бе присъствала, без да може нищо да направи, на крушението на семейството си. Със съзнанието, че трябва да изкупи някаква своя вина, бе приела без особена съпротива отдалечаването на съпруга си.

За пръв път в живота си бе почувствала отчуждение към него и двамата бяха неспособни да общуват помежду си. В момента, в който имаше най-голяма нужда от неговата подкрепа, той още повече се бе заровил в професионалния си живот, докато тя се бе зазидала в своята болка.

За да надмогне скръбта и да излезе от депресията, бе решила да се посвети на социалната си активност. През последните месеци бе работила за създаването на интернет страница на една неправителствена организация, бореща се за повишаване ролята на етиката в дейността на предприятията. Работата ѝ се състоеше в това да класира мултинационалните компании според критерии, отразяващи степента на спазване на законодателството, призвано да урежда проблемите на труда и околната среда. Наред с това организацията се стремеше да мобилизира потребителските асоциации с цел да бойкотират фирмите, които използваха детски труд или не съблюдаваха действащите закони.

Но задълженията ѝ не се ограничаваха само с това. Имаше толкова много работа за вършене! Бе се установила да живее в Ла Хола — елитен квартал на Сан Диего, но градът не бе остров, непристъпен за бедността и мизерията. Зад блясъка на плажовете и постройките, които ослепително грееха на морския бряг, една огромна прослойка от населението живееше ден за ден, с малко възможности, понякога лишена от истинско жилище. Три пъти седмично Малори ходеше в

един център за бездомни. Колкото и голямо изпитание да бе тази й работа, там тя поне се чувстваше полезна, особено в онзи период на годината, когато половината град се втурваше към супермаркетите, за да прахоса спестените долари за безполезни покупки. С течение на времето все по-трудно понасяше тази страст към потреблението, което отдавна бе изкривило истинския смисъл на Коледа.

Навремето много бе искала нейният съпруг също да се включи в протестните движения. Натан бе брилянтен адвокат, който би могъл да приложи големите си възможности и познания в услуга на един идеал. Но нещата не бяха тръгнали както й се искаше. Без да си дават сметка за това, те бяха изградили семейството си върху едно недоразумение. При все това всеки искаше да направи стъпка към другия. От своя страна тя винаги бе живяла далеч от висшето общество, посещавайки твърде малко хора от своята семейна среда. Посланието към съпруга й бе ясно: „Изобщо не ме притеснява това, че имаш невзрачен произход“.

Той пък, напротив, желаше да й докаже, че не се е омъжила за жалък човечец, че е способен да изкачи стъпалата на социалната стълбица и да осигури заможен живот на своето семейство.

И двамата смятаха, че са направили крачка един към друг, но се бяха разминали.

За Натан животът бе непрестанна битка, в която летвата на професионалния успех трябва да бъде поставяна все по-високо, за да докаже... тя не знаеше какво точно.

Сто пъти се бе опитала да му обясни, че не иска да бъде съпруга на свръхчовек, но без успех: той се смяташе задължен да постига все повече и повече, сякаш се боеше да не я разочарова, но още от самото начало не предизвикваше у нея нищо друго освен раздразнение.

Въпреки всичко никога не бе преставала да го чувства част от себе си. Crazy about him^[2] — се пееше в песента.

Малори затвори очи. Образи от миналото преминаха през съзнанието й като филмче от любителска камера.

---

[1] Борсов индекс на високотехнологичната промишленост. — Б.пр. ↑

[2] Луда по него. ↑

*Човек е млад само веднъж, но си спомня за
това цял живот.*

Диалог от филма на
Бари Левинсън „Висините
на свободата“

1972 година

Нантъкет, в началото на лятото

Малори е на осем години. Това е първата им среща.

Вечерта на предишния ден е пристигнала от Бостън. Сутринта се разхожда в голямата градина на семейното имение. Облечена е в памучна рокля, която ѝ стига доста под коленете и която тя ненавижда. В тази горещина би предпочела да си сложи шорти и тениска, но майка ѝ я задължава да се облича винаги като извадена от витрината на модна къща.

На няколко пъти бе забелязала едно момченце с хубави черни коси, което не смее да я заговори и изчезва тичешком, веднага щом се приближи към него.

Изгаряна от любопитство, бе попитала майка си, която ѝ бе отговорила да не му обръща внимание: той е „само“ синът на камериерката.

Следобеда тя отново се среща с него, този път на плажа. Той се забавлява със самоделното си хвърчило, изработено от бамбукови пръчки и парче корабно платно, подарено му от един рибар. За да му бъде по-удобно при управлението на хвърчилото, бе измислил да върже в края на конеца халка от корниз за пердета.

Въпреки саморъчната си изработка то лети високо в небето.

Малори също е донесла своето хвърчило — много усъвършенстван модел, купен от най-добрия магазин за играчки в Бостън.

Въпреки това нейното съоръжение не иска да се откъсне от земята. Тя се старее да се движи, тича, колкото ѝ краката държат, във всички посоки, но хвърчилото неумолимо пада върху пясъка.

Макар момчето да се прави, че не я наблюдава, Малори е сигурна, че в действителност то честичко ѝ хвърля тайни погледи.

Но тя не се обезсърчава и прави нов опит. За нещастие великолепната ѝ играчка пада тежко във водата. Ето че покритието му е мокро и цялото в пясък. Сълзи напират в очите ѝ.

Той се приближава към нея и взема инициативата да ѝ промуши халката на своето хвърчило около китката. Обяснява ѝ, че трябва да застане с гръб към вятъра, после ѝ помага да разхлабва полека опъна и постепенно да отпуска концата. Хвърчилото веднага полита към небето.

Малори надава радостни викове. Очите ѝ искрят и тя се залива от смях.

По-късно, за да ѝ покаже своите познания, той ѝ разказва, че според китайците хвърчилото притежавало силата да привлича късмета. За да не остане назад, тя му обяснява, че Бенджамин Франклин^[1] го използвал, за да изучава мълниите и да конструира гръмоотвода (бе прочела това върху картонената кутия на играчката).

Сетне, много горд, той ѝ показва отблизо своето хвърчило, за да предизвика възхищението ѝ със странното животно, което е изобразил върху платното.

— Аз го нарисувах.

— Това костенурка ли е? — пита тя.

— Не, дракон — отговаря той, малко притеснен.

И отново звънкият смях на малкото момиченце отеква из плажа. Доброто настроение е заразно и скоро смеховете на две деца се смесват с плиська на вълните.

Малко по-встрани, от един поставен върху пясъка транзистор се лее „Имам си приятел“ на Карол Кинг, един от хитовете на това лято.

Сега тя го оглежда много внимателно и намира, че това е най-милото момче, което някога е срещала.

Той ѝ се представя с тържествен тон:

— Казвам се Натан.

Отговаря му не по-малко сериозно:

— Името ми е Малори.

Есента на 1972 година, Нантъкет

— Нат!

Малори изплюва на пресекулки езерната вода, която изпълва устата ѝ. Парализирана от студа, тя все по-трудно и по-трудно си поема въздух. На два пъти изпъва отчаяно ръце с надеждата да се хване за някой клон, но брегът е прекалено висок.

Накрая на силите си, изпълнена с ужас, тя чувства, че ще се удави. Но Натан плува към нея. Все по-ясно разбира, че той е последният ѝ шанс.

— Хвани се за мене, не се бой.

Изтощена, тя се вкопчва в него като в спасителен пояс. Изведнъж се усеща изхвърлена нагоре и с последни сили успява да се хване за голям чим трева, а после — и да се покатери на брега.

Спасена е.

Без дори да си поеме дъх, тя се обръща, но него вече го няма.

— Натан!

Напълно обезумяла, обляна в сълзи, Малори го вика с пълно гърло:

— Натан! Натан!

Но той не изплува на повърхността. Тя мисли много бързо. Трябва да направи нещо.

Мокра от глава до пети, тракайки със зъби от студ, с посинели устни, тя се хвърля, за да извести някой възрастен.

Тичай бързо, Малори!

13 юли 1977 година, Нантъкет

Те са на тринадесет години.

Взели са велосипедите и слизат по пътя, който ги отвежда към Сърфсайд Бийч — най-големия плаж на острова.

Небето започва да се заоблачава и по вълните пробягват първите зайчета. Въпреки това дори и за миг не се поколебават да продължат къпането. Напротив, остават дълго в океана и плуват, докато се почувстват съвсем изтощени.

Излизат от водата чак когато вълните вече стават опасни. Вятърът духа силно. Малори трепери. Донесли са само една кърпа.

Натан ѝ суши косите и гърба, а тя трака със зъби.

Дъждът надупчва пясъка с едрите си капки и след няколко минути плажът опустява. Сега са съвсем сами под дъжда и вятъра.

Натан става пръв и ѝ помага да стъпи на крака. Неочаквано си навежда главата към нея. Инстинктивно Малори вдига очи и се изправя на пръсти. Той обгръща с ръце талията ѝ. Тя обгръща с ръце врата му. В момента, в който устните им се срещат, по тялото ѝ пробягва непозната досега тръпка. Усеща морската сол по устните му.

Първата им целувка е много нежна и продължава, докато зъбите им не тракват едни о други.

6 август 1982 година, Бофор, Северна Каролина

Малори е на 18 години.

Това лято е заминала далеч от дома на ваканционен лагер.

Вече е осем часа вечерта. Излязла е да се поразходи из малкото пристанище, където големите ветроходи почиват редом с малките корабчета на местните рибари. Оранжевото слънце ляга на хоризонта и възпламенява небето. Отдалеч човек би казал, че корабите плават върху разтопена лава.

Но за нея това е вечер на тъгата. Оставила се на приспивния клокот на водата о вълнолома, тя нахвърля с едри щрихи равносметката за последните няколко месеца.

Първата ѝ година в университета бе в общи линии несполука. Не от гледна точка на ученето, а преди всичко на здравето и любовния ѝ живот: на два пъти бе направила лош избор, излизайки с твърде безинтересни типове, а освен това няма нито една истинска приятелка. Прочела бе много книги, проявявала бе интерес към текущите събития и към обкръжаващата я действителност, но в душата ѝ цари почти пълен хаос.

В течение на месеците тя, която е толкова отворена към другите, съвсем незабелязано и за самата себе си се бе свила в своята черупка. Също така неусетно бе намалила и храната, прескачайки всички възможни закуски, и хапваше все по-малко и по-малко само на обяд и вечеря. Един начин, както много други, да компенсира безпорядъка, който усеща в главата си, създавайки нещо като празно пространство в тялото си. Но в тази игра с огъня бе стигнала дотам, че веднъж ѝ бе

прилошало насред аудиторията и управата на университета се бе видяла принудена да повика лекар.

В последно време се чувства малко по-добре, но ясно съзнава, че в никакъв случай не е защитена от нов срив.

Скоро ще станат три години, без да е получила никаква новина от Натан. Откакто Елеанор дел Амико не работи за родителите ѝ, не го е виждала повече. В началото си пишеха дълги писма, сетне отсъствието си каза тежката дума и се отрази на привързаността им.

Но никога не го е забравяла. Той винаги е присъствал в някое ъгълче на съзнанието ѝ.

Тази вечер се пита какво ли е станало с него? Дали продължава да живее в Ню Йорк? Дали е успял да влезе в престижен университет, каквото бе намерението му? Дали изпитва желание да я види отново?

Продължава да върви по дигата, но все по-бързо. Внезапно чувства непреодолима потребност да говори с него. Тук, тази вечер, сега.

Втурва се към телефонната будка, набира телефонните услуги, които ѝ дават търсения номер.

Сетне това позвъняване, прекосяващо нощта.

Дано той вдигне слушалката!

— Ало?

Той е.

Говорят си дълго. Натан ѝ признава, че миналото лято многократно се е опитвал да ѝ се обади. „Твоите родители не ти ли предадоха съобщенията ми?“ Тя усеща, че основното не се е променило и че двамата се разбират, все едно са се разделили едва вчера.

В крайна сметка се договарят, че ще се видят в последните дни на месеца.

Тя затваря. На пристанището слънцето съвсем е изчезнало.

Лека като перце, тя се упътва към лагера. Тя е друга жена. Ударите на сърцето отекват чак в главата ѝ.

Натан... Натан... Натан...

*28 август 1982 година, Сийсайд Хайдс, Ню Джърси
Два часа сутринта*

На морския бряг лампичките на електрическите гирлянди продължават да примигват, въпреки че щандовете на панаирния празник започват да затварят един по един. Миризмите на пържено се смесват с тези на сладкиши и евтини напитки с анасон. До голямата въртележка гигантски колони дънят за стотен път тази вечер „Навеки там, където е нашето място“ на Джо Кокър.

Малори спира колата си на открития паркинг.

Дошла е да го чака. Натан е намерил работа за през лятото в малка балнеоложка станция на час път от Манхатън. За няколко долара дневно работи в един от многобройните павилиони за сладолед, накацали по брега на морето.

Откакто се видяха през последните почивни дни, всеки ден се чуват по телефона.

Естествено, бяха се уговорили да се видят чак следващата неделя, но тя реши да го изненада и дойде от Бостън. Бе взела една от колите на баща си — мощен тъмнозелен „Астън Мартин“, който ѝ позволи да пропътува разстоянието за по-малко от четири часа.

Най-сетне той се появява, облечен в бермуди и тениска с емблемата на фирмата, която го е наела. Обкръжен е от други сезонни работници. Разпознават се испански и ирландски акценти в говора им.

Тъй като не очаква да я види, той се пита коя ли е онази героиня от киното, облегната на своята лимузина, която сякаш гледа към него.

После я разпознава.

Затичва се към нея, пристига с огромна скорост, грабва я в прегръдките си и я повдига, за да я завърти шеметно. Тя обгръща с ръце шията му и през смях го привлича към себе си, за да усети вкуса на устните му, докато сърцето ѝ бие до пръсване в гърдите.

Такива са първите мигове на любовта.

20 септември 1982 година

Натан,

Само няколко думи, за да ти кажа, че миговете,
прекарани с теб в края на лятото, бяха страхотни.

Липсваш ми.

Тази сутрин започна новият семестър, но аз не спирам да мисля за теб.

Много пъти през деня излизах да се поразходя из парка и все си представях, че ти си редом до мен и че продължаваме да си говорим. Някои от студентите, които срещнах, трябва да са се запитали коя ли е тази луда с вирнатия нос, дето си говори самичка!

Чувствам се добре с теб, обичам твоята способност да виждаш в мен и да ме разбираш без думи.

Надявам се, че ти също си щастлив.

Целувам те и те обичам.

Малори

(Върху плика с червено мастило е написала няколко думи към раздавача от куриерската служба: *Пощальоне, мили пощальоне, постарай се да занесеш веднага това писмо, за да получи моят любим по най-бързия начин любовните ми признания!*)

27 септември 1982

Малори,

Едва съм сложил слушалката на телефона и... ти вече ми липсваш.

Всички мигове, прекарани с теб, предизвикват жаждата да прекарам още много други като тях.

Щастлив съм с теб. Щастлив, както не е позволено да бъда.

Оттук насетне, когато си мисля за бъдещето, не си казвам „ще направя“, а „ще направим“.

И това променя всичко.

Натан

(Върху плика е залепил билета за последния филм, който бяха гледали заедно: „Извънземното“. Всъщност не бяха видели кой знае

какво, защото не бяха спрели да се целуват през цялата прожекция.)

Една неделя от декември 1982 година

В студентската стая на Малори в Кеймбридж

От колоните на грамофона се носят звуците от цигулковия концерт на Дворжак, изпълняван с голямо въодушевление от Жаклин дю Пре на нейния прочут „Страдивариус“.

Целуват се повече от час на леглото.

Той ѝ е свалил сутиена и сега я гали по кожата така внимателно и нежно, сякаш става дума за нещо изключително ценно и крехко.

Днес за пръв път ще се любят.

— Сигурна ли си, че искаш да го направим сега?

— Да — отговаря тя, без да се колебае.

Ето още нещо, което много харесва у него: тази смесица от деликатност и такт, която го прави толкова различен от другите.

Съвсем несъзнателно тя вече е изпълнена с увереност, че ако един ден има деца, те не могат да бъдат от друг освен от него.

3 януари 1983 година

Натан, любими мой,

Коледната ваканция вече свърши.

През тези кратки дни имах щастието да споделя с теб моите нощи.

Но днес съм в плен на тъгата.

Ти отпътува за Манхатън.

Тази вечер чувствам, че ще ми бъде много тежко да дочакам следващата ваканция, преди да те видя.

Макар да знам, че утре ще се чуем по телефона.

Боя се само от едно нещо: че всичко това може да спре.

Защото миговете, които преживявам с теб, са изключителни.

Лудо съм влюбена в теб.

Малори

(Върху плика е надраскала няколко черти с червило, съпроводени със следните думи: *Бъдете така добри да предадете това писмо, както и всички целувки, в пощенската кутия на господин Натан дел Амико. И внимавайте да не ми откраднете целувките!*)

6 януари 1983 година

Малори, моя мила пътеводителко,
Ти ми липсваш, но твоето присъствие се носи във въздуха съвсем близо до мен.
Ако знаеше какво нетърпение ме е обзело да те грабна отново в прегръдките си и да се събудя до теб.
Рояк целувки отлитат от моята стая и поемат към Кеймбридж.
Обожавам те.

Натан

(В плика е пхнал нейна снимка, направена в парка на Кеймбридж по време на последната ваканция. На задната ѝ страна е преписал фраза от „Ромео и Жулиета“: *В твоя поглед се таи далеч по-голяма опасност за мен, отколкото в двадесет саби на моите неприятели.*)

1984 година

Семейната къща в Бостън

Сигнал на клаксон откъм улицата.

Тя поглежда през прозореца. Натан я чака пред портала зад волана на своя стар „Мустанг“.

Хвърля се към вратата, но баща ѝ се изправя, за да ѝ прегради пътя.

— Не може да се виждаш повече с това момче, Малори, и това не е въпрос, който може да се обсъжда.

— Би ли ми казал защо, ако обичаш?

— Защото така!

На свой ред майка ѝ се опитва да я вразуми:

— Би могла да си намериш нещо далеч по-добро, Малори.

— По-добро за кого? За мен или за вас?

Тя тръгва към вратата, но Джефри е на съвсем друго мнение.

— Малори, предупреждавам те, че ако излезеш през тази врата...

— Ако изляза през тази врата... какво? Ще ме изгониш навън ли? Ще ме лишиш от наследство? Във всеки случай, изобщо не ме интересуват вашите пари...

— Не забравяй, че така или иначе, с тези пари живееш и си плащаш следването. Хайде, стига, ти все още си само една хлапачка!

— Напомням ти, че вече съм на двадесет години...

— Съветвам те да не проявяваш твърдоглавие!

— Аз пък ще ви дам един друг съвет: не ме принуждавайте да избирам между него и вас.

Тя млъква за няколко секунди, за да имат думите ѝ необходимия ефект, след което добавя:

— Защото ако трябва да избирам, ще избира него.

Преценявайки, че спорът е приключен, тя излиза от къщата, тръшвайки вратата.

Лятото на 1987 година

Първата истинска ваканция в чужбина

Парк във Флоренция, известен със своите статуи

Двамата са пред голям фонтан, заобиколен от портокали, смокини и кипариси.

Водните струи искрят на слънцето и образуват малки разноцветни дъги.

Тя хвърля една монета във водата и го кара да стори същото.

— Пожелай си нещо.

Той отказва.

— Не вярвам в тези дивотии.

— Хайде, Нат, пожелай си нещо.

Натан клати глава, но Малори настоява:

— Пожелай нещо за нас.

За да ѝ угоди, той намира в джоба си монета от хиляда лири, затваря очи и я хвърля във фонтана.

Що се отнася до нея, тя не би могла да си пожелае нищо повече от това, което има в момента.

Само да продължава.

Завинаги. Навеки.

Лятото на 1990 година

Ваканция в Испания

Разхождат се из лабиринта от градини на парка Хорта в Барселона.

Влезли са в първия си истински спор.

Снощи той ѝ е казал, че поради служебни задължения ще трябва да се прибере два дни по-рано.

Те са тук, в едно от най-романтичните кътчета на света, и тя иска да останат вечно в него.

Натан се опитва да ѝ хване ръката, но Малори се дърпа и се шмугва в зелените потайности на лабиринта.

— Да знаеш, че ще ме изгубиш един ден — казва му тя, за да го предизвика.

— Но отново ще те откроя.

Тя го гледа предизвикателно.

— Много си сигурен в себе си.

— Аз съм сигурен в нас.

Есента на 1993 година

Неделя сутрин, в апартамента им

Тя го наблюдава през ключалката на банята.

ТОЙ е под душа и както обикновено е превърнал помещението в сауна.

Колкото му глас държи, пее (фалшиво) някаква песен на „Ю Ту“.

Сетне затваря кранчето на топлата вода, дърпа завесата на душа и надава радостен възглас.

Парата се е кондензирала върху огледалото, по което е написано:

ЩЕ СТАВАШ ТАТКО!

1993 година

Неделя сутрин. Десет минути по-късно

Двамата са заедно под душа и разменят по някоя дума между две целувки.

— А ако е момиче?

Малори е насочила разговора към избора на име.

— Защо не Бонита — предлага той, без да се шегува.

— Бонита?

— Бонита или Бони. Във всеки случай нещо, което да означава „доброта“. Искане ми се да чувам тази дума винаги, когато се обръщам към нея.

Тя се усмихва, отваря ново флаконче и му излива шепа шампоан върху гърдите.

— Добре, но при едно условие.

— Какво?

— Аз ще избира следващото.

Той хваща сапун с аромат на лавандула и започва да ѝ търка гърба.

— Следващото?

— Името на второто ни дете.

Тя го привлича към себе си. Покритите им с пяна тела се притискат едно към друго.

1994 година

Бременна в осмия месец, тя е легнала на леглото и разлиства списание.

Натан е прилепил главата си към нейния корем и дебне да усети движенията на бебето.

От компактдиска Павароти е стигнал до горното „до“ в ария от Верди, което кънти в стаята.

Откакто Натан бе прочел някаква книга, възхваляваща благотворното влияние на класическата музика върху съня на бебетата, не минава и вечер, без да пусне поне един откъс от опера.

Малори си мисли, че тази музика може би е добра за бебето, но не и за нея.

Сложила си е слушалките на своя уокмен и слуша „За едно момиче“ на „Нирвана“.

1999 година

В един ресторант в Уест Вилидж

Поръчали са си бутилка шампанско.

— Ако е момче...

— Ще бъде момче, Натан.

— Откъде знаеш?

— Знам го, защото съм жена и защото чакам това бебе от пет години.

— Ако е момче, си мислех за...

— Няма място за спорове, Натан. Ще се казва Шон.

— Шон?

— На ирландски означава „Божия дар“.

Той прави гримаса.

— Не виждам каква връзка с Бога има тази работа.

— Напротив, би трябвало много добре да го виждаш.

Разбира се, че го вижда много добре. След раждането на Бони лекарите им бяха казали, че със сигурност не може да има други деца. Тя обаче никога не им бе повярвала. Знае, че Натан не обича подобно позоваване на вярата, но тази вечер е толкова щастлив, че би приел каквото и да е.

— Чудесно — казва той, вдигайки чашата си, — значи чакаме нашия малък Шон.

Малори отвори очи и филмът с щастливите им дни грубо прекъсна, сякаш лентата внезапно бе прерязана.

По цялото ѝ тяло пробяга тръпка на вълнение, която я накара да настръхне. Това връщане към миналото бе много болезнено. Както всеки път, споменът за периодите на дълбоко щастие я заливаше с такава вълна от емоции, че тя не знаеше как да се справи с нея.

Извади още една книжна кърпичка от джоба си, усещайки, че сълзите парят на очите ѝ, готови всеки момент да рукнат.

Господи, наистина всичко развалихме.

Разбира се, Натан ѝ липсваше, но пропастта между тях бе толкова дълбока, че не се чувстваше способна да направи истинска крачка към него.

Можеше да поднася посред нощ супа на бездомници и бродяги, можеше да се бори срещу мултинационалните компании, експлоатиращи детския труд, можеше да организира манифестации срещу производителите на генетично видоизменени организми: това не я плашеше.

Но да се изправи пред Натан, това бе съвсем друга работа.

Застана до прозореца, който бе обърнат към улицата, и за дълго се загледа в небето. Облаците се бяха разпръснали и бледен лунен лъч осветяваше масата, върху която бе оставила телефона.

Реши се да вдигне слушалката. Трябваше да направи поне един жест.

Той вдигна много бързо:

— Малори?

— Добре, Натан: можеш да вземеш Бони по-рано.

— Благодаря ти — каза той с облекчение. — Ще се опитам да бъда при вас в ранния следобед. Лека нощ.

— Още нещо...

— Да?

В гласа ѝ звучеше нотка на предизвикателство:

— Спомням си за всичко, Нат: за всички мигове, които сме прекарвали заедно, за всички подробности, за цвета на небето и за миризмата на пясъка при първата ни целувка, за точните ти думи, когато ти казах, че съм бременна, за нощите, когато се целувахме, докато ни заболят устните... Спомням си за всичко това и нищо в моя живот не е било по-важно от теб. Така че нямаш право да ми казваш това, което ми наговори преди малко.

— Аз...

Той искаше да каже нещо, но тя вече бе затворила.

Натан се приближи към прозореца. Снегът продължаваше да вали над Сентръл Парк. Рояк едри снежинки се вихреше пред стъклата и се трупаше върху перваза на прозорците.

За миг погледът му се зарея безцелно, докато мислите му се връщаха към думите на жена му.

После изтри с ръкава на ризата своите очи, замъглени от сълзите, които течаха от само себе си.

---

[1] Бенджамин Франклин (1706–1790 г.) — прочут американски литератор, философ, учен и политик. — Б.пр. ↑

19

*Мръсните глупаци са широко
разпространени по нашата планета.*

Пат Конрой

Хюстън стрийт, район „Сохо“

16 декември — шест часа сутринта

Гарет Гудрич слизаше предпазливо по заледените стъпала на външната стълба, прилепена за неговия дом — малка постройка от кафява тухла, от която се излизаше направо на улицата.

Снежна покривка с дебелина около десет сантиметра покриваше колата, която бе оставил предишната вечер отвън. Извади една стъргалка от джоба си и се зае да почисти предното стъкло. Понеже закъсняваше, задоволи се да махне снега само от страната на шофьора. Седна зад волана, потърка ръце, за да ги стопли, пъкна ключа в контакта и...

— Към летището, ако обичате!

Гудрич целият подскочи, после рязко се обърна назад, за да види Натан, седнал на дясната задна седалка.

— По дяволите, Дел Амико! Недейте никога повече да ме стряскате по такъв начин! Как успяхте да влезете в колата ми?

— Не трябваше да ми оставяте дубликата на вашите ключове — отговори адвокатът, разтърсвайки малка връзка ключове под носа на лекаря. — Забравих да ги пусна в пощенската кутия снощи.

— Добре, какво търсите тук?

— Ще ви обясня всичко по пътя, но сега трябва да хванем самолета за Калифорния.

Лекарят поклати глава.

— Май нещо бълнувате. Предстои ми напрегнат ден, а аз вече съм закъснял, така че...

— Трябва да взема дъщеря си от Сан Диего — обясни Натан.

— Щастлив съм да науча за това — произнесе лекарят, повдигайки рамене.

— Нямам намерение да я подлагам и на най-малкия риск — заяви адвокатът, повишавайки тон.

— Съжалявам, драги, но не виждам много ясно с какво бих могъл да ви бъда полезен.

Въпреки това той включи двигателя, за да пусне отоплението.

Натан се приближи към него.

— Да разгледаме положението обективно, Гарет. Аз съм нещо като „мъртвец в отпуска“, докато вие сте здрав като пън. Предполагам, че не сте имали лоши предчувствия относно следващите си двадесет и четири часа, нали? Не сте видели, надявам се, бял ореол, като сте се гледали в огледалото тази сутрин?

— Не — призна отегчено Гудрич, — но все още не мога да разбера нищо от вашите доводи.

— Признавам, че успяхте да ми изкарате ангелите. Вече не смея да си покажа носа навън, без да се стряскам, че ще ме връхлети някое такси или някоя стена ще се стовари отгоре ми. Затова си мисля ето какво: докато съм с вас, шансовете да ме споходи нещо такова, са малки.

— Това е твърде привидно. Слушайте...

— Не — прекъсна го гневно Натан, — сега вие ще ме слушате: дъщеря ми няма нищо общо с вашите шибани смъртни предчувствия. Не искам да поемам риска да ѝ се случи и най-дребната неприятност, докато бъде в самолета с мен. Ето защо ще останем заедно, вие и аз, през цялото време, докато не я доведе тук без опасност за нея.

— Искате, значи, да бъда вашата... *застраховка живот!* — възкликна Гарет.

— Точно така.

Лекарят поклати глава.

— Вие сте голям чудак. Нещата не стават така, Натан.

— Аз пък вярвам, че стават. Правилата се промениха, това е всичко.

— Безполезно е да настоявате — каза твърдо лекарят. — Няма да ви придружа никъде, Натан, добре ли ме разбрахте? Никъде.

Няколко часа по-късно

Натан погледна часовника си.

Полет №211 на „Юнайтед Еърлайнс“ нямаше закъснение, така че скоро щяха да кацнат в Сан Диего. Тъй като по това време нямаше директен полет, бяха направили прекачване във Вашингтон, което малко бе удължило пътуването.

Адвокатът погледна седящия до него Гудрич. Лекарят привършваше, без да бърза, обяда, който стюардесата му бе сервирала преди половин час.

Натан не знаеше вече какво точно да си мисли за Гарет. Едно обаче бе сигурно: всички дивотии бяха започнали, откакто той бе нахлул в живота му. От друга страна, нямаше как да не изпитва към него странна смесица от възхищение и съчувствие. Защото ако това, което Гудрич говореше, бе вярно (а Натан вече бе уверен, че Гарет наистина е Вестител), то собственото му съществуване едва ли бе особено безгрижно: как ли човек успява да води нормален живот с подобна дарба? Да виждаш непрекъснато мъртъвци в отпуска да се разхождат около теб, би трябвало да бъде един доста тежък товар.

Разбира се, би предпочел изобщо да не го бе срещал — или поне при други обстоятелства — но ценеше високо този човек: той бе чувствителен и внушаващ спокойствие. Един ранен мъж, който бе обичал страстно своята жена и който сега се бе посветил духом и тялом на пациентите си.

Никак не бе лесно да го убеди в необходимостта да потегли с него към Калифорния. Хирургът имаше важна операция, насрочена за същия ден, без да се брой това, че не можеше да отсъства от отделението за палиативно лечение, без да е дал определени разпореждания.

След като бе използвал всички познати на земята заплахи, Натан се бе видял принуден да изостави този начин на въздействие. Тогава бе разкрил пред Гудрич самата истина: той бе човек, който сигурно за последен път щеше да види дъщеря си; мъж, все още безкрайно влюбен в жена си, който искаше да опита последната възможност да се приближи до нея; човек, обсебен от съзнанието за вървящата по петите му смърт, който го молеше за помощ.

Трогнат от този отчаян зов, Гарет се бе съгласил да отложи датите на предстоящите му операции, за да придружи Натан до Сан

Диего. Още повече че се чувстваше донякъде отговорен за страхотните обрати, които бяха настъпили в живота на адвокатата.

— Няма ли да изядете вашия сандвич с хайвер от съомга? — попита го Гудрич, когато стюардесата се опита да прибере подносите с обета.

— Имам си други грижи в главата — отговори му Натан. — Вземете го, ако искате.

Гарет не чакаше да го канят втори път. Той ловко грабна сандвича половин секунда, преди стюардесата да се добере до подноса.

— Защо сте толкова неспокоен? — попита лекарят с пълна уста.

Адвокатът въздъхна:

— Така става винаги, когато ми известят, че след малко ще умирам. Много лош навик.

— В такъв случай би трябвало да опитате това австралийско винце, което ни поднесоха току-що. Ще ви бъде истински балсам за сърцето.

— Намирам, че пиете малко повече, отколкото е редно, Гарет, ако ми позволите да отбележа.

Гудрич обаче имаше друго тълкование:

— Аз чисто и просто се грижа за себе си: нали знаете, че виното оказва благотворно влияние върху сърдечносъдовата система.

— Всичко това са само сладки приказки — каза адвокатът, като обори довода с махване на ръка. — Още един начин да се оневините.

— В никакъв случай! — възропта Гудрич. — Това е научно доказано: полифенолите, които се съдържат в ципата на гроздето, възпрепятстват произвеждането на лендотеин, който е основният фактор за стесняването на кръвоносните съдове...

Натан го прекъсна, повдигайки рамене:

— Добре, добре, щом смятате, че ще ме впечатлите с вашата медицинска лексика...

— Не можете да се противопоставяте на науката — заяви Гудрич с тържествуващ тон.

Тогава адвокатът извади последния си коз:

— Допускам, че всичко, което казвате, е точно. Обаче кой знае защо ми се струва да съм чел някъде, че това „благотворно влияние върху сърдечносъдовата система“ се отнася само до червеното вино.

— Хм... така е — видя се принуден да признае лекарят, който изобщо не очакваше подобен довод.

— Прекъснете ме, ако се заблуждавам, Гарет, но си мисля, че австралийското винце, което благоволихте да ми разхвалите толкова много, е бяло, нали?

— Вие сте дяволски добър разрушител на доброто настроение! — възкликна, леко ядосан, Гудрич.

Но после добави:

— ... но би трябвало да сте дяволски добър адвокат.

Точно в този миг стюардесата обяви:

— Дами и господа, нашият самолет след малко ще започне снижение. Бъдете така любезни да се уверите, че коланите ви са добре затегнати и облегалките ви са в изправено положение.

Натан се обърна към прозорчето. Оттам той различаваше в близък план планините, а в далечината — калифорнийския бряг, откъдето се издигаше пустинна сухота.

Скоро щеше да види Малори.

— Самолетът на авиокомпания „Юнайтед Еърлайнс“, полет №435 от Вашингтон, кацна на летището в Сан Диего. Моля пътниците да се насочат към врата №9.

Тъй като нямаха багаж, двамата не се забавиха с процедурите по пристигането. Натан нае кола от една агенция за коли под наем, но за негова най-голяма изненада настоя Гудрич да седне зад волана.

Климатът тук наистина бе пълна противоположност на този в Ню Йорк: въздухът бе топъл, небето — безоблачно, а температурата пълзеше към 20°C. Не им трябваше много време, за да хвърлят шалове и палта върху задната седалка.

Сан Диего се простираше на километри по протежение на два полуострова. Натан помоли лекаря да избегне центъра на града, където движението по обедно време обикновено е много интензивно. Насочи го към крайбрежието и го накара да поеме на север, покрай пясъчните плажове, насечени от скалисти грамади и малки заливчета.

Балнеосанаториумът в Ла Хола бе построен върху малко хълмче, достъпно откъм лъкатушещия бряг, върху който бяха накацали елегантни къщи. Гудрич никога не бе стъпвал по тези места, но

веднага си помисли за Монако и френската Ривиера, която бе посетил преди много години по време на пътешествието си из Франция. Хипнотизиран от възхитителната гледка към океана, той многократно се навеждаше към прозореца. От пътя се виждаха гигантските вълни, които сърфистите се опитваха да опитомят, преди да се стоварят върху скалистия бряг.

— Не забравяйте да поглеждате и към пътя!

Гудрич намали скоростта, за да продължи да се наслаждава на прекрасния изглед и на свежия морски въздух, който нахлуваше откъм океана. Той остави да бъде задминат от един „Форд Мустанг“, боядисан във виолетово, последван от два огромни мотоциклета „Харли Дейвидсън“, яхнати от шестдесетгодишни бабаити, облечени като едновременните хипита.

— Сладостта на калифорнийския живот, това все пак е друго нещо — подхвърли Гудрич, докато една катеричка прекосяваше пътя пред тях.

Със своите ресторанти и малки магазинчета Ла Хола наистина притежаваше особено очарование и предлагаше изключително приятни условия за живот. Двамата мъже оставиха колата на една от главните пътни артерии и взеха останалата част от разстоянието пеша.

Натан бързаше да пристигне. Въпреки ранения си крак, той крачеше с отмерен ритъм, следван по петите от Гарет.

— По дяволите, докторе, няма ли да се поразмърдате малко? — извика адвокатът, обръщайки се назад.

Гудрич се бе спрял да си купи вестник и, както обикновено, се бе възползвал от възможността да завърже разговор с продавача.

Винаги готов да прояви интерес към някого, дори и към напълно непознати! Този човек наистина е невероятен.

Гарет го настигна с бързи крачки.

— Видяхте ли какво става с цените? — каза той, сочейки към витрината на една агенция за недвижими имоти.

Лекарят имаше право: през последните години цените на наемите бяха скочили многократно в тази част на страната. За щастие, Малори не страдаше от последствията, понеже живееше в къща, купена от нейната баба по времето, когато Ла Хола е било обикновено рибарско селце, което не е интересувало никого.

Двамата се озоваха пред малка дървена къща.

— Пристигнахме — каза той, като се обърна към лекаря.
На вратата бе залепено известие:

Дом, забранен за киберживотни.

Това бе Малори в пълния ѝ блясък.
С разтуптяно сърце Натан почука на вратата.

— Виж ти, добрият стар Дел Амико.

Винс Тайлър!

Бе очаквал всичко, но не и че точно Тайлър ще му отвори вратата.

Огромен, с дълги руси коси, с великолепен загар, той се отдръпна, за да им стори път, оголвайки в широка усмивка белите си, току-що почистени от зъбния камък челюсти.

Какво търси този папуняк тук посред бял ден? Къде са Бони и Малори?

Натан се постара да прикрие враждебността си, представяйки Гарет на Тайлър.

— Дъщеря ти ще дойде всеки момент — обясни му Винс. — Отиде за малко при една приятелка.

— Малори с нея ли е?

— Не, Лори е горе. Приготвя се.

Лори? Никоой никога не бе наричал жена му Лори. Тя не обичаше нито умалителните, нито прякорите.

Натан имаше едно-единствено желание: да види своята жена. Въпреки това се поколеба дали да се качи веднага в стаята ѝ, защото изобщо не бе сигурен дали Малори ще погледне с добро око на подобен жест. По-добре да я изчака тук.

Сякаш за да го ядоса още повече, Тайлър го осведоми:

— Ще я водя да хапнем омари в „Ловецът на раци“.

„Ловецът на раци“ бе скъп ресторант на „Проспект стрийт“, от който се откриваше прекрасна гледка към океана.

Нашият ресторант, помисли си Натан, там, където ѝ поисках ръката, където празнувахме рождениите дни на Бони...

Навремето, когато бе все още студент, той правеше седмици наред сурови икономии, за да има възможността да покани Малори в

подобно заведение.

— Ти не беше ли келнер там едно време? — каза ехидно Тайлър, преструвайки се, че сега си е спомнил за това.

Натан впи поглед право в очите на калифорниеца, решен да не прикрива своя произход.

— Така е, всяко лято прекарвах в косене на ливади и разнасяне на подноси в ресторанти. Ако това ще ти достави удоволствие, мога да ти припомня дори, че съм мил и колата ти, докато работех на автомивката.

Тайлър се направи, че не е чул последната му реплика. Разположил се удобно на канапето, той се бе отдал на удоволствието да смуче на малки глътки от чашата с уиски. Със своята разгърдена риза под сакото в царскосиньо, той бе единствената фалшива нота в помещението. Държеше в ръце рекламна брошура на ресторанта и изброяваше менюто с вината:

— Бордо, сотерн, кианти: обожавам всички тия френски вина...

— Кианти е италианско вино — отбеляза Гудрич.

Добър удар, Гарет.

— Няма значение — каза безгрижно Тайлър, опитвайки се да прикрие раздражението си.

Сетне се възползва от мълчанието, за да смени темата на разговора:

— Казвай, как ти вървят работите в Ню Йорк? Знаеш ли последния виц за твоите колеги?

След което се захвана да разказва брадат анекдот за адвокати.

— Та, значи, така: на връщане от юридически конгрес един автобус, пълен с адвокати, катастрофирал в имението на някакъв фермер...

Натан вече не го слушаше. Единственият въпрос, който се въртеше в главата му, бе докъде ли е стигнала връзката между Малори и Винс. Очевидно ухажванията на този кретен бяха все по-настойчиви. Досега не бе посмял да опита нещо по-сериозно заради откритата враждебност на Бони. Но какво ли щеше да стане след една интимна вечеря в „Ловецът на раци“?

Въпреки че сто пъти бе размишлявал над този проблем, Натан така и не съумяваше да разбере с какво човек като Винс можеше да привлече една толкова интелигентна жена като Малори.

И двамата го познаваха твърде отдавна и отлично знаеха, че е арогантен тип и празен бърборко. По времето на голямата си любов те често си говореха за него. В повечето случаи се подиграваха на зле прикритите му опити да се сближи с Малори. Но дори тогава тя понякога му намираще извинения, позовавайки се на уменията му да общува и любезните му обноски.

Натан така и не бе забелязал подобна душевна добрина, но в замяна на това знаеше, че Тайлър бе способен успешно да заблуждава околните. Той бе роден манипулатор, който понякога съумяваше да прикрие калпавия си характер зад показно добродушие.

Напоследък бе придобил, така да се каже, социално съзнание, основавайки институция, предназначена да набавя средства за сдружения в подкрепа на децата. Бе я нарекъл „Фондация Тайлър“.

Каква скромност!

Натан знаеше, че зад фасадата на тази съмнителна филантропия се криеше най-вече желанието да си извоюва данъчни облекчения и да се хареса на Малори.

Както се казва, с един удар — два заека.

Цялата му надежда бе, че жена му не се е хванала на въдицата.

Тайлър доразказваше своя виц:

— ... сигурен ли сте, че всички бяха мъртви, когато ги погребвахте? — попитал полицаят. Фермерът отговорил: — Някои претендираха, че не са, но нали знаете що за лъжци са адвокатите!

Калифорниецът се заля от смях.

— Признай, че си го бива вица, нали, приятелю?

— Не съм ти приятел — възпротиви се Натан, твърдо решен да го постави на място.

— Все да се засегне този наш Дел Амико, не е ли така? Точно това разправях снощи на Лори, когато...

— Моята жена се нарича Малори.

Натан едва бе произнесъл това изречение, когато забеляза, че се бе хванал на въдицата.

— Тя вече не е твоята жена, мойто момче — веднага му възрази Тайлър.

И се изкикоти едва чуто, но това не остана незабелязано от адвокатата. Сетне се приближи до него и му прошепна в ухото, сякаш за да забие още по-дълбоко пирона:

— Тя вече не е твоя, а почти моя жена.

В този миг Натан разбра, че за да не падне в калта, не му остава нищо друго, освен да забие юмука си в муцуната на Тайлър. През целия си живот никога не се бе оставял да му стъпват на шията, особено пък подобни типове. Усещаше как го завладява желанието да прескочи и тази задръжка, независимо че бе съвсем неразумно и крайно некоректно от гледна точка на доброто поведение, а на всичко отгоре щеше да го отдалечи още повече от жена му. И странно, в този миг той си даде сметка, че съвсем малко бе достатъчно великият адвокат от „Парк авеню“ да отстъпи мястото си на сина на италианската камериерка, на *лошото* момче, което, за да се защити, никога не се колебаеше да раздава юмуци из улиците на Куинс в далечните години на детството. Колко бързо човек бива застиган от своето минало дори когато е използвал целия си живот, за да избяга от него!

Входната врата се отвори и вътре нахлу Бони, пращайки по дяволите цялата му накокошиненост.

— Buenos días^[1] — провикна се радостно тя, влизайки в хола.

Ла Хола се намираше на не повече от двадесет километра от мексиканската граница и Бони често се забавляваше да избърбори по няколко думи на испански, дочути на улицата или в училище.

Неговото момиченце бе влязло и внезапно като че ли цялата злоба и гняв, насъбрани срещу Тайлър, бяха отлетели. Дъщеря му бе тук и нищо друго нямаше никакво значение.

Бони се хвърли в прегръдките му. Той я вдигна към тавана и я завъртя силно.

Бе облечена в пъстри дрехи, които заедно с перуанската шапчица, чиято периферия ѝ закриваше ушите, още повече подчертаваха хубавия ѝ загар. Така натруфена, тя наистина изглеждаше забавно.

— Липсва ти само едно пончо и си готова да подгониш стадо ламы през веригата на Андите — каза ѝ той, оставяйки я на земята.

— А мога ли да получа нещо такова за Коледа? — побърза да попита тя.

— Пончо ли?

— Не, лама.

— Това бе само шега, миличка — произнесе гласът на Малори.

Натан се извърна. Малори слизаше по стъпалата на стълбището, влачейки след себе си пътния сак на Бони.

Тя бегло поздрави Натан. Той ѝ представи Гарет като виден хирург, който се връща от конгрес в Сан Франциско и с когото има делови връзки. Малко изненадана, тя въпреки това учтиво го поздрави.

— Закъсняваме много — каза тя, хвърляйки красноречив поглед към часовника си.

Ето, това е! Като че ли някога си държала да отидеш навреме на ресторант!

Въпреки всичко Натан реши да не ѝ противоречи. Това нямаше да доведе до нищо, а и последното нещо, което искаше, бе да се кара с нея пред Винс. Задоволи се да ѝ отговори в същия стил:

— Ние също не сме подрали: полетът ни е след един час.

— През Лос Анджелис ли ще минете? — попита тя, докато пускаше алармата.

Натан отговори утвърдително.

Винс излезе пръв, подхвърляйки си ключовете от колата, и всички поеха след него.

Навън небето започваше да се заоблачава. Усещаше се, че бурята приближава. Малори затвори вратата зад себе си, след което даде дълга целувка на дъщеря си.

— Добър път и не забравяй да ми се обадиш, когато пристигнеш в Ню Йорк!

Тя вече се отдалечаваше, изкачвайки улицата към поршето на Винс с цвят металик, паркирано малко по-нагоре.

— ¡Hasta luego^[2]! — провикна се Бони, размахвайки перуанската си шапчица.

Малори се обърна и ѝ махна с ръка. Нито веднъж не потърси погледа на Натан.

— *Добър апетит!* — ѝ извика той на френски, влагайки в интонацията си цялата горчивина и цялата си тъга, които се бяха натрупали в душата му.

Тя не отговори нищо.

Натан хвана Бони за ръка и двамата поеха надолу по тротоара, следвайки Гарет, който бе настоял да вземе пътния ѝ сак.

Поршето бе потеглило с рев и се движеше по посока към тях. Сякаш за да го провокира, Тайлър се възползва от теснината на

улицата, за да притисне адвоката. Характерната глупост, която мъжете понякога проявяват, за да покажат своята сила...

Седнала на предната седалка, Малори се бе навела, за да извади нещо от чантата си, и дори не забеляза маневрата на Тайлър. Още повече че той веднага след това помахаше с ръка на адвоката.

Мръсен гадняр, помисли си Натан, гледайки как колата се отдалечава.

Международното летище на Сан Диего

— Дами и господа, моля всички пътници от полет № 5214 на „Юнайтед Еърлайнс“ за Лос Анджелис да се насочат към врата №25 за качване на борда. Моля, пригответе вашите бордови карти и документите си за самоличност.

При това обявление около четиридесет пътници се изправиха като един от металическите столове и оформиха двойна опашка пред гишетото за проверка. Те първи щяха да влязат в самолета.

Сред тях Бони слушаше музика от своя дискмен и клатеше главата си в ритъма на цигулковите акорди на Хилари Хан. Гарет се канеше да захапне петата си плочка шоколад, а Натан с поглед, зареян отвъд стъклата, се правеше, че гледа с интерес балета на самолетите, оркестриран от операторите на въздушния контрол. Вече няколко минути той бе обзет от смъртно предчувствие: ами ако никога повече не успее да види Малори?

Тяхната история не можеше да се прекъсне просто така. Той бе длъжен да види отново жена си, поне за последен път.

Срещата му с Малори бе най-хубавото нещо, което някога му се бе случвало. Несъмнено, вече бе много късно да получи втори шанс, но поне имаше правото да ѝ каже „довиждане“ другояче, а не като слуша сарказмите на Винс Тайлър зад гърба си.

Гарет тъкмо бе подал бордовата си карта на стюардесата. Натан го дръпна за ръкава.

— Няма да пътувам — бе единственото, което му каза.

— Искате да се върнете там ли?

— Трябва да я видя за последен път. Тя трябва да знае...

Гудрич го прекъсна:

— Направете каквото имате да правите — заяви му той, без да влага никаква емоция в гласа си.

— Ще взема и Бони.

— Оставете ми я, с мен тя нищо не рискува.

Те се отдръпнаха, за да пропуснат другите пътници, които започваха да проявяват признаци на нетърпение.

Натан се наведе, за да бъде на равнището на дъщеря си. Бони махна слушалките от главата си и му се усмихна.

— Слушай, миличка, забравих да кажа нещо на мама, затова ми се струва, че май ще трябва да хванем следващия полет.

Момиченцето вдигна очи към Гудрич. Тя, която бе по-скоро плашлива, начаса бе почувствала пълно доверие към този колос. След кратко колебание предложи на баща си:

— Ако искаш, мога да пътувам с Гарет?

Натан бе смаян от нейната реакция. Прокара ръка по косите ѝ.

— Сигурна ли си, че всичко ще мине добре, миличка?

— *Muu bien*^[3] — отговори му тя, като го целуна.

Натан впери очи в тези на Гудрич. Имаше малко хора на земята, на които би могъл да повери своята дъщеря, ако ще и за няколко часа, и лекарят несъмнено бе един от тях.

Да, имаше доверие в Гудрич и независимо от донякъде неестествената му дарба, Бони щеше да бъде в сигурни ръце заедно с него. При всяко положение, Вестителят не бе тук заради нея, а заради... него.

— Тя не рискува нищо с мен — повтори Гудрич. — Не забравяйте: аз съм един вид застраховка „живот“.

Натан не можа да сдържи усмивката си. Извади от джоба си билета на Бони и го подаде на лекаря.

— Ще уредя да си запазя място за следващия полет — подхвърли той, потъвайки в тълпата, която се движеше в противоположната посока.

— Елате да я вземете от Центъра — извика подире му Гудрич. — И не се притеснявайте, аз ще имам грижата за всичко!

Натан излезе тичешком от зоната за качване в самолетите. Изскочи от летището, грабна едно такси и му нареди да кара по най-бързия начин към Ла Хола.

- [1] Добър ден (исп.). ↑
- [2] До скоро! (исп.). ↑
- [3] Много добре (исп.). ↑

20

Без никакво съмнение, има прилика между приятелството и любовта.

Дори бихме казали, че любовта, това е едно полудяло приятелство.

Сенека

Дъждът валеше като из ведро.

Позвънил бе на вратата, но Малори не се бе върнала още.

Застанал на отсрещния тротоар, дебнеше редките коли, които поемаха по малката стръмна уличка, за да стигнат до централния път.

По дяволите, изливаше се истински потоп! И нито едно местенце да се прислониш. Безполезно бе, то се видя, да се предпазваш от дъжда под някоя веранда на съседните къщи: местните хора с право си бяха спечелили репутацията, че се обаждат на полицията веднага щом видят някоя подозрителна личност да се мотае наоколо. Ето защо най-доброто бе да стане незабележим, ако ще да се окаже мокър до костите.

Сладостта на калифорнийския живот, казваш... — помисли си Натан, разтърсен от мощна кихавица.

Чувстваше се глупав и жалък, обсебен от властта на смъртта, която постоянно тежеше върху раменете му.

Какво ли търся тук?

Малори сигурно нямаше да се върне по светло, или пък щеше да бъде придружена от Тайлър. Във всеки случай, знаеше, че дори да бъде сама, нямаше да му предложи нищо друго освен безразличие и равнодушие.

По дяволите! Нямаше сухо местенце по него. Трепереше и тракаше със зъби. Никога не бе изпитвал толкова силно усещане, че е пропилял напразно живота си.

В мига, в който дъждът удвои своята сила, бронята на поршето се закова пред малката къща.

Натан присви очи. От мястото, където се намираше, не можеше да различи бог знае какво, но имаше усещането, че нито Малори, нито Тайлър излизат от колата. Човек би казал, че си говорят нещо важно. А може би... се целуват?

Опита се да се приближи още малко, но завесата на дъжда предпазваше пространството в купето от любопитни погледи. След две или три минути Малори излезе от колата, поколеба се сякаш за миг, сетне се затича към дома.

Поршето се отдалечи с пълна скорост, заливайки с потоци вода всичко по пътя си.

След малко лампите в къщата се запалиха една след друга, очертавайки силуета на Малори зад пердетата от муселин.

Натан се чувстваше самотен, безпомощен, без никаква представа какво да направи. Той, който имаше самочувствието, че е човек на действието, бе в този момент напълно парализиран. Нима желанието да каже на тази жена, че все още я обича, имаше какъвто и да е смисъл?

Внезапно вратата се отвори и той я видя да излиза до средата на улицата, сякаш загърната в завесата на дъжда.

Какво я прихваща да излиза така без чадър? — запита се той.

В същия миг небето бе разкъсано от няколко светкавици, последвани от мощен гръм.

Тя се завъртя около себе си, взирайки се във всички посоки, след което извика:

— Натан?

От свещите се носеше мирис на канела.

Той бе съблякъл ризата си и се бършеше енергично с една кърпа.

Тъжното и дъждовно време подсилваше още повече уютата в апартамента на Малори. Цветя и багри развеселяваха всяко кътче на хола. Забеляза липсата на елха и на празнична украса, но това не го изненада: Коледа винаги бе предизвиквала усещане за тревога у жена му.

Преметна на закачалката сакото и панталона си и ги сложи да съхнат над радиатора. Сетне се загърна в дебело одеяло и се потопи в купчината многоцветни възглавнички, натрупани върху канапето. С това си действие наруши покоя на една котка с тигрова окраска, която се бе отдала на сладка дрямка. Недоволна, че са нахлули в топлото ѝ леговище, тя нададе недоволно мяукане.

Не бе нито персийка, нито сиамка, а едра „улична превъзходна“, намерена от Малори край къщата и прибрана, за да си правят компания със зайчето на Бони.

— Ела, коте, не се бой.

Адвокатът я хвана пъргаво и я сложи да легне до себе си. След няколко ласки зад ушите и под муцуната котката прие да сподели територията си и извести за своето задоволство с продължително и силно мъркане.

Натан се настани още по-удобно, унасяйки се от равномерните звуци на котката, а после се почувства толкова уморен, че на свой ред затвори очи.

Отвън бурята се усилваше още повече и каскади от светкавици пронизваха небето, придружени от заплашителен тътен.

Малори приготвяше кафе в кухнята.

Бе пуснала радиото, от което тихичко се разнасяше стара песен на Ван Морисън, която тя много обичаше.

Вратата към хола бе отворена. Малори се наведе встрани, за да погледне крадешком към Натан. Забеляза, че бе затворил очи и както някога, когато го гледаше как спи, огромна вълна от нежност я заля цялата.

Как преди малко бе почувствала присъствието му, без дори и да подозира, че не се е качил в самолета? Сигурно никога няма да си обясни това. Така си беше. Изведнъж някаква тайнствена сила я бе тласнала да излезе навън под дъжда, за да го търси. Бе завладяна от абсолютната увереност, че той би трябвало да е тук някъде, от другата страна на улицата, и я чака. Не за пръв път нещо такова се случваше между тях. Подобно на своя съпруг, и тя не изпитваше дълбоко религиозно чувство. Въпреки това помежду им съществуваха някаква духовна връзка — и тайнствена, и успокояваща, за която никога

никому не бе споменавала от страх, че ще изглежда смешна. Тази връзка започваше от ранното им детство.

Погледна го отново. Защо ли се бе върнал? Още на обяд бе заинтригувана от хирурга, който бе дошъл с него, и през съзнанието ѝ бе пробягало съмнението, че нещо не е наред. Дали Натан не бе болен? Напоследък в разговорите им по телефона на няколко пъти бе усетила тревога в гласа му, а току-що, под проливния дъжд, бе прочела страх в погледа му.

Добре познаваше мъжа, легнал върху канапето ѝ. Познаваше го така, както не би могла да опознае никого друго на тази земя. И доколкото можеше да си спомни, никога нищо не бе в състояние да уплаши Натан дел Амико.

Зимата на 1984 година

Женевското летище

В залата за пристигащите самолети Малори чака.

Бяха се чули за последен път преди три дни и днес тя се готви да посрещне съвсем сама своя двадесети рожден ден в този санаториум на шест хиляди километра от своя дом.

Бе го помолила да не идва: полетът Ню Йорк-Женева е прекалено скъп и тя много добре знае, че няма достатъчно пари и страда от това. Разбира се, би могла да му помогне в плащането на билета, но той никога не би приел подобно нещо. Въпреки това е дошла да изчака самолета на „Суис еър“. Просто в случай че...

Тръпнеща и напрегната, тя трескаво оглежда първите пътници, които влизат в залата.

Няколко месеца преди това, в момент, когато бе убедена, че окончателно се е справила със своя проблем, тя отново бе затънала в него. Дори скорошната ѝ среща с Натан никак не ѝ бе помогнала. Възродената ѝ любов се бе сблъскала с прекалено много препятствия: враждебността на родителите ѝ, социалните бариери, географската отдалеченост... Дотам, че отново бе започнала бързо да слабее, за да стигне в края на краищата до едва четиридесет килограма.

Отначало бе успяла без особени усилия да прикрие загубата на тегло и от своите родители, и от Натан. Когато се връщаше вкъщи през ваканциите, тя по някакъв начин съумяваше да остави впечатлението, че е в прекрасна форма. Но не след дълго майка ѝ бе забелязала промяната в нея. Тогава Уекслърови бяха постъпили в обичайния за тях стил: избягвайки половинчатите мерки, бяха предпочели безупречното и радикално решение, което според тях би трябвало да реши проблема веднъж завинаги.

Вследствие на това тя се бе озовала в тази швейцарска клиника — едно много скъпо заведение, специализирано в лечението на характерни за младежката възраст психически заболявания. Ето че минава третият месец, откакто е в тази проклетата почивна станция. Може и да се оплаква, но все пак е редно да признае, че лечението е ефикасно, защото отново се храни нормално и отчасти е възстановила обичайната си енергия. Въпреки това всеки ден е непрестанна битка, борба срещу разрушителната сила, която живее вътре в нея.

Всички лекари не спираха да ѝ обясняват, че отказът ѝ да се храни изразява страдание, което най-напред самата тя трябва да определи, ако иска да оздравее.

Но дали това наистина бе страдание?

Да, възможно бе да се погледне на нещата и от такъв ъгъл. О, тя не бе имала трудно детство, нито пък бе сполетяна от някаква очевидна травма. Не, това бе нещо много по-неуловимо, едно усещане, което се бе вселило в нея още от детството и което ставаше все по-натрапчиво в годините на юношеството.

То можеше да я връхлети навсякъде, по всяко време. На големите булеварди например, когато се разхождаше заедно с приятелки, обикаляйки шикозните магазини в града. Достатъчно ѝ бе да мине покрай бездомниците, които спяха, загърнати в картонени плоскости под снега. Всеки път бе едно и също: като че ли никой не им обръщаше внимание. И в действителност никой не им обръщаше внимание. Но тя, Малори, не виждаше повече нищо друго освен тях: тези изгорени от студа лица закриваха останалия свят, докато в очите на другите бяха сякаш прозрачни. Нима след всичко това е изненадващо, че бе изгубила всякакъв интерес към житейските подробности! Ясно съзнаваше, че е привилегирована по рождение, и страдаше от някакво

чувство за вина, което правеше това съжителство между богатство и мизерия непоносимо.

Групата от новопристигналия самолет оредява. Последните пътници слизат с ескалатора, след като са преминали през митницата.

Тя силно стиска палци.

Ако е започнала отново да се храни, то до голяма степен е заради него: връзката ѝ с Натан е онази котва в нейния живот, онзи ключ към щастието, който копнее да съхрани на всяка цена.

Тъкмо вече започва да се отчайва, той внезапно се появява в горната част на ескалатора. Наистина е той, с типичната си шапчица на „Янките“ и плътния си светлосин пуловер, който му бе подарила за рождения му ден.

Тъй като не очаква да го посрещнат, Натан не се старае да се оглежда. Тя не му прави знак веднага, оставяйки го да се запъти към въртележката за багажите.

Сетне събира кураж да го повика.

Той се обръща, по лицето му се изписва истинска изненада, хвърля сака си, за да се устреми към нея, и я прегръща силно.

Тя се оставя в ръцете му, наслаждавайки се в пълна степен на този скъпоценен миг. Заравя си нежно главата в извивката на неговото рамо, вдъхвайки уханието му като опияняващ парфюм. Блажена от неговата прегръдка, в продължение на цяла минута остава със затворени очи. Струва ѝ се, че са се възвърнали част от прекрасните аромати на детството, когато угризенията и трудността да се живее не съществуваха.

— Знаех си, че си способен да ме намериш и на края на света — шегува се тя, преди да му даде кратка целувка.

Той я гледа в очите и ѝ казва с тържествен тон:

— Бих отишъл още по-далече, по-далече и от края на света...

Точно в този миг тя знае с непоколебима сигурност, че Натан е мъжът на живота ѝ.

И че винаги ще бъде така.

— Не те чух да идваш — промърмори Натан, отваряйки очи.

Малори постави чаша горещо кафе на една табуретка от грубо обработено дърво.

— Закачих панталона ти на сушилката. Скоро ще можеш да се облечеш.

— Благодаря.

Те се бяха приели без условности, като стари любовници, които добре са се опознали, преди да бъдат разделени от превратностите на живота.

— Какви са тези багажи? — попита я той, показвайки две пътни части, поставени близо до вратата.

— Поканиха ме да участвам в подготвителна конференция за социалния форум в Порто Алегре. Отначало им отказах заради Бони, но тъй като ти я взе по-рано...

— Какво? Ще заминаваш за Бразилия?

— Само за три или четири дни. Ще се върна за Коледа.

Малори отвори едната от чантите и извади нещо отвътре.

— Дръж, облечи това, или ще се простудиш до смърт — каза тя, подавайки му една изгладена тениска. — Старичка е, но мисля, че все още ще ти отива.

Той разгъна фланелката и веднага я позна: бе тази, с която бе облечен в онази паметна вечер, когато за пръв път се бяха любили. Това бе толкова отдавна.

— Не знаех, че си я запазила.

За да не даде възможност на неловкостта да се установи помежду им, Малори взе един голям шал, който бе хвърлен върху канапето, и се загърна в него.

— Брр... наистина не е особено топло — потрепери тя.

Сетне излезе за няколко секунди, за да се върне с бутилка мексиканска текила в ръка.

— Ето един от най-приятните начини човек да се постопли — продължи тя, подавайки му чаша с питието.

За пръв път от цяла вечност той видя усмивка по лицето на своята жена и тази усмивка бе за него.

— ¡A tu salud!^[1] — както би казала Бони.

— ¡A tu salud! — отговори Натан.

Чашите им звъннаха, а сетне, както повелява традицията, изгълтаха алкохола на един дъх.

Тя придърпа към себе си края на одеялото и седна до него на канапето. После сложи глава на рамото му и затвори очи.

— Доста време трябва да е минало, откакто не сме си говорили двамата, не мислиш ли?

Дъждът продължаваше да вали, шибайки прозорците и оставяйки дълги отвесни вадички вода върху стъклата.

— Каж ми какво те тормози.

— Нищо — излъга Натан.

Бе решил да не ѝ говори за Вестителите. Тази история бе прекалено ирационална, на границата на свръхестественото. Малори можеше да го вземе за луд и да се разтревожи, че е оставил Бони в ръцете на Гудрич.

Но тя настоя:

— Не ми се струва, че всичко е наред. От какво се боиш?

Този път той не излъга.

— Да не те загубя.

Вместо да отговори на въпроса ѝ, Натан я попита:

— Как стигнахме дотук, Малори?

— Ти го знаеш много добре.

Той зарея поглед в празното пространство.

— Нищо нямаше да се случи, ако не бе смъртта на Шон.

Тя се нервира:

— Остави Шон където е! Ти престана да бъдеш онзи, когото обичах, Натан, това е всичко.

— Любовта не може да си отиде така.

— Не съм казала, че съм престанала да те обичам. Просто видях, че ти вече не си този, когото съм обичала в началото.

— Но ти ме познаваш от осемгодишен. Естествено, че съм се променил. Всичко на този свят се променя.

— Не се прави, че не разбираш: целият ти живот се въртеше само около работата. Престана изобщо да ми обръщаш внимание.

— Трябваше да работя! — защити се той.

— Но нищо не те задължаваше да унижаваш баща ми с това дело! Ти постави своята гордост пред любовта на жена си.

— Не аз, а Джефри търсеше това. Не забравяй всичко, което твоето семейство направи с майка ми.

— Но аз не съм моето семейство и ти изобщо не се сети за мен. Толкова се отдалечи от мен, Натан; нищо не можеше да те задоволи, все бе зает да търсиш съвършеното щастие.

Той се опита да се оправдае:

— Исках това щастие за всички нас. За теб, за децата...

— Но ние го имахме, Натан. Ти не си даваше сметка, но ние го имахме! Какво ти трябваше повече? Още пари? И за какво? Да купиш трета кола, после четвърта? Да играеш на глупавия си голф в някой изискан клуб, това ли?

— Исках да бъда достоен за теб, Малори. Да ти покажа, че съм успял.

Тя вече бе много ядосана.

— А! Дойдохме си на думата! Да ми покажеш, че си успял: великата амбиция на Натан дел Амико!

— Не можеш да разбереш това, Малори. В средата, от която произлизам...

Тя не го остави да продължи.

— Знам много добре къде си роден и колко трудно е било за теб — каза тя, заковавайки като с чук всяка произнесена дума, — но животът не е нито състезание, нито война, и ти не си задължен да доказваш своя успех където трябва и където не трябва.

Тя скочи от канапето.

— Малори!

Опита се да я задържи, но тя остана глуха за призива му. Потърсила бе убежище в отсрещния ъгъл на стаята. Там, сякаш за да намери начин да се успокои, запали няколко малки свещички, които плаваха в голяма стъклена купа, превърната в светилник.

Натан се приближи до нея и се опита да сложи ръцете си върху раменете ѝ. Тя обаче с рязко движение се освободи.

— Погледни това, чети — каза тя, хвърляйки му един брой от „Ню Йорк Таймс“, който лежеше върху масата в хола.

Въпреки че живееше в Калифорния, Малори продължаваше да бъде абонирана за нийоркския всекидневник, който преглеждаше от край до край още от студентските си години.

Натан го хвана във въздуха и прехвърли заглавията:

Охайо: Въоръжен с пистолет малолетен убива трима души в своето училище.

Чили: Изригването на вулкан означава хуманитарна катастрофа.

Африка: Стотици хиляди бежанци по пътищата в района на Великите езера.

Близкият изток: Нов взрив на напрежение след самоубийствен атентат.

След няколко секунди тя го попита с много тъжен глас:

— Какъв смисъл има този живот, ако не можеш да го споделиш с някого?

Очите ѝ се навлажниха. Тя го гледаше гневно.

— Какво по-важно можеше да има за теб, освен да споделиш любовта си с нас?

Тъй като той не отговори, Малори продължи:

— Изобщо не се чувствах спокойна да живея с някой, който е непогрешим. Би могъл поне пред мен да признаеш своите слабости. Би могъл да ми се довериш...

Всичко това искаше да каже: ти толкова ме разочарова.

Той погледна Малори, а очите му блестяха. В думите ѝ имаше истина. Въпреки това не заслужаваше да поема вината за всичко само върху себе си.

— Във всеки случай, аз поне запазих халката си — извика той, показвайки безименния си пръст. — Запазих халката си, докато ти се осмеляваш да водиш този нещастен малоумник на обяд в *нашия* ресторант!

Натан продължаваше да размахва венчалната си халка пред очите на Малори почти като адвокат, който вади решаващо доказателство пред съдиите.

Но не се намираше на поредната си пледоария. Застанал бе пред жената, която обичаше и която го гледаше така, сякаш искаше да каже: *Не ме подценявай до такава степен, не ми хвърляй това обвинение.* С бавни движения извади от деколтето на пуловера си малка верижка, в края на която бе окачена халка от бяло злато.

— Аз също съм запазила моята халка, Натан дел Амико, но това не доказва абсолютно нищо.

Сега вече сълзите искряха в очите ѝ. Тя обаче се опита да продължи онова, което бе започнала.

— И понеже искаш да си говорим за Винс, знай, че той няма нищо общо с нас.

Сетне добави, повдигайки рамене.

— Впрочем, ако все още не си разбрал, че манипулирам тази жалка креатура, значи не си особено проникателен.

— Често губя проникателността си, когато става дума за теб.

— Аз се възползвам от него. Не се гордея особено с това, но го използвам. Този тип притежава огромно богатство и ако мога да направя нещо, за да го накарам да даде част от него в помощ на най-нуждаещите се, ще го придружа до всички ресторанти на света.

— Доста цинично като начин на действие — отбеляза Натан.

Тя се засмя невесело.

— „Цинизмът и дързостта са двата основни стълба на бизнеса.“ Вие сте ме учили на тези неща, господин велики адвокате, да не би да сте забравили?

Сетне извади от джоба си пакетче с книжни кърпички и си избърса очите. Той не посмя повече да се приближи до нея от страх, че може да бъде отблъснат. Вместо това обиколи тихомълком стаята, отвори прозореца и пое дълбока глътка от чистия въздух. Тежките черни облаци като че ли се бяха отпавили на север.

— Вече почти не вали — отбеляза той, за да понамали напрежението.

— Дъждът е последното, което ме интересува! — сопна му се Малори.

Той се обърна към нея. Лицето му бе набраздено от бръчки, а кожата му бе бледа, почти прозрачна. Страшно му се искаше да ѝ каже, че винаги е била на първо място в живота му и че винаги ще продължава да бъде все там. Но онова, което посмя да отрони, бе:

— Знам всичко това, Малори.

— Какво знаеш?

— Всичко, което ти току-що каза: че щастието не се ограничава с материалното благополучие. Че щастието е преди всичко споделяне: споделянето на удоволствия и провали, споделянето на един и същ покрив и на едно и също семейство... Сега знам всичко това.

Разпери ръце в знак на безсилие и ѝ се усмихна виновно.

Тя го погледна разбиращо. Когато се проявяваше по този начин, той неизменно ѝ напомняше за малкото момче, което бе някога и на което тя не можеше да устои.

Изоставила всичките си упреци, тя изтича и се притисна към гърдите му. Не биваше да бъде прекалено несправедлива към него, защото знаеше, че след смъртта на Шон заравянето в работата бе за Натан единственото убежище, което той бе в състояние да открие за своето страдание.

И не можеше да го съди за това, дори да съжаляваше, че не бяха съумели да останат сплотени, макар да бяха участници в една и съща драма.

Малори затвори очи. Още не бе си тръгнал, но знаеше, че след няколко минути отново болезнено ще изживее отсъствието му.

Според биолозите голяма част от любовното чувство се свежда до взаимодействието на молекулите и химическите вещества, които се освобождават в мозъка, възбуждайки желанието и влечението. Ако нещата стоят така, явление с подобно въздействие протичаше неизменно всеки път, когато бе в допир с него.

Толкова ѝ се искаше този миг да продължава най-малко цяла вечност. Въпреки това положи неистово усилие, за да сложи края му. Моментът не бе подходящ за това. Чувстваше силно привличане, но искаше още страшно много неща от него.

— Трябва да тръгваш, иначе ще изтървеш последния самолет — каза тя, като се отдели от прегръдката му.

Застанал на външната врата, Натан се опитваше да намери в себе си нужната решителност да си отиде. Двигателят на таксито, което бе повикал, работеше повече от пет минути на празен ход. Как да ѝ обясни, че това бе може би последното им довиждане, последната усмивка, последното докосване?

— Ако ми се случи нещо, бих искал на всяка цена ти...

— Не говори глупости — прекъсна го тя.

— Това не са глупости, Малори, представи си, че...

— Казвам ти, че ще се видим, Нат. Обещавам ти.

Тъй като никога не го бе лъгала, страшно му се искаше да ѝ повярва, дори този път.

Тя сложи една целувка в кухнята на шепата си, сетне погали леко бузата на своя съпруг.

Той тръгна към колата, но не се сдържа и се обърна, за да отправи последен поглед към нея. Последният поглед на един мъж, който се боеше, че ще загуби завинаги жената, която обожаваше.

Последният знак на признателност от една душа, която бе имала шанса да намери своята половина на тази земя.

Гледайки го да се отдалечава в пречистения от дъжда въздух, Малори хвана халката, която висеше в края на верижката си.

Стисна я с всичка сила и като някакво заклинание изрецитира наум:

Нашата любов е неумолима като смъртта.

Големите води не ще я достигнат и реките не ще я потопят.

---

[1] За твое здраве! (исп.). ↑

21

Ако имам дете, то е все едно да съм оповестил: родил съм се, вкусил съм от живота и съм установил, че той е безумно хубав и заслужава да бъде продължен.

Милан Кундера

17 декември

— ¿Qué hora es?^[1] — попита Бони, търкайки очите си. Малкото момиченце току-що бе станало.

— Отгатни! — отговори баща ѝ, вдигайки я на ръце. Натан се бе върнал от Сан Диего в шест сутринта и бе отишъл да вземе дъщеря си, заспала върху канапето в кабинета на Гудрич. „Легна си много късно — уточнил бе лекарят. — Нашият полет към Ню Йорк се забави заради лошото време.“

Натан бе поел на ръце сънената Бони и двамата се бяха прибрали в „Сан Ремо“. В крайна сметка тя бе потънала в сън чак към осем часа, когато утринното слънце вече грееше на хоризонта.

Малката се бе вторачила в часовника, закачен на стената в кухнята, с недоверчив поглед.

— Три часа след обяд?

— Да, бебчо, голям сън изкара.

— Не съм бебчо — защити се тя, прозявайки се.

— Как пък не! — каза ѝ той, настанявайки я на висока табуретка пред купа с димящ шоколад. — Ти си *моят* бебчо.

— За пръв път в живота се събуждам толкова късно — засмя се тя, грабвайки една сусамова кифличка.

Той я погледна с нежност. Да бъде с нея бе истинско щастие. Вчера бе намерил, че е много добре. Изглеждаше радостна и разцъфтяла, далеч по-малко притеснена в сравнение с последната ваканция. Сътресението от развода като че ли бе на път да изчезне. В

края на краищата бе разбрала, че раздялата на нейните родители няма да я отдалечи нито от баща ѝ, нито от майка ѝ. Така че, нищо страшно.

Но тъкмо този проблем бе започнал да се урежда, и ето че на хоризонта се очертаваше друг, далеч по-тежък проблем: смъртта щеше да ѝ отнеме нейния баща.

Тревожеше се много за нея. Дали ще има сили да понесе това изпитание, най-трудното от началото на мъничкия ѝ живот? Нима имаше някакъв начин да подготвиш едно дете за предстоящата смърт на негов родител?

Предпочете обаче да прогони засега тези черни мисли и да се наслади на сладките мигове с дъщеря си.

— Можем да потърсим коледна елха, какво ще кажеш? — предложи ѝ той с мисълта, че това ще ѝ достави удоволствие.

— О, да! И с много играчки: топки, звездички, гирлянди, които мигат в тъмното.

— После ще направим един набег из магазините и ще си приготвим хубава вечеря.

— Можем да си направим салата от юфка с мастило от сепия! — примоли се тя.

Това наистина бе нейното любимо ястие, откакто го бе опитала в един ресторант в ТрайБеКа^[2]. Бяха отишли с Малори да вечерят в него още когато бе съвсем малка.

— С великолепен десерт. Искаш ли да си приготвим един голям фантастичен десерт?

— Разбира се — каза тя, подскачайки от радост.

— Какво ще ти хареса най-много?

— Тиквена торта — отговори тя, без да се колебае.

— Но това е десерт, който се яде в Деня на благодарността. Не искаш ли нещо по-подходящо за Коледа?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, аз обичам тиквената торта, когато е много сочна и с много маскарпоне^[3] — уточни тя, преглъщайки слюнката си.

— Тогава побързай със закуската.

— Не искам повече — каза тя, ставайки от масата, за да изтича и се гушне в него.

Прегръщаше го много силно, търкайки същевременно голите си крачета едно в друго.

— Студено ли ти е, малка катеричке?

— Да, цялата съм вледенена.

Бе наистина очарователна в усилията си да употребява по-дълги и сложни думи.

— *Вледенена* — поправи я той през смях. — Ти си едно малко вледенено момиченце, което ей сега ще хвъркне и ще си облече най-топлите дрешки.

Да се намери прочутата черна юфка не бе никак лесна работа. Трябваше да стигнат чак до един от магазините на „Дийн & Делука“. Няколко дни преди Коледа луксозният магазин за хранителни стоки в Сохо бе претъпкан. Оставиха хората да се блъскат и работят с лакти, за да осъществят своите покупки за рекордно време. Но това нямаше никакво значение, цялото време бе тяхно.

На „Бродуей“ Бони оглежда повече от четвърт час различните елхички, предлагани от продавачите на открито. Когато най-сетне изборът бе направен, Натан натовари малкото дръвче в багажника на джипа, след което се спряха в един магазин на „Трето авеню“, където според него се продаваха най-хубавите плодове и зеленчуци в целия град.

Оттам купиха прекрасна тиква и буркан с рибена супа от Франция, която носеше чудноватото название *soupe a la sétoise*^[4].

Към края на следобед се прибраха вкъщи, готови да се впуснат в изтънчени кулинарни занимания.

Едва съблякла палтото с качулката, Бони бе успяла да разположи старателно продуктите върху кухненската маса: тестени кори, тиква, портокали, захар с ванилия, ликьор от горчив бадем, маскарпоне...

— Ще ми помогнеш ли? — попита го тя с усмивка.

— Идвам.

Натан погледна дъщеря си и усети как сърцето му се свива. Много би искал да й каже, че не бива да се бои от бъдещето, че дори мъртъв ще бъде винаги наоколо, за да бди над нея и да я защитава.

Но какво ли знаеше той за всичко това? Със сигурност нещата нямаше да протичат по този начин. Изпитваше почти пълна убеденост, че няма да се превърне в ангел хранител, чиято мисия би била да я предпазва от погрешни стъпки.

Истината се криеше в едно нещо: той се страхуваше. Страхуваше се, че ще остави своето малко момиченце да се сблъска с грозотата и

цинизма на външния свят, без да може с нищо да му помогне.

Приблужи се до масата. Нахлузила престилка, три пъти по-голяма за нея, Бони вече бе отворила готварската книга на вярната страница и търпеливо очакваше нарежданията му.

— На работа!

Натан завъртя точилката, за да получи необходимата дебелина на тестото, след което заби в него формата за торта. После го покри с пергаментова хартия, върху която нареди сушен боб, и го метна във фурната. През това време Бони бе очистила конците и семките на тиквата. Той ѝ помогна да нареже месестата част на малки кубчета, които тя внимателно поръси с няколко капки ликьор. Радостна от свършената работа, малката готвачка му отправи очарователна усмивка, пълна със задоволство. Натан сложи тиквата на огъня и се възползва от кратката пауза, за да ѝ зададе един въпрос:

— Спомняш ли си, когато почина Шон?

— Разбира се — отговори му тя, гледайки го право в очите.

Макар да бе положила всички усилия да прикрие чувствата си, той забеляза как невидим воал на тъга забули хубавото лице на момиченцето. Натан обаче се насили да продължи:

— Но тогава ти беше съвсем малка.

— Бях на четири години — уточни тя, сякаш събитията се бяха развили преди две или три десетилетия.

— За да ти обясним, мама и аз ти бяхме казали някакви такива неща, като „Шон е на небето“.

Тя поклати глава, за да му покаже, че си спомня за това.

— Отначало ти задаваше много въпроси. Няколко пъти си ме питала дали на небето е студено. Искаше също така да знаеш как братчето ти ще се храни и ще можеш ли някой ден да го посетиш там горе.

— Спомням си — каза спокойно Бони.

— Е, добре, не съм сигурен дали избрахме най-добрия начин да ти обясним какво е смъртта...

— Защо, хората не отиват ли на небето, когато умират?

— Искрено казано, никой не знае нищо по този въпрос, моето момиче.

Тя се замисли за миг, за да събере всичките си познания, които бе натрупала в тази област.

— Приятелката ми Сара казва, че когато човек умре, отива или в рая, или в ада.

— Не знаем дали е така — повтори Натан.

Но веднага разбра, че този отговор далеч не я задоволява.

— Защо не погледнем в енциклопедията? — попита тя оживено.
— Мама винаги ми казва, че когато не знаем нещо, трябва да го потърсим в енциклопедията.

— Дори в енциклопедията не се казва нищо. Това е загадка за нас.

В този миг отекна звънецът на фурната.

Натан извади основата на тортата, изпечена до бяло, и махна пергаментата със сухия боб.

Противно на неговото очакване, момиченцето не му предложи помощта си.

— Хайде, Бони, имам нужда от теб. Трябва да приготвим гарнитурата на тортата. Покажи ми, че не си забравила да разбиваш яйца, както съм те учил. Побързай!

Тя пое изпълнението на задачата, отначало сдържано, сетне с все по-голямо усърдие. Счупи яйцата, посипа ги със захар и се зае да ги разбива. Справяше се много добре и след пет минути усмивката отново кацна на лицето ѝ.

— Погледни каква страхотна пяна! — извика тя.

— Браво! А сега да добавим тиквата, портокаловия сок и сиренето.

Двамата си поделиха работата. Той изстиска сока от един портокал, а тя прекарваше кубчетата тиква през пресата за пюре.

По някое време реши да опита какво се е получило и сокът очерта фини оранжеви мустачки под нослето ѝ.

Натан отиде да извади фотоапарата и двамата си направиха снимки един на друг. Сетне той протегна ръката си, за да отдалечи колкото можеше повече машинката. Прегърнати, те прилепиха бузите си една о друга.

— Едно, две, три, зеле!

Още един прекрасен спомен.

Остави я да нанесе гарнитурата върху основата на тортата, а след това ѝ помогна да я постави във фурната.

Бони клекна пред стъклената вратичка на печката, за да наблюдава как тортата започва да се пече. Бе толкова погълната от гледката, като че ли гледаше най-хубавата програма по телевизията.

— Ммм... Май ще стане много хубава. Дълго ли ще трябва да чакаме?

— Около четиридесет минути, катеричке.

Тя се изправи, вдигна малкото си носле към него и остана за няколко секунди в това положение, сякаш се колебаеше да сподели нещо. В края на краищата събра кураж и каза:

— Баба не обича да ѝ задавам въпроси за смъртта. Казва, че съм много малка и че това носи нещастие.

— Това са глупости, миличка. Само възрастните се боят да говорят за смъртта с децата си.

— Защо?

— Боят се да не ги уплашат, а всъщност именно това, че не им говорят, кара децата да се боят. Човек винаги се страхува повече от онова, което не познава.

Тогава тя го попита с възможно най-естествената интонация:

— А какво трябва да знаем за смъртта?

Той се замисли за миг.

— Първо, че смъртта е неизбежна.

— Това значи, че не можем да избягаме от нея, така ли?

— Да, бебчо, всички до един умират.

— Дори и Лара Крофт ли?

— Лара Крофт не съществува. Ти знаеш това.

— А Иисус?

— Ти не си Иисус.

— Наистина — съгласи се тя и сянка от усмивка пробяга по лицето ѝ.

— После, смъртта е безвъзвратна.

Тя се опита да повтори тази нова за нея дума, чийто смисъл не ѝ бе много ясен.

— „Безвъзвратна“?

— *Безвъзвратна*, миличка. Малко сложна дума, която означава, че умре ли веднъж, човек не може отново да се върне към живота.

— Колко жалко! — каза тя, искрено натъжена.

— Да — съгласи се той, — наистина е жалко. Но не се натъжавай, ти няма да умреш скоро. Нито утре, нито в другиден.

— А кога ще умра?

Натан съжали, че е започнал този разговор. Бони го гледаше с големите си очи, сякаш той можеше да ѝ предложи върховно откровение за бъдещето ѝ.

— Само когато се превърнеш в много, много стара бабичка.

— С много бръчки?

— Да, с много бръчки, с бели коси и с косми по брадичката.

Последното съобщение изтръгна лека усмивка, която не трая дълго.

— А ти и мама? Вие кога ще умрете?

— Не се безпокой, бебчо: и за нас няма да е днеска. Но ако някой ден умра, ти не бива да се измъчваш.

Момиченцето го погледна с изненада.

— Ако умреш, не бива да бъда тъжна? — възкликна тя, сякаш ѝ бе казал нещо свършено невероятно.

— Разбира се, можеш да бъдеш — уточни той, — но не бива да съжالياваш за нищо, а още по-малко, да се упрекваш. Разбра ли? Ти няма да имаш никаква вина за това. Аз много се гордея с теб, и мама също. Не бива да съжالياваш, че си прекарала съвсем малко време с мен. Кажи си просто, че можехме да направим много неща заедно и че ще ни останат купчини хубави спомени.

— Ти това ли изпита, когато твоята мама почина?

Натан бе поразен от въпроса. Мъчейки се да ѝ отговори, той само промълви:

— Не съвсем, но се опитах. Никога не се бой да признаваш своите чувства пред хората, които обичаш.

— Съгласна — заяви тя, без много да разбира какво точно иска да ѝ каже.

— За да приемеш смъртта на скъп човек, трябва да се сближиш още повече с тези, които те обичат. Точно те са хората, които ще те подкрепят.

— Ще трябва ли да идвам да ви виждам, теб и мама?

— Да — потвърди Натан. — Ще можеш винаги да идваш, ако нещо те кара да се страхуваш или те измъчва. Дори когато вече си голяма. Ще можеш всеки път да си с нас, и с нея, и с мен. И ако един

ден трябва да умра, ще имаш мама до себе си. Ти имаш невероятна майка и тя винаги ще знае какво да направи, за да ти мине тъгата.

— Но все пак ще бъде много тежко — каза тя с треперещ глас.

— Да — съгласи се баща ѝ, — ще бъде тежко. Понякога ще се чувстваш много самотна и ще ти се иска да плачеш. И тогава най-доброто ще бъде да го сториш, защото плачът е нещо хубаво.

— Да, ама само бебетата реват — възрази му тя, макар самичка да бе готова всеки момент да се просълзи.

— Не, всички плачат. Кълна ти се. Хората, които са загубили способността си да плачат, са най-нещастните на света. Всеки път, когато поискаш да ме почувстваш близо до себе си, ще можеш да си говориш с мен на някое място, където сме обичали да бъдем заедно, аз и ти.

— Ти говориш ли си понякога с Шон?

Той ѝ каза истината, почти облекчен от това, че успя да го направи.

— Да, продължавам да си говоря с Шон и с моята майка. Шон продължава да живее в сърцето ми. Той винаги ще бъде мой син. Същото е и с теб: аз винаги ще бъда твой баща и мама винаги ще бъде твоята майка. Дори и да съм вече мъртъв, това нищо няма да промени.

— На гробищата ли ходиш, когато искаш да си говориш с тях?

— Не, не обичам гробищата. Ходя в парка всяка сутрин, много рано, когато там няма почти никого. Навсякъде казвам, че ходя да тичам, за да си поддържам формата, но всъщност ходя да тичам, за да съм с тях. Всеки трябва да си намери своето място. Много е важно да общуваме, за да може човекът, когото обичаме, да остане с нас, додето сме живи.

— Всеки ден ли си мислиш за тях?

— Не — излъга Натан, — често, но не всеки ден.

Той усети как кожата по ръцете му настръхва. После, говорейки сякаш на себе си, добави, вперил поглед в празното пространство:

— Животът е страшно хубаво нещо. Нещо толкова скъпоценно!

Тя се хвърли на врата му и двамата намериха облекчение в силната си прегръдка. Дълбоко в себе си Бони се питаше що за странни хора са нейните родители, които винаги говорят само добро един за друг. Все по-често в главата ѝ възникваше все същият въпрос: защо тази нейна страхотна майка и този неин мил баща не са се

събрали на Коледа заедно с нея. Но вече в душата ѝ се прокрадваха и съмненията, че животът на големите трябва да е нещо доста сложно и че не бива да се бърка в него.

Вечерята протече в добро настроение. Нито веднъж не засегнаха мрачни или натоварващи теми за разговор. Ако супата и салатата от юфка бяха много сполучливи, Бони намери тортата собствено производство *deliciosa*^[5] със своя карамел и украсата си от червени плодове.

Вечерта употребиха времето си за украсата на елхата, слушайки „Детският кът“ на Клод Дебюси, който много харесваше на момиченцето.

Навън снегът тихо валеше.

— Защо мама не обича Коледа?

— Защото намира, че истинският дух на този празник е изкривен.

Тя го изгледа с удивени очи.

— Не разбирам нищо от това, което ми говориш.

Трябваше да внимава: дъщеря му бе само едно малко момиченце. Той ѝ се извини, а след това се опита да ѝ даде по-ясно обяснение.

— Всъщност, мама намира, че през този период на годината трябва да мислим повече за хората, които страдат, отколкото да се чудим какво по-напред да си купим и да мъкнем въкъщи толкова неща, от които в действителност нямаме нужда.

— Това е вярно, нали? — попита Бони, не виждайки как би могло да бъде другояче, след като мама го е казала.

— Да, вярно е — потвърди Натан. — Ние сме тук, на топло и сигурно, но много хора са сами. А е много тежко, когато си сам и тъжен.

— Но в този момент мама е сама — забеляза детето.

— Сигурно е с Винс — подхвърли баща му, без да изглежда съвсем уверен.

— Не вярвам.

— Твоята женска интуиция ли ти подсказва това? — попита я той, придружавайки въпроса си с намигване.

— Точно така — отговори му Бони, затваряйки и двете си очи едновременно.

Това беше, както сама го наричаше, нейното „двойно намигване“ — единственото, което можеше да постигне.

Той я целуна по косите.

Щом приключиха с украсата на елхата, двамата изгледаха заедно един епизод от „Шрек“ — зеления злодей с уши като фунии.

След това Натан бе слушател: отначало Бони дълго му свири упражненията за цигулка, които бе усвоила, а сетне му изпя на испански наистина сполучливата версия на *Besame mucho*, разучена в часовете по пеене в училище.

Натан бе много ентузиазизирана публика и многократно изкара изпълнителката на бис.

Настана време и за лягане.

Той я зави в леглото, а тя го помоли да остави лампата в коридора запалена.

— Лека нощ, малка катеричке — каза ѝ той на излизане. — Много те обичам.

— И аз много те обичам — отговори му тя, — и това е „невръзвратно“.

Той нямаше сърце да я поправи, а само ѝ даде последна за вечерта целувка.

Когато напускаше стаята, той си спомни за онзи априлски ден през 1995 година в един от родилните домове в Сан Диего. Първия път, когато бе взел на ръце новородената си дъщеричка. Бе толкова развълнуван и притеснен, че не знаеше какво да направи. Онова, което виждаше пред себе си, бе едно съвсем мъничко бебе със сбръчкано лице, което със затворени очи правеше всевъзможни странни мимики, размахвайки във всички посоки малките си ръчички.

В този миг не можеше и да си представи, че тя ще заеме толкова огромно място в живота му. Че това миниатюрно създание ще стане по-важно и от зениците на очите му.

Отдавна подозираше, че превръщането му в баща ще предизвика радикални промени в съществуването му, но нямаше никаква идея какво ще означава всичко това, каква любов и каква емоция ще избликнат в душата му.

Тогава още не знаеше, че едно дете може да събуди толкова голяма радост у него.

Нито че загубата на едно дете може да породи толкова голяма покруса.

В този ден не предполагаше нищо.

После това малко и така крехко ангелче бе отворило очи и се бе вгледало продължително в него, като че се бе помъчило да му внуши, че има нужда от него. Тогава той се бе почувствал разтърсен от огромно вълнение, преливащ от безгранична любов.

Без съмнение, няма думи, които да описват подобно щастие.

---

[1] Колко е часът? (исп.). ↑

[2] Квартал в Манхатън. — Б.пр. ↑

[3] Вид сирене. — Б.пр. ↑

[4] A la sétoise — „по сетски“, от Сет — град на Средиземно море близо до Монпелие, пристанище, курорт, търговски център, известен с рибната си промишленост. — Б.пр. ↑

[5] Възхитителна. ↑

Всеки човек е самотник, всички се присмиват на всички, а нашите болки представляват пустинен остров.

Алберт Коен

18 декември

Въпреки че не изпитваше особено желание, Натан трябваше да удържи на обещанието, което бе дал на своята жена: да съпроводи Бони при родителите на Малори за два дълги дни.

Бе станал още по тъмно и въпреки ранния час не се бе поколебал да се обади на Джефри и Лиза Уекслър, за да ги предупреди за идването им. Знаеше, че понятието „отспиване“ никога не е било част от техния речник, дори по време на ваканциите.

Понеже Бони си бе легнала късно, изчака да стане осем, за да я измъкне от леглото. Това им позволи да потеглят около час и половина по-късно, като дори бяха успели да минат през „Старбъкс“, за да изпият по един горещ шоколад и да хапнат сладко от бяла ружа.

Натан бе решил да вземе джипа. Така щеше да бъде по-сигурно в снега. Досуц като майка си, Бони обожаваше тази огромна кола с гигантски колела. Седейки високо над пътя, тя имаше усещането, че се намира зад командния пулт на космически кораб, който лети в бръснещ полет над земята.

Вече почти тридесет години Уекслърови прекарваха коледните празници в планините Беркшир, в западната част на Масачузетс. От Ню Йорк бе малко далеч, но околността бе наистина великолепна със своите хълмове, прорязани от долини, в чиито пазви се гушеха живописни селца, типични за Нова Англия. Той пое по път № 7 при Норуок, премина през Грейт Барингтън и се отправи към Стокбридж. Караше внимателно: на места пътят бе все още леко хлъзгав, фин слой

от снежен пращец покриваше крайпътните поля, които преминаваха пред очите им.

За да се разсее, Бони пъкна един диск в устройството: бе импровизация за пиано на Кейт Джарет върху мотив от мюзикъла „Магьосникът от Оз“.

Момиченцето започна да тананика, повтаряйки старателно думите:

Някъде там, високо над дъгата...

Както пееше, тя му отправи знаменитото си „двойно намигване“, а той я намери очарователна със своята прекалено голяма бейзболна шапка, която бе нахлузила, за да се предпазва от отблясъците на слънцето. Поглеждайки я крадешком, той си каза, че е истинско чудо да имаш дете, с което се живее толкова приятно и леко.

Дълбоко в душата си Натан се чувстваше горд, че се е оказал способен да я възпита добре. Двамата с Малори отрано се бяха постарали да бъдат много твърди и да наложат няколко прости принципа: да уважава другите и да знае, че има права, но също така и задължения.

Наред с това бяха устояли на изкушението да разглезят своето дете: никакви маратонки за двеста долара, никакви маркови дрехи с космически цени. Намираха подобно нещо за неприлично, както и приемаха за разпуснато поведението на родителите, които позволяваха на своите деца да ги ругаят с обидни думи и вместо здраво да ги нахокат, изразяваха възхищението си от цветистия им речник!

Натан се питаше понякога какво ли ще излезе от тези зле възпитани хлапета. Без съмнение — нищо друго, освен млади егоисти, неопитни и недозрели, които, обгрижвани под крилото на родителите си като малки капризни принцове, неизбежно ще паднат отвисоко, сблъсквайки се с компромисите и разочарованията, които животът не ще пропусне да им предяви.

Отново хвърли един поглед към своята дъщеря. Унесена от мелодията на джаза, тя спеше със стиснати юмручета, подпряла главата си на окъпаното от слънце стъкло на прозореца.

Той се прехвърли в бъдещето.

Досега грижите по възпитанието ѝ не бяха големи, но най-трудното тепърва предстоеше.

Защото няма как да не настъпи денят, в който тя ще поиска да излезе до късно вечерта, да си сложи халка на ноздрите или някъде другаде... Да, неизменно идва мигът, в който нещата се развалят, в който и най-милото малко момиченце се превръща в неблагодарно недорасло създание, убедено, че родителите му не са нищо друго, освен стари глупаци, неспособни да го разберат.

Малори ще бъде сама, когато ще трябва да преодолява тази криза. А той не ще бъде там, за да ѝ даде своята подкрепа. Не ще изпита тревогата през първата нощ, в която Бони изобщо няма да се прибере, не ще се запознае с първото момче, което ще им доведе вкъщи, не ще премисля първото ѝ пътуване с приятелки до другия край на Америка... Но въпреки всичко чувстваше, че това би било огромно предизвикателство, с което би имал сили да се справи.

Ако, разбира се, не го чакаха някъде другаде.

Доброто му разбирателство с Бони го караше понякога да си спомня за ранните си детски години, когато съществуваше задружен и близък съюз между него и майка му, преди в душата му да се появи това безразличие, което той се зае целенасочено да поддържа, въобразявайки си, че единственият му шанс да се издигне по социалната стълбица може да почива само върху отдалечаването от културата и манталитета на своята семейна среда. Трудно е наистина за сина на една камериерка да си постави за цел да завоюва Ню Йорк!

Едва съвсем наскоро бе забелязал, че всъщност бе получил от майка си далеч повече, отколкото си бе представял. Тя му бе предала особената смес от кураж и себеотрицание, неизтребимата способност да устоява на всичко, което можеше да го връхлети.

Но Натан я бе оставил да умре, без да ѝ благодари за това. През последните години преди смъртта ѝ, когато бе започнал да припечелва добре, той би могъл да бъде близо до майка си и да сподели с нея вкуса на успеха. Да ѝ каже: „Виждаш ли, измъкнахме се от блатото, всички жертви, които си правила, не бяха напразни. Аз съм щастлив“. Вместо това дори не ходеше да я вижда. Прекалено зает със своята собствена борба, той се задоволяваше да ѝ праща всеки месец пари, за да може да живее, без да работи. А когато все пак наминаваше, бе само за броени минути. Разменяше няколко стандартни реплики, след което си

отиваше, оставяйки пачка долари (всеки път все по-дебела) с потайната мисъл да получи опрощение за това, че е толкова лош син.

Днес, когато си помислеше за всички пропуснати възможности, усещаше огромната тежест на своята вина. Ала не бяха само спомените, които предизвикваха този смут в душата му.

Между тях имаше и една особена тайна. Един епизод, за който те така и не бяха пожелали да си поговорят и към който нямаше да престане да се връща до края на живота си.

Тъкмо бе навършил тринадесет години. Бе през лятото на 1977 година, в началото на август, през последната ваканция, която бе прекарал на Нантъкет с Малори (лятото, когато за пръв път я бе целунал по устните... но това бе друга история).

Една година преди това, след блестящо представяне на изпитните тестове, бе приет в престижния манхатънски колеж „Уолъс скул“.

Макар училището да поемаше половината от учебната такса на шепа особено надарени деца, все пак другата половина оставаше задължение на родителите. За Елеанор дел Амико това бяха много пари. Натан ясно съзнаваше, че иска прекалено голяма жертва от майка си, още повече че колежът изискваше сумата да бъде внесена авансово в началото на първия срок. Но той ѝ бе обяснил, че това е инвестиция в бъдещето: неговият единствен шанс да не свърши като склададжия или мияч на прозорци.

Онова лято Елеанор бе останала без пукната пара: през зимата нейният хроничен бронхит бе довел до принудителното ѝ настаняване за няколко дни в болница, както и до значителни разходи за лечение. В началото на месеца тя бе помолила Уекслърови за аванс, с който да плати училището на своя син. Но Джефри, от висотата на своите пуритански принципи, категорично ѝ бе отказал.

„Ето я мръсната им душичка! — бе възкликнала този ден майка му. — Ти спаси живота на дъщеря им, а на тях им се свиди да направят и най-дребното нещо за теб.“

Елеанор бе права, нищо че Натан не искаше тя да изтъква този епизод (който между другото се бе случил доста години преди това), за да измоли нещо от своя работодател.

И точно в този момент една много скъпа перлена гривна изчезна от ковчежето за бижута на Лиза Уекслър.

Натан така и не можа да разбере защо, но подозренията тутакси се бяха насочили към майка му и... към него. Джефри Уекслър ги бе разпитал и двамата така, сякаш изобщо не се съмняваше в тяхната вина. Дори ги бе *пребъркал*, като ги бе накарал да застанат прави, с гръб към него и с ръце, опрени на стената. По това време Натан все още не бе изучавал правото и не знаеше, че подобни действия са забранени. Не вярвайки на своята камериерка, която отричаше да я е взела, Джефри бе претършувал цялата ѝ стая, бе отворил всички чекмеджета, бе преобърнал всички куфари, с една дума, бе извършил истински обиск. Тъй като не бе намерил нищо, бе стигнал дотам да я заплаши с полиция, убеден, че по този начин ще стресне Елеанор. Но тя бе продължила упорито да отрича, падайки почти на колене пред своя работодател: „Не съм аз, господин Уекслър, кълна ви се, че нищо не съм откраднала“.

В крайна сметка историята бе приключила с уволнението ѝ. Противно на мнението на жена си, Джефри се бе отказал да докара ченгетата и бе предпочел да отпрати Елеанор, без да ѝ даде никакво обезщетение. Така посред лято, лишени от достойнство и почти без пари в джоба, Натан и майка му бяха отпътували към жежкия въздух на Ню Йорк.

Тогава бе подложен на най-отвратителното унижение, което би могло да го сполети през целия му живот: бе кръстосал поглед с Малори, стоейки изправен до стената като най-долен крадец. Почувствал се бе напълно съсипан и опозорен. Този срам го съпровождаше дори и до днес, изсечен завинаги в някакво кътче на съзнанието му, но той бе и мощен двигател в неговия живот, сякаш от този ден нататък бе осъзнал, че никога не ще съумее да се издигне достатъчно високо, за да измие незаслужения позор. Да премине от добрата страна на бариерата, това съвсем не бе достатъчно за него. Трябваше му далеч повече: да повали Джефри в онова знаменито дело и да го накара да си плати за унижението, принуждавайки го да му отстъпи апартамента в „Сан Ремо“ — недвижим имот, който струваше няколко милиона долара. Когато влизаше в този сблъсък, той пределно ясно съзнаваше, че ще нарани Малори. Но дори перспективата да причини болка на любимата си жена не го бе възпряла. Понякога човек е готов на всичко в стремежа си да постигне някаква своя цел.

Ала най-болезненото последствие от всичко това бе, че в края на краищата бе повярвал повече на Уекслър, отколкото на майка си. Оттогава насетне никога не бе отворил дума за гривната пред нея, но след като бе премислил нещата от всичките им страни, бе стигнал до убеждението, че майка му наистина бе я откраднала. И че бе я откраднала заради него. През октомври 1977 година първият срок на поредната учебна година в колежа бе заплатен по някакъв чудодеен начин в последната минута и това му позволи да продължи своето обучение. Навремето бе предпочел да не разпитва как е възможно да се случи подобно чудо. Но в дни на униние в мислите му понякога се прокрадваше ужасяващата истина: майка му се бе превърнала в крадла; и това бе станало заради него.

Бони отвори едното си око. Намираха се само на няколко метра от своята цел.

Разположен в центъра на планината Беркшир, Стокбридж бе очарователно малко градче, основано от индианците мохикани, преди спокойствието им да бъде нарушено от мисионерите, втълпили си, че непременно трябва да ги християнизират. Уекслърови притежаваха нещо като ранчо на изхода от града. Всъщност ставаше дума за елегантна селска къща с обор за няколко коня и едно прекрасно пони, което бе голямата радост на дъщеря му.

Натан натисна клаксона пред портала, който бе снабден с охранителна камера. След няколко секунди двете крила се отвориха, за да пропуснат джипа по пътеката, покрита с малки обли камъчета. Той паркира пред малката дървена къщичка, обитавана от семейството, което се грижеше за поддръжката на имението. Последния път, когато бе дошъл дотук, дори не бе слязъл от колата.

Този път щеше да е нещо по-различно.

Гудрич го бе посъветвал да се помири с всички преди смъртта си. Е, добре, щеше да последва съветите му! Джефри щеше да побеснее за своите пари. Натан се канеше да му съобщи нещо, което не бе казвал на никого. Нещо, което бе способно да съсипе репутацията и да зачеркне цялата му кариера.

Когато бе студент, адвокатската професия му се струваше невероятно привлекателна. Разглеждаше я като призвание, като начин

да защитава най-слабите — такива като него, произлизащи от най-оئےнеправданите слоеве на обществото. Но тази професия имаше смисъл само ако човекът, който я упражнява, спазва стриктно и безкомпромисно определена етика. Нещо, което винаги бе правил... освен в един случай.

Натан хлопна вратата на джипа. Слънцето бе високо в небето и вятърът носеше няколко малки облачета жълтеникав прах.

Отдалеч забеляза Джефри, който идваше, без да бърза, към тях.

Бони, която си доставяше радост от всичко, хукна към дядо си, надавайки радостни писъци.

Скоро Натан бе само на няколко метра от Уекслър.

Отправяйки поглед към своя тъст, той, както всеки път, бе завладян от една и съща мисъл: Малори страшно много приличаше на Джефри. Същите много светли сини очи, същото елегантно и породисто лице.

Да, Малори много приличаше на своя баща. Това обясняваше и защо, въпреки натрупаното озлобление, Натан не можеше да се отнася към него с пълно презрение.

Още с пристигането си Натан бе настоял да проведе конфиденциален разговор с Джефри, поради което двамата се бяха озовали сами в кабинета му. Само двамата.

Аз и той.

С помощта на специално приспособление Уекслър запали края на една от дебелиите къси пури, които имаше навика да пуши по всяко време на денонощието. Поемаше дима на малки глътки, докато Натан с вещина разглеждаше рафтовете, които бяха запълнени с прочути юридически трудове, стегнати в кожена подвързия.

Джефри бе устроил кабинета си като истинска малка библиотека. Позлатени зелени лампи осветяваха мебелите от патинирано скъпо дърво и голямото му работно бюро, което почти изцяло бе отрупано с купища дела, кутии с дискети и два портативни компютъра, свързани с националната база данни. Няколко месеца преди официалното си пенсиониране Джефри несъмнено продължаваше да бъде активен адвокат.

Тъстът му бе имал необикновена съдба. Многообещаващ млад играч по бейзбол, той бил принуден да се откаже от любимия си спорт след опасно падане по време на планински преход. Тази тежка злополука — фрактура на черепа — го накарала да насочи цялата си енергия към учението. Първенец на своя випуск в Харвард, той отначало започнал работа при известен съдия, след което се присъединил към една от най-престижните адвокатски кантори в Бостън. През последните години, виждайки откъде духа вятърът, се отделил, за да си изгради собствено предприятие, специализирано в областта на колективното право. Така той успешно бе защитавал пристанищните работници, изпитали върху себе си вредното влияние на азбеста. Впоследствие бе натрупал състояние, извоювайки от големите тютюневи концерни значителни обезщетения за жертвите на тютюнопушенето. От десет години се бе впуснал в нова битка, вземайки участие в делата, заведени срещу мобилните телекомуникационни оператори от хора с мозъчни тумори, които ги обвиняваха в това, че са скрили от обществото рисковете от електромагнитното излъчване на портативните телефони.

Натан не можеше да не му признае едно: Уекслър упражняваше добре своя занаят. Той бе един от последните адвокати от старото поколение, един от онези професионалисти, които бяха настроени носталгично към ценностите на отдавна отминалите времена, когато хората на закона са действали по-скоро по убеждение, отколкото в своя изгода. Впрочем, навремето между тях се бе изградил някакъв дух на съучастничество, но историята с гривната бе успяла всичко да разруши. Ала дори днес Натан не можеше да не изпитва някакво тайно възхищение към блестящата кариера на своя тъст.

Джефри опъна тирантите на панталона си.

— И тъй, какво е това важно нещо, което искаш да ми кажеш? — попита го той между два облака дим.

— Спомняте ли си за нашето дело... — започна Натан.

Джефри не скри раздразнението си.

— Ако си дошъл тук, за да се ровиш из тези стари разправии...

Натан не го остави да продължи. Бе взел решение да излее всичко, което му тежеше на сърцето.

— Аз подкупих онзи съдия — пресече го той. — Аз подкупих съдията Ливингстън. Пратих му доста тлъста сума с посредничеството

на един от неговите помощници, за да реши делото в моя полза.

Джефри не трепна. Той бе изключително твърд човек, който зад любезността в обноските си имаше навика да прикрива и никога да не показва своите чувства.

Но днес Натан не го намираще чак толкова впечатляващ: изглеждаше уморен, около очите му изпъкваха тъмни кръгове и бръчки, а брадата му не бе оформена така съвършено, както друг път.

— Исках да си отмъстя, Джефри, да ви измъкна апартамента в „Сан Ремо“ заради начина, по който постъпихте с майка ми. Но това бе единственото средство, което имах на разположение, и с това опозорих професията си.

Уекслър поклати глава, по изражението на лицето му си личеше, че мисълта му тече с огромно напрежение, сетне отвори уста, но от нея не излезе никакъв звук.

Вместо това отиде до прозореца и втренчи поглед в близките заснежени хълмове.

Обърни се, Джефри. Чуй ме, моля те.

Застанал зад гърба му, Натан продължи своята тирада от упреци. Погребани прекалено за дълго, думите сега излизаха сами, без никакво усилие.

— Спомняте ли си, Джефри, когато бях на осем години и ме водехте за риба на езерото, как ми разказвахте за делата, които сте спечелили? Струва ми се, че именно тогава в мен се зароди желанието и аз да стана адвокат. Когато ходех на училище, то бе заради мен самия, разбира се, но в началото го правех най-вече за да спечеля вашето признание. Наивно си въобразявах, че ще ме приемете, че ще бъдете горд с мен. Не можете да си представите как копнеех да ме приемете.

Как бих искал да имам баща като теб...

Той замълча за малко. Джефри се обърна, за да посрещне гнева на своя бивш зет.

— Би трябвало да ме приемете! — отсичаше всяка дума Натан. — Аз ви дадох моите доказателства. Работил съм до посиняване, за да стигна дотам. Мислех, че знанията и заслугите са ценности, които вие уважавате. Но вместо това ме подтикнахте да омърся професията, да подкупя като най-долнопробен негодник един съдия...

— Аз те спасих — най-сетне го прекъсна Джефри.

— Какво казвате?

— През една част от моето следване учихме заедно със съдията Ливингстън. По време на процеса той дойде при мен и ме предупреди за опита да го подкупиш.

Натан се бе вкаменил.

— Какво?

Старият адвокат въздъхна дълбоко и се напрегна, ровейки се из паметта си.

— Ливингстън е истинска пачавра, но бе достатъчно предпазлив, за да не се хване на въдицата. Тогава реших да му дам двойно повече от сумата, която ти му беше предложил, за да не те докладва пред съдебните власти и да издаде присъда в твоя полза.

— Но защо, Джефри, защо?

Уекслър направи кратка пауза, преди да отговори, сетне призна с леко колебание в гласа.

— Заради Малори, разбира се, не исках да бъде замесена с теб в този скандал. И после също... заради теб. Това бе нещо, което ти дължах.

Натан смръщи вежди. Тъстът му отгатна въпросителната в очите му. С поглед, вперен в пространството, той започна да възкресява миналото.

— Онази вечер, онази фамозна вечер през лятото на 1977 година пих много. Това бяха много трудни за мен времена — както в семейния ми живот, така и в работата. Връщах се от Бостън, където Лиза ме бе помолила да мина през бижутера, за да прибера една гривна, чиято закопчалка бе поръчала да поправят. Преди да си тръгна, бях прекарал следобед при една от моите асистентки, която бе и моя любовница. Разбира се, нищо не й бях обещавал: в онези времена и в нашата среда човек не се развеждаше, за да се ожени за секретарката си, но тя упражняваше върху мен, така да се каже, емоционален шантаж с надеждата, че ще напусна жена си. Спомням си, че на тръгване се спрях в хотелския бар да взема едно уиски. Да, но стана така, че изпих не една чаша, а четири или пет. Предполагам, че знаеш за моя проблем с пиенето...

Натан не разбра веднага.

— Как така?

— През този период пиех много — обясни Джефри. — Аз страдам от хроничен алкохолизъм.

Натан бе очаквал какво ли не, но не и признание от подобен род.

— Но откога?

— Бях успял да спра в началото на осемдесетте, но след това на няколко пъти имах рецидиви. Опитах всичко: лечение, асоциации на алкохолиците... но никак не е лесно да ходиш на тези сбирки, да признаваш, че си наркоман и да обсъждаш толкова интимни неща пред свършено непознати хора.

— Аз... не знаех — промълви Натан.

Бе ред на Джефри да бъде изненадан.

— Бях убеден, че Малори ти е казала за това.

За пръв път Натан видя емоция да блести в очите на своя тъст. Въпреки унижението, на което бе подложен, Джефри бе горд, че дъщеря му е съхранила неговата тайна толкова дълго, и то пред човек, когото обичаше.

Слушайки изповедта на Уекслър, Натан разбра, че е получил отговора на много въпроси, които си бе задавал навремето за трудността на Малори да се нагоди към живота.

Джефри продължи своя разказ:

— Когато пристигнах на Нантъкет, не намерих бижутото в себе си. Много по-късно секретарката ми призна, че го е откраднала, за да посее раздор в семейството ми. Но за момента изобщо не знаех какво се е случило с него. Изпаднах в пълна паника и на другата сутрин, когато жена ми ме попита какво е станало с гривната, не можах да измисля нищо друго, освен да ѝ кажа, че съм я сложил в ковчежето за бижута. Ето как се стигна и до обвиненията към твоята майка. Не съм сигурен обаче дали жена ми само не се престори, че е повярвала на тази история, но така или иначе, това ни позволи да съхраним видимостта на отношенията ни.

Последва дълго мълчание, преди да добави едва чуто:

— Съжалявам, Натан, проявих се като истински страхливец.

Да, тук безспорно си прав.

Известно време Натан се чувстваше неспособен да проговори. Той бе поразен и в същото време облекчен от тази изповед. Не, неговата майка не е била крадла, а жертва на огромна несправедливост. Що се отнася до Джефри, човекът, когото винаги е смятал за

добродетелен и непоклатим, се бе оказал лъжец. Лъжец, който бе имал любовници и бе алкохолик. В края на краищата човек като всички други. Като него.

Вдигна глава към своя тъст и с изненада откри, че уважението, което изпитваше към него, бе изчезнало. Не искаше дори да го съди. Изобщо не бе моментът за подобно нещо. Забеляза, че бръчките му са се отпуснали, като че ли и той отдавна е очаквал възможността да направи своето признание. В дълбините на душата си и двамата мъже бяха носили — всеки по свой начин — своята тежка тайна, която бе развалила много неща в техния живот.

Джефри пръв наруши мълчанието:

— Знам, че това не ме извинява — започна той, — но аз дискретно се погрижих майка ти да си намери работа и платих през онази година недостигащата част от учебната ти такса.

— Имате право — отвърна Натан със зачервени очи, — това не ви извинява.

Джефри се отправи към своята каса, отвори я и извади оттам нещо, което с трепереща ръка протегна към Натан.

Това бе гривна с четири реда перли и сребърна закопчалка, украсена с малки брилянти.

Ако човек не е готов за всичко, не е готов за нищо.

Пол Остър

*Каква прекрасна гледка, ние сме щастливи тази нощ,
крачейки в зимната страна на чудесата...*

Натан натисна меко последните акорди от известната коледна песничка. Затвори пианото и погледна развълнувано към дъщеря си, която бе заспала върху коженото канапе в хола. Навън се свечеряваше. Хоризонтът, който допреди малко гореше в огненочервено, розово и оранжево, се покриваше постепенно с все по-тъмни нюанси. Добави едно голямо дърво в камината и разбута жаравата, която бе позагубила от своята сила. В съседната стая намери бродирано одеяло, което разгъна, за да покрие тялото на Бони.

Бяха прекарали прекрасен следобед в това защитено кътче. Време на спокойствие, посветено само на двамата. Подир изискания обяд Лиза Уекслър бе излязла да събира коледни подаръци за една от своите благотворителни организации, а Джефри бе помолил своя зет да му услуги с джипа си, за да намине до Питсфийлд, откъдето искаше да купи рибарски принадлежности в очакване на няколко хубави дни.

Ето защо Натан можеше да посвети цялото си свободно време на Бони. След като приключиха с обед, тя се бе устремила към конюшната, за да види своето пони, което бе кръстила Спирит. Натан бе й помогнал да се приготви, сетне бе оседлал за себе си един от конете на Уекслър. Останалата част от следобеда бяха прекарвали в обикаляне на малките гористи хълмове, които се простираха до безкрай около имението. Зараян в тази красота, достойна за пощенска картичка, той нито веднъж не се бе сетил за смъртта. Оставил се бе да

го люлее равномерният ритъм на коня и да го унася успокояващият плисък на каскадите и реките. В продължение на няколко часа нищо друго не бе съществувало на света. Нищо, освен усмивката на Бони, чистотата на въздуха и нежната пелена на снега, която покриваше околността и придаваше нова девственост на пейзажа.

Тъкмо се канеше да си припомни отново сладостта на този следобед, когато високата врата на хола се отвори, за да даде път на Лиза Уекслър.

— Добър вечер, Натан — каза тя, влизайки в помещението.

Лиза все още бе много хубава жена, висока и стройна, винаги превъзходно облечена и съхраняваща при всякакви обстоятелства онова аристократично поведение, което се придобива само в течение на няколко поколения.

— Добър вечер, Лиза, не ви чух да пристигате.

— Двигателят на колата ми е много тих.

Като се има предвид цената, която сте платили за това „Бентли“...

— Успяхте ли да си направите хубава разходка? — попита тя, поглеждайки разнежено към Бони.

— Превъзходна.

Понеже бе в закачливо настроение, не се сдържа да не я подразни, добавяйки:

— А вие, как са вашите бедняци?

Тя му хвърли кратък изпитателен поглед, но не му отвърна. Предизвикателството и шегите не бяха средата, в която Лиза Уекслър обичаше да се подвизава.

— Къде е Джефри? — попита тя, намалявайки светлината, за да не събуди спящото момиченце.

— Не би трябвало да се бави, отиде до Питсфийлд да купи нови рибарски принадлежности.

Неуловима сянка премина по хубавото ѝ лице.

— Искате да кажете, че е поискал да му дадете вашата кола?

— Да. Има ли някакъв проблем?

— Не... не — заекна тя, опитвайки се да прикрие обзелото я смущение.

Лиза мина няколко пъти през хола, после седна на канапето, праметна крак върху крак и взе някаква книга, оставена върху ниската

масичка. Дарена с онова естествено достойнство, което начаса създава определена дистанция, тя притежаваше елегантния маниер да подсказе на своя събеседник, че разговорът е приключен. В крайна сметка Натан дори предпочиташе подобно нещо: разкритията на Джефри за откраднатата гривна все още силно тежаха на сърцето му и знаеше, че му трябва съвсем малко, за да избухне в гневен изблик срещу Лиза Уекслър.

За да не остане съвсем без занимание, той отгърна една от луксозно подвързаните книги, изложени зад стъклата на библиотеката. С удоволствие би си налял някакво питие, но в цялата къща нямаше и капка алкохол.

От време на време хвърляше кратки погледи към своята тъща. Лиза Уекслър бе разтревожена, това бе очевидно. За по-малко от пет минути тя на няколко пъти бе погледнала часовника си.

Безпокои се за Джефри.

Натан бе принуден да си признае, че тази недостъпна и блестяща жена, чист продукт на бостънската аристокрация, винаги го бе заслепявала. Но ако изпитваше възхищение към нея, то в най-голяма степен се дължеше на това, че Малори се бе изградила като пълна противоположност на студенината и твърдостта на своята майка. Натан открай време знаеше, че неговата жена обожава баща си. Досега така и не бе успял да схване природата на тясната връзка между двамата. Но след изповедта на Джефри тази сутрин бе разбрал най-важното: онова, което Малори обичаше в своя баща, бе тази ранима част от неговата същност, за която Натан никога дори не бе подозирал. Малори разглеждаше баща си като свой, така да се каже, „брат по оръжие“, защото и двамата, всеки посвоему, водеха една безкрайна борба: Джефри — срещу алкохолизма, а Малори — срещу хроничните си депресии. Редом с тях Лиза изглеждаше като силния и господстващ стожер, на който се крепеше цялото им семейство.

Това обаче не ѝ пречеше да бъде разяждана от тревогата, че съпругът ѝ е заминал за Питсфийлд. Колкото и да размишляваше, Натан не можеше да схване защо. Джефри не бе мъж, който ще тръгне да иска разрешение от жена си, за да профука няколко хиляди долара за риболовни такъми последен вик на модата.

Внезапно, сякаш предизвестена от шесто чувство, Лиза скочи и излезе на площадката пред къщата. Там, последвана от Натан, тя

запали всички светлини около голямата алея и включи устройството за отваряне на портала.

Не след дълго се дочу и бръмченето на джипа. Още щом колата пое по алеята, Натан забеляза, че шофирането на Джефри бе неравномерно. Джипът очертаваше такива криволици, че стъпи на ливадата, където сгази системата за автоматично поливане, както и неголям масив цветя, които очевидно нямаше да имат късмета да цъфнат напролет. Когато ленд роувърът навлезе изцяло в осветеното пространство, Натан видя, че колата му бе надраскана на много места и че липсваше тасът на едно от предните колела. Веднага разбра, че Джефри е имал някакво премеждие. Двигателят изръмжа и колата спря върху ивица трева от ливадата.

— Знаех си! — отрони Лиза, втурвайки се към своя съпруг.

Джефри се измъкна с огромни затруднения от колата и грубо отблъсна жена си. Постъпката на стария адвокат не оставяше никакви съмнения: той бе мъртво пиян.

— Пппикае ми се! — извика той по посока на празния двор.

Натан се приближи към тъста си, за да подкрепи Лиза. Джефри отвратително вонеше на алкохол.

— Ще ви помогна, Джефри, елате с мен.

— Разкарай се оттука! Нямам нужда от твоята помощ... Искам само да се изпикая...

Уекслър разкопча панталона си и започна да уринира направо върху ливадата, до стълбата, която водеше към терасата.

Натан остана смаян от всичко това и постепенно бе завладян от странна смесица от срам и съжаление към своя тъст.

— Това не е за пръв път, Натан... — промълви Лиза, стискайки ръката му.

Натан бе развълнуван от тази дребна проява на близост, така неприсъща на Лиза. Тя издаваше потребността ѝ от подкрепа и утеха.

— Какво искате да кажете?

— Джефри бе хванат да кара в пияно състояние преди няколко месеца. Въпреки големите си връзки му наложиха огромна глоба и му отнеха свидетелството за управление в продължение на една година. Всичките коли, регистрирани на негово име, бяха спрени от движение.

— Какво, искате да кажете, че е карал без книжка?

Лиза поклати глава в знак на потвърждение.

— Слушайте, това е много сериозно — каза Натан. — Трябва на всяка цена да се убедим, че не е направил някоя поразия.

Той отново се насочи към Джефри. Очите на стария адвокат блестяха както никога досега.

— Имали сте някакъв инцидент, нали, Джефри?

— Не! — изкрещя той в лицето на своя зет.

— Мисля, че да.

— Не! — повтори той. — Успях да го избегна!

— Кого сте успели да избегнете, Джефри?

Натан хвана тъста си за реверите на палтото.

— Кого се успели да избегнете, Джефри? — повтори той, като го разтърсваше.

— Колелото... Аз го... избегнах.

Натан бе обхванат от лошо предчувствие. Джефри се дръпна, за да се освободи, но единственото, което успя да постигне, бе да се строполи в снега. Натан го повдигна под ръка и го съпроводи до къщата. Джефри се видя принуден да се покаже по-послушен и се остави в ръцете на жена си, която го придружи до стаята му. Сълзи на унижение и срам течаха по бузите на Лиза.

Щом се върна в салона, Натан грабна палтото си и излезе бегом от стаята. Лиза го настигна на площадката.

— Къде отивате?

— Заемете се с него, Лиза, ще взема колата и ще видя дали ще намеря нещо.

— Не споменавайте за това на никого, Натан. Моля ви, не казвайте на никого, че сте го видели в това състояние.

— Мисля все пак, че би трябвало да се обадите на полицията, както и на домашния лекар. Наистина не се знае какво е могло да се случи.

— Абсолютно невъзможно е да се обаждам на когото и да било! — заяви Лиза категорично, след което затвори вратата.

За един миг тя бе възвърнала своята твърдост и своя инстинкт за съхранение.

Натан седна зад волана на ленд роувъра и тръгна да обърне. Тъкмо щеше да потегли към портала, когато Бони скочи пред него.

— Идвам с теб, татенце! — извика тя, отваряйки вратата.

— Не, миличка, върни се вкъщи! Иди да помогнеш на баба си. Не я оставяй сама.

— Предпочитам да дойда с теб.

Тя се покатери в колата и хлопна вратата.

— Какво се е случило, татенце? — попита го тя, търкайки своята муцунка, все още подута от съня.

Май не е видяла дядо си мъртво пиян. Още по-добре.

— Ще си говорим за това по-късно, бебчо, а сега си сложи колана.

Натан включи на скорост и потегли по наклона.

Пътуваха към центъра на областта.

— Слушай ме внимателно, миличка. Вземи мобилния ми телефон от жабката, набери 911 и поискай да говориш с шерифската служба.

Очарована, че участва в такова приключение, Бони изпълни поръчката внимателно и с голямо старание. Много горда, тя протегна апаратчето на баща си след второто позвъняване.

— Шерифска служба в Стокбридж, бихте ли се представили — каза дежурният офицер.

— Казвам се Натан дел Амико, от Ню Йорк съм, но в момента пребивавам у родителите на съпругата ми, Джефри и Лиза Уекслър. Обаждам се, за да разбера дали са ви съобщили за пътен инцидент във вашия район.

— Да, известиха ни за инцидент на кръстовището на пътя за Ленокс и №183. Свидетел ли сте били на нещо, господине?

— Аз... не знам още, благодаря ви, приятна вечер.

И затвори, без да остави на полицаия време да добави нещо към казаното.

За по-малко от пет минути пристигнаха на посоченото място — едно малко кръстовище на изхода от града. Три полицейски коли с въртящи се сигнални светлини бяха вече на местопроизшествието. Един полицаей регулираше движението, за да отвори път на линейката, която пристигаше с надути сирени откъм отсрещната страна. Когато се приближи до тази симфония от звукови и светлинни сигнали, която се открояваше в тъмнината, Натан разбра, че е станало нещо сериозно. Поради обхваналото го вълнение той не си даде веднага сметка за

мащаба на щетите, защото не се виждаше нито катастрофирала кола, нито видима жертва.

— Какво се е случило, тате? Какво се е случило? — попита Бони, обхваната от нарастващо чувство на тревога.

— Не знам, миличка.

Той натисна спирачките, когато един полицай му даде знак да спре малко по-напред върху банкета. Адвокатът изпълни нареждането, а после, подчинявайки се на изискванията на правилника, остана в колата с ръце на волана, изчаквайки полицейският служител да се заеме с него. От мястото, където се намираше, можеше да забележи как медицинските лица от Бърза помощ се суетяха около малко безжизнено тяло, което бяха изнесли от канавката. Бе момченце, горедолу на възрастта на дъщеря му, облечено в светлоотразяващо яке, каквито се използват от хора на пътя, за да могат шофьорите по-добре да ги забелязват при слабо осветление или през нощта.

Господи, горкото момче! Джефри се е забъркал в много лоша каша.

— Дали е умрял? — попита Бони, която се бе надигнала на своята седалка.

— Надявам се, че не е, миличка, може би само е изгубил съзнание. Седни си на мястото, не го гледай.

Натан я взе в скута си. Тя сложи малката си главица в извивката на рамото му и той я залюля, за да я успокои.

По дяволите, защо Джефри е избягал? Та той е адвокат. Прекрасно знае, че бягство от катастрофа с наличие на ранен означава обвинение в тежко престъпление.

Натан изпружи врат, за да погледне по-добре. Забеляза полицаия, който се бе насочил право към него. Вратите на линейката вече бяха затворени и тя потегли, отнасяйки детето към отделението за бърза помощ в някоя болница... или към моргата?

Господи, направи така, че това хлапе да не умре.

Натан отново се загледа по посока на канавката. Велосипедът бе натрошен от удара. Един санитар се качваше от недълбоката яма. Той държеше в едната си ръка разкъсана раница, към която бе прикрепена карбонова каска: очевидно, детето не си бе направило труда да я надене. Натан присви очи. В другата си ръка човекът държеше алуминиевия тас на неговия джип.

Ако момчето е мъртво, Джефри ще бъде обвинен в убийство.

Натан усети как в него връх вземаше адвокатът.

Шофиране без свидетелство за управление, рецидив на управление в пияно състояние, бягство от пътно транспортно произшествие, неоказване на помощ на лице с опасност за живота... Всички възможни утежняващи вината обстоятелства на едно място.

Знаеше, че при такива инциденти присъдите могат да достигнат до двадесет и пет години затвор. Веднъж дори се бе натъкнал на случай, при който съдията бе изтълкувал поведението на един шофьор рецидивист като предумишлено убийство и го бе осъдил на доживотен затвор.

Затвор! Затвор! Това бе думата, която пулсираше в съзнанието му, за да отрази действителността.

Полицаят насочи прожектора към ленд роувъра. Той обиколи колата и въпреки тъмнината веднага забеляза драскотините и липсващия тас.

Джефри няма да го понесе. Той няма да преживее в килията повече от няколко месеца. Що се отнася до Лиза, тя никога няма да се примири с това, че мъжът ѝ е тикнат в затвора.

А Малори! Натан скоро ще умре, това е извън всякакво съмнение. Няма да бъде тук, за да я подкрепя, и тя ще се озове сама и объркана в един безмилостен свят. Съпругът ѝ — в гробището, баща ѝ — в затвора, майка ѝ — съсипана от позора.

Това ще е краят, помисли си той, краят на Уекслърови.

— Тате, тази бутилка твоя ли е? — каза Бони, размахвайки почти празната бутилка от уиски, която бе намерила под седалката си.

Само това липсваше.

— Не пипай това, бебчо.

Полицаят му направи знак с фенерчето да свали стъклото.

Адвокатът бавно изпълни нареждането му.

Леденият въздух на тази враждебна нощ рязко нахлу в кабината на колата. Натан си помисли за Малори. Следващите часове щяха да бъдат трудни. Пое си дълбоко въздух.

— Аз... аз блъснах това дете.

Спрямо всички други опасности е възможно да се предпазим по някакъв начин, но спрямо смъртта ние, хората, живеем в град без крепостни стени.

Епикур

Болницата в Питсфийлд (Масачузетс)

Отделението за спешна помощ

20 часа и 06 минути

— Клер, имаме нужда от теб!

Доктор Клер Джулиани, току-що завършила следването си стажантка в болницата, бе приключила дежурството си само преди няколко минути, когато бе повикана от старшата сестра. Стажантът, който трябваше да застъпи след нея, все още не бе пристигнал, а всеки момент щяха да им „доставят“ тежко ранен пациент. За по-малко от десет секунди Клер махна вълнената шапчица и палтото си, за да нахлузи бялата блуза, която бе сгънала и подредила в металното си шкафче.

Трябваше бързо да възстанови концентрацията си. Изминал бе само един месец, откакто носеше пълната отговорност за своите пациенти и все още изпитваше страх, че не е на нужната висота. Честно казано, този първи месец не бе минал много добре: лекарят, който наблюдаваше работата ѝ, не се бе посвенил да изкара нейните недостатъци на показ пред всички. Клер бе много ядосана от подобно поведение. Никак не бе лесно да се наложиш, когато си само на двадесет и четири години.

Виещата сирена на линейката, която влетя с бясна скорост и спря пред вратата, ѝ вледени кръвта. Тази вечер тя щеше да бъде единственият лекар на разположение и трябваше да се справи с всичко. Подир няколко секунди вратите се отвориха, за да пропуснат

носилката на колелца, около която се суетяха санитарите от Бърза помощ. Клер си пое дълбоко въздух и се потопи в суматохата като в океан.

— Какво имаме, Армандо? — попита тя най-близкия санитар.

— Момче на седем години, ударено от кола. В кома от двадесет минути. Многобройни контузии и фрактури на таза, ребрата и крака. Налягане нестабилно, пулс 110, сатурация нормална. Не са регистрирани предшестващи инциденти.

Добре, няма хемоторакс.

После изследва с длани стомаха му.

Няма разкъсване на далака.

— Добре, вземаме кръв, проверяваме левкоцити, коагулация.

Спокойно, Клер.

— Искам още: скенер на гръбначния стълб, рентген на гръдния кош, таза, врата, раменете...

Забравяш нещо, пиленце. Забравяш нещо...

— И на тибията. Хайде, всички на работа! — каза тя енергично.
— Вдигаме го по мой знак: едно, две...

— ... три! Трима души, ти казвам! С един удар — и леш на земята! Ще ми досаждат те на мене, разбираш ли!

Натан слушаше, без да чува своя съсед по килия, някакъв пияница, предизвикал сбиване в един супермаркет, когото бяха затворили заедно с него в единствената свободна килия в полицейския участък. Минал бе почти четвърт час, откакто решетката се бе затръшнала зад гърба му, но той все още не си даваше сметка, че ще прекара нощта в затвора. За отрицателно време бе изгубил статута си на уважаван адвокат и придобил положението на мръсник, избягал, след като блъснал дете на пътя. Не можеше да се отърве от гледката на момчето, което Джефри бе помел. На това крехко и неподвижно телце, изгубено в гънките на светлоотразяващото яке. На няколко пъти бе попитал полицаите какво е станало с него, но никой не бе пожелал да му отговори. С мръсници не се разговаря.

Единственото, което бе научил, бе, че се казва Бен Грийнфийлд.

Кевин, Кендис, този малък Бен...

От няколко дни смъртта го следваше на всяка крачка. Дебнеше го от всеки уличен ъгъл, за да хвърля пред погледа му невинни жертви в очакване да настъпи и неговият ред. Гарет имаше право: смъртта бе навсякъде. Тази ужасяваща действителност, която той никога не бе имал куража да погледне в очите, сега се бе взривила пред лицето му, преобръщайки цялата му представа за света.

По дяволите, какъв студ е тук. И този кретен, който не спира да бръщолеви...

Сплете ръце и се разтри на равнището на раменете. Бе съсипан, сломен от умората и униетието, но в същото време бе почти готов да се закълне, че тази нощ в никакъв случай няма да заспи.

Кевин, Кендис, Бен... Гледката на техните ранени или мъртви тела бе породила у него някакво чувство на паника и безсилие. Той се строполи върху тесния дървен нар и се хвана за главата. Събитията от последните два часа преминаха като на филм през съзнанието му.

В момента, в който полицаят му бе наредил да свали стъклото, времето се бе забавило и мислите му се бяха сблъскали накуп в него. Със скоростта на мълния бе осъзнал, че той, доскорошният син на камериерка, държеше в ръцете си съдбата на тази престижна фамилия. Той, новоизлюпеният кариерист, парвенюто, който никога не бе приет в лоното на семейството, можеше в този миг да ги спаси всички. Именно това бе и решил да стори. Защото от съхранената чест на Уекслърови зависеше бъдещето на двете най-важни същества в неговия живот. Оттук насетне не бе важно нищо друго освен любовта на Малори и Бони.

Не мога да изгубя Малори, помислил си бе той. Ако я изгубя, губя всичко.

Накараха го да излезе от колата, без да прави резки движения. Сетне го претърсиха от главата до петите и му надянаха белезници. Знаеше много добре, че този образ завинаги ще се запечата в главата на Бони: тя бе видяла как полицаите качват нейния баща с белезници на ръцете в една от патрулните коли, за да го откарат в затвора. *В затвора.* Какво ли можеше да си помисли? Всъщност какво знаеше тя за занаята на своя баща? Почти нищо. Бе ѝ обяснил, че е „фирмен адвокат“, но ясно си даваше сметка, че за нея това нищо не означаваше. От друга страна, Бони твърдо знаеше какво е полицията.

Ролята на тази институция бе да арестува престъпниците. И полицията бе арестувала нейния баща.

И като капак на всичко, ченгетата бяха намерили бутилката от уиски, изпразнена почти до дъно от неговия тъст. В Масачузетс бе забранено да се носи в превозно средство отворена бутилка алкохол. Това бе още едно нарушение, отговорността за което трябваше да се стовари върху Натан. Освен това той бе близо до пълната катастрофа, защото за полицаия, който го бе задържал, наличието на бутилка задължително означаваше каране в нетрезво състояние. Натан протестира енергично. Той сам демонстрира теста за трезвеност: да следва с поглед движението на изправения си показалец, да докосне бързо всички пръсти на едната ръка с пръста на другата, броейки ги първо в едната, след това — в обратната посока... Тъй като полицаят не бе убеден, адвокатът настоя да мине на тест за алкохол.

Разбира се, нямаше и грам алкохол в кръвта, но ченгетата бяха толкова разочаровани от резултата, че повториха и потретиха проверката, без да постигнат по-добър резултат. Затова го арестуваха „само“ за бягство от мястото на катастрофата.

Работата бе много сериозна. Принадлежността му към *юристите* не го освобождаваше от необходимостта да понесе своята отговорност: той бе в дъното на инцидент, в резултат на който имаше тежко ранен, и за това си действие заслужаваше много години затвор. Без да се има предвид, че нещата можеха да се усложнят още повече, ако за нещастие Бен починаше.

— Мамка му, ще ми се спукат топките от студ тук! — изрева пияндето в ухото му.

Натан въздъхна. Не бива да обръща внимание на този тип. Трябва да бъде силен. Утре дежурният съдия ще му определи размера на гаранцията — със сигурност астрономическа сума — и ще го пусне условно на свобода. Ако се стигне до процес, то ще бъде едва след няколко месеца, а дотогава той вече не ще бъде на този свят. Тогава навярно ще бъде принуден да се изправи пред един друг съдия, далеч по-страшен от което и да било съдилище в Масачузетс...

В същия миг, на повече от сто километра оттам, Аби Купърс паркира малката си „Тойота“ на паркинга пред един магазин за

хранителни стоки в съседство с Норуок. Върху капака на колата си тя разгъна пътна карта в търсене на най-прекия път към Стокбридж.

— Апчхи! Апчхи!

Аби кихна няколко пъти. Гонеше я отвратителна хрема, придружена от силно главоболие. Като венец на всичко, този скапан мокър сняг отново бе започнал да вали, мокрейки стъклата на нейните очила. Какъв късмет! Много пъти се бе опитала да си сложи лещи, но така и не можа да се приспособи към тях.

За стотен път мислеше и премисляше разговора, който бе провела със своя началник. Колкото и да се мъчеше, не можеше да повярва на тази история. Натан в затвора! Преди да влезе в килията, всеки затворник имаше право на един телефонен разговор и той бе избрал да се обади в кантората. Поискал бе да говори с Джордан, но главният партньор отсъстваше и тя вдигна телефона. Веднага бе почувствала унието му. Под това впечатление сърцето ѝ така се бе свило, че тя бе решила начаса да тръгне към него. Как да си представи, че Натан би могъл да избяга, изоставяйки тежко ранено дете в канавката до пътя?

Но няма човек познава истински и докрай хората около себе си? Може би прекалено го бе идеализирала. Наистина, в работата си имаха истински сговор, почти съзаклятничество. Двамата бяха оформили прекрасен екип. Може би се славеше донякъде като карьерист, като цинична акула, готов на всякакви компрометиращи сделки, но тя познаваше донякъде и слабостите, и съмненията му. Понякога в топлите и хубави дни те слизаха през обедната почивка да хапнат заедно по един сандвич на пейките в Браянт Парк. В тези мигове между тях възникваше някаква неуловима близост. Намираще нещо много привлекателно, почти детско у него.

След развода му тя бе таила известно време надеждата, че той ще пожелае да се сближи с нея, но това не бе станало. Чувстваше, че все още е много силно привързан към своята жена, Малори. Виждаше ги бе заедно още докато работеше в Сан Диего. Те наистина бяха чудновата двойка, човек би казал, че между тях съществуваше някаква безкрайна отдаденост.

Болницата в Питсфийлд

Залата за посетители

01 часа 34 минути

— Господин и госпожа Грийнфийлд?

Клер Джулиани тъкмо бе прекосила залата за посетители, изпитвайки лека боязън. Моменти като този не можеха да не я плашат.

— Да, госпожице.

Семейството, което от няколко часа едва си намираше място от притеснение, вдигна тревожните си лица към младата стажантка. От очите на майката бликаха сълзи. Тези на бащата бяха изпълнени с гняв.

— Аз съм доктор Джулиани. Аз се заех със случая на Бен, след като го докараха тук и...

— Господи, как е той, докторе? — прекъсна я майката. — Можем ли да го видим?

— Синът ви е засегнат от многобройни фрактури — поднови обясненията си Клер. — Стабилизирали сме го, но е получил травма на черепа, която е довела до значителна мозъчна контузия със субдурален хематом.

— Субдурален хематом?

— Това... това е оток, госпожо. Оток под мозъчната ципа, който притиска самия мозък. В момента правим всичко възможно да спрем нарастването на вътрешномозъчното налягане и мога да ви уверя, че...

— Какво означава всичко това? — попита бащата, уморен от обясненията.

— Това означава, че все още не можем да кажем кога вашият син ще излезе от комата — обясни спокойно Клер. — Може би след няколко часа, а може и повече... Трябва да чакаме.

— Какво да чакаме? Да видим дали ще се събуди, или ще свърши живота си като вегетиращ зеленчук...

Клер се опита да го успокои:

— Трябва да се надявате, господине — посъветва го тя, поставяйки ръката си върху рамото на своя събеседник.

Но той се освободи с рязко движение, за да нанесе поредица от бесни удари по един от автоматите за напитки.

— Ще го убия! Ако Бен не се събуди, ще пречукам тоя нещастен адвокат!

19 декември

— И дума да не става ти да поемеш тази вина вместо мен!

Джефри Уекслър и зет му седяха в дъното на ресторант, обслужващ пътуващите по междущатска магистрала № 90. Бяха си поръчали много кафе. Над тяхната маса стар стенен часовник с рекламата на „Кока-Кола“ показваше десет сутринта. Мястото бе оживено: местното радио бе оповестило възможността от заледявания по пътищата през следващите часове и гръмкият говор, характерен за шофьорите на тежки камиони, почти успяваше да заглуши непрестанния тътен на движението.

Натан бе освободен половин час по-рано от помощника на шерифа, някакъв тип, носещ името Томи Дилука. Около полунощ адвокатът го бе помолил за разрешение да отиде до тоалетната. Дребният началник не само че не бе изпълнил искането му, но дори се бе възползвал от повода, за да изстреля по негов адрес няколко ругатни и да му разкаже с най-големи подробности всички мъчения, на които ще го подложат старите кучета в затвора „Лоуел“, когато ще го „тикнат на топло за двадесет години“.

Джефри бе платил цялата гаранция, възлизаща на петдесет хиляди долара, докато Аби се бе натоварила с юридическите формалности. Натан незабавно бе получил личните си вещи. В главата му имаше само едно желание: да изчезне колкото се може по-бързо оттук.

— До скоро — му бе казал помощник-шерифът с подигравателна усмивчица.

Адвокатът не без усилия бе съумял да се овладее. Не му бе отговорил нищо, задоволявайки се да вдигне глава и да се държи изправен като буквата „I“, въпреки че гърбът му бе станал на нищо след безсънната нощ, прекарана на твърдия нар. Отваряйки стъклената врата, последна преграда към свободата, той бе забелязал своето отражение в стъклото и бе намерил, че е заприличал на фантом, сякаш за една-единствена нощ бе остарял с много години.

Придружен от своя шофьор, Джефри бе дошъл да го чака в студената сутрин. Прясно избръснат, облечен в елегантно палто от кашмир, което му придаваше вид на голям началник, Уекслър излъчваше впечатление за стабилност. Едва ли някой би могъл да си представи, че същият човек само допреди няколко часа е бил почти в

алкохолна кома, нищо че дълбоките глътки дим, които той трескаво дърпаше от пурата си, издаваха очевидната му нервност.

Непривикнал към каквито и да било жестове на нежност, Джефри се бе задоволил с леко успокоително потупване по рамото на своя зет в мига, когато той седнаше в колата. Веднага щом бе получил своя мобилен телефон, Натан се бе опитал да се обади на Малори в Бразилия, но след няколко позвънявания неизменно се включваше гласовата поща. Усилията на Джефри, който от своя страна също бе пробвал многократно да се свърже с нея, не се бяха увенчали с голям успех. След това шофьорът ги бе оставил пред крайпътния ресторант. Двата мъже знаеха, че не могат да избегнат предстоящия разговор.

— И дума да не става ти да поемеш тази вина вместо мен! — повтори Джефри, стискайки юмрука си върху гетинаксовото покритие на малката масичка.

— Уверявам ви, че така ще бъде по-добре.

— Слушай, аз може и да съм алкохолик, но не съм страхливец. Не мога да избягам от своята отговорност.

Натан не пожела да се подчини на тази логика.

— Вашата отговорност в този момент се състои в това да се погрижите за вашето семейство и да ме оставите да си свърша работата.

Старият адвокат не се съгласи:

— Аз нищо не съм искал от теб. Илюзия е, че това, което си направил, би могло да бъде добра идея. Знаеш не по-зле от мен какво рискуваш.

— И вие също, Джефри. Нима изгаряте от желание да свършите живота си в затвора?

— Не се прави на герой, Натан. Нека да бъдем реалисти: моят живот е зад гърба ми, докато ти имаш малка дъщеря, която има нужда от теб. И после... знаеш много добре, че може би не всичко с Малори е приключило... Бъди малко по-отговорен!

— Те ще имат нужда по-скоро от вас, Джефри — отвърна с блуждаещ поглед Натан.

Уекслър смръщи вежди.

— Не те разбирам.

Натан въздъхна. Трябваше да признае поне част от истината на своя тъст. Нямахе как другояче да постъпи, нищо че и дума не можеше да става да му говори за Вестителите. След няколко секунди колебание той промълви:

— Слушайте... аз умирам, Джефри.

— Какви ги говориш?

— Болен съм.

— Ти подиграваш ли се с мен?

— Не, говоря съвсем сериозно.

— Какво? Да не е... рак?

Натан кимна с глава.

Джефри Уекслър бе смаян. Натан пред прага на смъртта!

— Но... но... консултирал ли си се поне с добри лекари? — попита го той, заеквайки. — Известно ти е, че се познавам с най-добрите хирурзи от MGH^[1]...

— Няма смисъл, Джефри, аз съм обречен.

— Но ти дори нямаш четиридесет години. Човек не умира на четиридесет години! — извика той, предизвиквайки няколко клиенти от околните маси да се обърнат към тях.

— Аз съм обречен — повтори тъжно Натан.

— Но ти изобщо нямаш вид на умиращ — настоя Джефри, който не искаше да се примири с тази новина.

— Да, но е така.

— По дяволите тогава.

Възрастният мъж примигна няколко пъти. Една сълза се изтърколи по бузата му, но той не направи нищо, за да се пребори с вълнението си.

— И колко време ти остава?

— Не много. Няколко месеца... може би и по-малко.

— Мамка му стара — изломоти тихо Джефри, който не виждаше много ясно какво друго би могъл да каже.

Натан възприе много настойчива интонация:

— Слушайте, не бива да казвате на никого, Джефри, разбрахте ли ме добре, на никого. Малори все още не е в течение и аз искам лично да ѝ съобщя за всичко това.

— Разбира се — промърмори той.

— Погрижете се за нея, Джефри. Знаете, че тя ви обожава. Тя има нужда от вас. Защо не ѝ се обаждате по-често?

— Защото ме е срам — призна възрастният мъж.

— От какво ви е срам?

— Срам ме е от този порок, който живее в мен, срам ме е от това, че съм неспособен да спра с пиенето...

— Всички си носим нашите слабости, както ви е известно.

Наистина, светът се бе преобърнал. Натан чакаше смъртта си, а утешаваше другиго! Джефри не знаеше какво да направи, за да изрази своето съчувствие. Би дал мило и драго, за да спаси живота на своя зет. В съзнанието му изплува цял букет от спомени: видя Натан на десет години, когато ходеха за риба или го водеше да нагледат „захарните колиби“, в които произвеждаха сироп от кленов сок^[2]. Навремето се отнасяше към него почти като към свой син и смяташе да подпомогне образованието му. След време биха могли да работят заедно, да създадат своя кантора („Уекслър & Дел Амико“) и да обединят способностите си, за да воюват за полезни каузи: да връщат доброто име на хората, да защитават слабите... Но историята с гривната и това проклето пиене бяха провалили всичко. Пиенето и парите, тези шибани пари, които всичко покваряваха, всичко лишаваша от смисъл. И в крайна сметка всичко свършваше по един и същи начин: със смъртта.

Вълна от тръпки скова старото му тяло, пробягвайки от гръбнака през раменете и стомаха. Снощи дори не си бе дал сметка, че е блъснал това дете. Нима бе възможно да допусне такова нещо? Нима е могъл да падне толкова ниско?

Въпреки че сто пъти досега си бе давал това обещание, той отново се закле, че никога повече през своя живот няма да се докосне дори до капка алкохол.

Господи, помогни ми! — примоли се той наум, макар прекрасно да знаеше, че Бог отдавна го бе изоставил на собствената му съдба.

— Позволи ми да ти бъда адвокат — внезапно се обърна той към Натан, — остави ме поне да те защитавам в делото за катастрофата.

Това бе единственото нещо, което все още се чувстваше способен да върши добре.

Натан кимна с глава в знак на съгласие.

— Ще те измъкна оттам — обеща Джефри, който бе възвърнал блясъка в очите си. — Това е много мръсна история, но аз ще успея да

склуча сделка с прокурора: да речем, осемнадесет месеца условно и стотина часа общественополезен труд. Ще се справя, аз съм най-добрият...

Натан отпи глътка кафе, след което подхвърли с усмивка:

— След мен вие сте най-добрият.

За да освети този миг на съпричастност, един дискретен слънчев лъч си проби път през облаците. Двамата адвокати се обърнаха към прозореца, за да се насладят на неговата топлина. Точно в този миг Аби навлезе в паркинга пред ресторанта, където се бяха разбрали да се срещне с двамата мъже. По настояване на Джефри тя бе взела джипа. Тъй като Натан не бе в нетрезво състояние в момента на катастрофата, по време на ареста не му бяха конфискували колата. Следователно имаше пълното право да го управлява до издаването на присъдата.

Натан махна с ръка на секретарката си през стъклото.

— Тя ще те откара до Манхатън — му каза Джефри, надигайки се от стола. — Аз ще уредя да доставят обратно нейната кола.

— Ще взема Бони със себе си — обяви Натан с решителен тон.

По лицето на Джефри се изписа голямо объркване.

— Слушай... Лиза я отведе тази сутрин да прекарат два дена на Нантъкет. Тя...

— Какво! Отмъквате ми дъщерята точно в този момент!

— Никой не ти я отмъква, Натан. Ще пратя да ти я доведат в Ню Йорк веднага щом се върне. Давам ти моята дума. Дай си просто малко време, за да се възстановиш.

— Но аз вече нямам време, Джефри!

— Ще ти я доведе вдругиден, обещавам. Опитай се малко да си починеш.

— Добре — предаде се Натан.

След кратка пауза добави:

— Но ми се обадете веднага щом успеете да се свържете с Малори.

Двамата отидоха при Аби на паркинга. Младата жена изглеждаше притеснена.

— Радвам се да ви видя, Аби.

Натан пристъпи, за да я прегърне, но тя остана неподвижна.

— Всичко около гаранцията е уредено — обяви тя с професионален тон, сякаш обясняваше юридическата ситуация на

някой от своите клиенти.

— Имате ли някакви новини за детето? — попитаха в хор и двамата адвокати, които знаеха, че идва от болницата.

— Все още е в кома. Прогнозите остават неясни. Във всеки случай, ако бях на ваше място, нямаше да стъпвам там — предупреди тя, обръщайки се към Натан. — Родителите му са много възбудени...

Джефри мимо волята си наведе глава. Натан не отговори нищо. Той съпроводи Джефри до колата му и го изпрати с дълго ръкостискане. Дали щеше да види пак своя тъст?

Сетне се върна при секретарката си.

— Искрено ви благодаря, че дойдохте, Аби.

— На вашите услуги — отговори младата жена, но по гласа ѝ се усещаше, че в думите ѝ нямаше и капка сърдечност. Тя му обърна гръб и пъкна ключа, за да отвори колата.

— Аз ще карам, ако това не представлява проблем за вас.

— Стига, Аби, не ставайте смеш...

— Аз ще карам! — повтори Аби толкова настоятелно, че Натан предпочете да не ѝ противоречи.

Тъкмо се канеше да седне в джипа, когато поочукан стар „Крайслер“ се закова до тях.

От него изскочи доста якичък мъж, който веднага се нахвърли отгоре му:

— Убиец! Трябваше да ви окошарят и никога да не ви пускат оттам!

— Това е бащата на момченцето, което сте блъснали — предупреди го Аби с тревога в гласа.

Натан повиши тон:

— Чуйте ме, господин Грийнфийлд, това беше произшествие... Разбирам отлично вашата болка. Позволете ми просто да ви уверя, че вашият син ще има най-доброто лечение. Ще можете да поискате и значително обезщетение.

Мъжът бе съвсем близо до него и трепереше от гняв. Натан много искаше да го успокои, но знаеше какво би изпитвал самият той към някой некадърник, блъснал Бони на пътя.

— Не искаме вашите смрадливи пари, искаме справедливост! Да изоставите едно умиращо дете в канавката... Вие сте долен мръсник! Вие сте един...

Натан не бе в състояние да избегне страхотния юмручен удар, който го прати на земята. Мъжът се наведе над него. Извади от дъното на джоба си снимка на своя син и я размаха пред очите му.

— Надявам се това лице да ви преследва през целия ви живот!

Натан с мъка се изправи на крака. Вдигна ръка към носа си. Големи капки кръв капеха на земята, рисувайки нещо като червена стрела върху снега.

---

[1] Massachusetts General Hospital — престижна болница в Бостън. ↑

[2] В Северна Америка от преварения и прецеден кленов сок се произвеждат сладки продукти: захар, сироп, кленово масло и др. — Б.пр. ↑

Мисля, че ти не по-зле от мен знаеш какъв е проблемът.

Компютърът HAL
във филма „2001 — една
«Одисея» в космоса“

— Престанете да ме гледате по този начин, Аби.

Пътуваха към Ню Йорк повече от половин час, а не бяха разменили дори и една дума.

— Значи, това е вярно? — попита секретарката, задминавайки един камион.

— Кое да е вярно?

— Наистина ли изоставихте хлапето да умира в канавката?

Натан въздъхна.

— Не съм го изоставял. Вече ви обясних, че се върнах при тъста ми да повикам Бърза помощ.

Аби намери довода не докрай убедителен.

— Но вие винаги си носите телефона със себе си!

— Но този път за проклетия го бях забравил и това е всичко — отвърна раздражено Натан.

Младата жена поклати недоверчиво глава, прибирайки се в дясното платно на пътя.

— Съжалявам, но това не е много за вярване.

— И защо да не е за вярване?

— Видях местопроизшествието: там има много къщи наоколо. Бихте могли да се спрете, за да телефонирате от който и да било дом.

— Аз... аз се паникьосах, това е истината, мислех, че съм по-близо до ранчото...

Аби обаче заби последния пирон:

— Ако бяхте предупредили по-рано Бърза помощ, той може би щеше да има повече шансове да се оправи. В крайна сметка става дума за живота на едно дете!

— Зная това, Аби.

Сетне, говорейки сякаш на себе си, тя добави едва чуто:

— По дяволите, това хлапе е на годините на моя син.

Адвокатът бе смаян.

— Никога не сте ми казвали, че имате син.

— Нямам родителските права върху него, затова.

— Не знаех — промърмори Натан.

По гласа му си личеше, че наистина е смутен.

— Е, да, както виждате, човек може да работи много години заедно с някого, без да научи бог знае какво за личния му живот — каза тя с укорителен тон. — Така е, такива са правилата на бизнеса, на времето, в което живеем...

Аби помълча за минута, сетне уточни:

— Въпреки всичко, така или иначе, аз винаги съм се възхищавала от вас. Последвах ви, без да се поколебая, от Сан Диего в Ню Йорк, защото ви намирах по-различен от всичките тези продажни „златни момчета“. Мислех, че ако един ден имам някакви проблеми, вие ще бъдете до мен...

— Идеализирате ме, Аби.

— Оставете ме да довърша! С една дума, мислех, че дълбоко в себе си вие сте свестен човек, мъж, който има ценности...

Тя задмина внимателно поредния камион и помълча малко, за да си върне спокойствието, след което продължи:

— Съжалявам, че ви го казвам, но от снощи изгубих всичките си илюзии. Изгубих най-важното.

— И какво точно?

— Знаете много добре какво: доверието.

— Защо ми казвате всичко това?

За миг тя отклони погледа си от пътя и обърна главата си към него.

— Защото не мога да имам доверие в един човек, който изоставя умиращо дете в крайпътната канавка.

Натан слушаше, без да гъкне. Аби никога не му бе говорила по този начин. За кратко бе обзет от желанието да стъпи върху педала на

спирачката и както са насред пътя, да ѝ стовари в насипно състояние цялата история: Вестителите, смъртта, която го тероризираше, принудата да лъже, за да предпази жена си и дъщеря си...

Но не се поддаде на изкушението и до Манхатън не произнесоха нито дума повече. За да бъде всичко наред, никой не трябваше нищо да знае.

Никой освен Бони и Малори.

— Господин Дел Амико, няколко думи за „Трайал ТВ“!

Адвокатът отблъсна рязко микрофона, който журналистът бе поднесъл пред лицето му. Зад него операторът се опитваше да открадне няколко кадъра. Натан познаваше двамата типа: те работеха за една кабелна телевизия, специализирана в медийното отразяване на сензационни юридически казуси.

По дяволите, все пак не съм О. Дж. Симпсън^[1].

Даде път на Аби да мине пред него, след това на свой ред потъна в небостъргача на „Парк авеню“.

Да види отново византийската мозайка във входното пространство на тази сграда, представляваше за него огромно успокоение. Аби отиде право в кантората, докато той се спря на тридесетия етаж в залата за спорт и отдих. Остана почти половин час под горещата струя на душа — чувстваше се смъртно уморен, лишен от всякаква жизнена сила, с морал, спуснат като траурно знаме. Сетне обаче малко по малко започна да усеща как енергията му се възстановява, като че ли водата бе подействала върху него като върху клюмнало растение. Така че, чист и гладко избръснат, влезе с бодра стъпка в своята кантора. Аби го чакаше в пълна готовност. Приготвила му бе двойно кафе и няколко препечени хлебчета, намазани с масло. Натан се порови в шкафа и намери там съвсем нова риза в неразпечатана найлонова обвивка.

Върховният лукс, помисли си той, докато я обличаше.

Сетне се тръшна върху коженото си кресло, включи компютъра и привлече към себе си няколко дела, които лежаха върху бюрото му. Да се озове в своята кантора, в която бе прекарал толкова много часове и постигнал толкова много победи, бе истинско облекчение. Обичаше това място. Обичаше своята работа, цялата тази луксозна обстановка,

която му даваше усещането, че се намира на команден пулт. Да можеш да действаш, без много да търпиш последствията.

Опита се за пореден път да се свърже с Малори, но пак със същия успех. Тогава влезе в електронната страница на „Нешънъл Лоуър“. В тези среди новините се разпространяваха изключително бързо. Щом имаше двама журналисти да го дебнат на улицата, значи, че мълвата по негов адрес вече се бе разнесла навсякъде. Не му трябваше много време, за да намери това, което търсеше, защото когато отвори рубриката „новини на деня“, най-напред се появи следната „мълния“:

Известен адвокат от „Парк авеню“ замесен в тежък транспортен инцидент.

Натан Дел Амико, една от звездите на адвокатската кантора „Марбъл & Марч“, бе арестуван снощи за бягство при пътнотранспортно произшествие, след като блъснал млад велосипедист на локален път в близост до Стокбридж (Масачузетс). Откаран по спешност в болницата на окръжния град Питсфийлд, пострадалият, чиято възраст е седем години, се намира по последни данни в състояние, преценявано от лекарите като много обезпокояващо. Адвокатът, който е бил освободен тази сутрин срещу гаранция от петдесет хиляди долара, ще бъде защитаван най-вероятно от г-н Джефри Уекслър, един от най-влиятелните членове на адвокатската колегия в Бостън.

Каквито и да са последствията от това събитие, още отсега може да се твърди, че то неминуемо ще нанесе тежък удар върху кариерата на човека, когото колегите му от бранша наричат понякога „Амадеус“ заради големия талант, доказан при решаването на някои твърде деликатни случаи.

В интервю от петък, 20 декември, главният партньор в „Марбъл & Марч“ господин Ашли Джордан посочи, че това събитие „засяга неговия сътрудник единствено и само в личен план“ и че „няма никаква връзка с дейността на компанията, в която работи“.

Ако бъде признат за виновен по тези обвинения, господин Натан дел Амико може да бъде осъден до осем години затвор.

Благодаря ти много за подкрепата, Ашли, помисли си Натан, излизайки от Интернет.

Не можеше обаче да откъсне очи от статията, която все още светеше на екрана. „Нешънъл Лоуър“ бе предпочитаният вестник на фирмените адвокати. Този, който „докарваше дъжда и слънцето“ в тези среди.

Препрочете част от изречението, където се мъдреше фразата: „... тежък удар върху кариерата“, с горчива усмивка по устните си. Да, без съмнение кариерата му вървеше към своя край, но не по причините, за които вестникът намекуваше.

Това обаче не бе най-славният начин за нейното приключване. Употребил бе години наред, за да шлифова своя образ на звезда в професията, да подбира методично делата, върху които работи, така че да се говори за него. И цялата тази прекрасна постройка се бе срутила само за няколко часа.

Мислите му бяха прекъснати от Аби:

— Току-що се получи някакъв много странен факс — каза тя, подавайки си главата през полуотворената врата.

— Не знам дали ще остана, Аби. Прегледайте го по-късно с Джордан.

— Мисля си все пак, че ще ви интересува — каза тя с тайнствен глас.

Отначало Натан не различи нещо особено. Бе обикновена черно-бяла снимка, малко размазана, на която се виждаше джип пред колонката на някаква бензиностанция. Част от нея бе увеличена в единия ъгъл, за да могат да се прочетат — или по-скоро отгатнат — цифрите от регистрационната табела.

Нямаше съмнение: това бе неговият джип!

Адвокатът между другото забеляза, че колата бе все още в добро състояние: без драскотини, с тас на предното дясно колело...

Следователно, снимката бе направена преди инцидента.

Вместо легенда някой бе надраскал адреса на една уеб страница, поддържана от голям електронен портал. *За повече информация, виж сайта...* — сякаш подсказваше надписът.

Натан се обърна към компютъра и отвори търсачката, за да намери посочената страница. Действията му доведоха само до празен черен екран, на който светеше иконка с линк към някакъв хипертекст. Той цъкна с мишката върху нея, но нищо не се получи: връзката се бе разпаднала.

Що за глупости са това? Само няколко минути бяха нужни, за да се всели отново познатото болезнено чувство в душата му.

Помоли Аби да види откъде бе пристигнал факсът. Благодарение на наличния в Интернет обратен указател за по-малко от минута младата жена успя да определи изпращача.

— Номерът отговаря на магазин за копирни услуги в Питсфийлд — обяви тя.

Да, с други думи, място, откъдето всеки би могъл да изпрати факс, оставайки анонимен.

Натан отново набра адреса на интернет страницата, внимавайки да не допусне правописна грешка. Пак същият екран. Нищо.

За пореден път прегледа снимката от факса. Какво се опитваха да му кажат? Кой стоеше зад всичко това?

Когато се обърна към компютъра, върху монитора бе изписано съобщението за грешка. Натан натисна иконката за актуализация и линкът към хипертекста се появи отново. Опита се да го отвори: тогава в нов прозорец се задейства програма за мултимедийна визуализация и почти веднага започна да тече откъс от кратко филмче. Благодарение на високоскоростната връзка в своята кантора Натан имаше възможност да приеме този видеозапис доста гладко.

Ставаше въпрос за поредица от кадри, заснети от охранителната камера на някаква бензиностанция. Обстановката бе същата като на снимката, освен че този път можеше да се различи Джефри Уекслър, наведен над джипа в момент, когато се кани да го зареди с гориво. Натан не разбра веднага намеренията на онзи, който му предлагаше тези кадри. После обаче забеляза, че датата и точният час бяха изведени в долния десен ъгъл: 19 декември, 19 часа и 14 минути.

В полицейския доклад бе прочел, че инцидентът е станал приблизително около 19 часа и 20 минути. В близост до Стокбридж

нямаше сто хиляди бензиностанции. Номерът на колонката, както и светещата реклама на „Тексако“, която се виждаше на екрана, правеха това място лесно установимо и Натан бе убеден, че ставаше дума за бензиностанцията в Номкийг, недалеч от кръстопътя, където бе блъснат Бен Грийнфийлд.

Следователно, ако Джефри бе заредил около 19 часа и 14 минути, всички подозрения относно вината му отпадаха.

Внезапно образът подскочи. Бяха изрязали момента, в който Джефри се бе запътил да плати. Сега се виждаше как възрастният мъж се връща, плетейки крака, към джипа, след което гаврътва пълна догоре чаша алкохол и сяда зад волана.

— Но тези кадри напълно ви оневиняват! — възкликна Аби, която, без да поиска разрешение, се бе навела зад гърба на своя началник, за да изгледа филмчето заедно с него.

Натан се задоволи да кимне с глава. Той се обърна към секретарката си и видя, че очите ѝ блестяха от възбуда.

На екрана филмчето тъкмо бе приключило с потеглянето на колата. Натан се опита да го пусне отново, но без успех. Порови се за малко в твърдия диск на компютъра си, но филмът не бе записан в него.

— Мамка му — изруга адвокатът. — Тоя е изтеглил филма от сайта.

— Но кой стои зад всичко това?

— Кой стои зад всичко това? Веднага ще ви кажа кой: управителят на тази скапана бензиностанция. Някой мошеник, който скача от радост, че е открил гърнето с жълтиците.

— Но защо гледа да прикрие самоличността си?

— Защото е предпазлив. Исква да знаем, че го има, но не ни позволява да съберем доказателства срещу него.

— Доказателства за какво? — попита наивно Аби.

— Доказателства, че ме шантажира.

Младата жена седна на един стол до бюрото на своя началник.

— Слушайте, трябва да се съвземете, Натан. Може да не се досещам защо правите подобни жестове, но прекрасно разбирам, че това не е добра идея. Все още не е късно да отстъпите. В края на краищата не можете да жертвате кариерата си, за да закриляте вашия тъст!

— Не Джефри закрилям, а жена си и дъщеря си.

— Не ги закриляте, като се подлагате на такова обвинение вместо него — отсече тя, размахвайки под носа му статията от „Нешънъл Лоуър“. — В кулоарите вече говорят за вас в минало време и ако не реагирате, ще бъдете дамгосан от цялото съсловие. Мисля, че едва ли точно на вас би трябвало да обяснявам всичко това!

Натан не отговори веднага. Съмнението бе на път да завладее съзнанието му. Може би Аби бе права. Би било така приятно да отстъпи... и този ненадейно появил се филм му даваше прекрасна възможност за това. Не бе ли сторил максималното, за да помогне на своя тъст? Да отиде още по-далеч, щеше да му струва твърде много неприятности.

Може би е време да се върнеш на земята и да възстановиш своята чест, помисли си той с облекчение.

В същия миг дискретното писукане на факса се обади отново откъм бюрото на Аби.

Натан откъсна листа. Аби се надигна на пръсти, за да погледне през рамото му: на него имаше само три знака, надраскани грубовато с маркер:

1M\$

— Един милион долара! — извика секретарката. — Този тип съвсем е откачил.

Хипнотизиран, Натан не можеше да откъсне погледа си от парчето хартия, което държеше в ръка. Когато най-сетне се обърна към младата жена, решението му вече бе взето.

Ще спечеля последното дело, като го загубя, помисли си той с тъга.

— Искате ли да ми помогнете, Аби?

— Да се измъкнете от тази каша ли? Естествено.

— Не да се измъкна от кашата, а да затъна още повече...

---

[1] Прочут сериен убиец в САЩ. — Б.пр. ↑

*Спечелете много пари и целият свят ще
реши единодушно да ви нарича: „Господине“.*

Марк Твен

Крийд Лерой превъртя видеокасетата до началото на записа. Бе изгледал тази сцена повече от двадесет пъти през последните два дни, но това не му омръзваше.

Наистина, нямаше как да съжالياва, че бе поставил малката инфрачервена камера, която бе купил преди няколко месеца. Навремето управителят на бензиностанцията се бе видял принуден да изтърпи гневните изблици на жена си, която не бе съзряла в тази джаджа нищо друго освен допълнителен безсмислен разход. А тя не струваше бог знае колко, едва 475 долара с доставката, понеже бе закупена чрез електронна продажба. Но каквото и да бе, Кристи при всяко положение винаги намираще начин да го унижи. Времената обаче се бяха променили, защото тези 475 долара щяха да му донесат един милион! Един милион, какво по-добро? Най-великото капиталовложение за всички времена! В епохата, когато цялата планета се жалваше от спада в цените на борсата, той, Крийд Лерой, бе открил златна мина.

Настрои осветеността и контраста на монитора, сетне пхна нова касета във втория видеорекодер, който бе свързал с основното устройство. Трябваше задължително да направи второ копие за по-голяма сигурност.

Имаше късмет, наистина. Обикновено изтриваше лентите всяка вечер, без да ги преглежда. На 18 декември обаче някакъв проблем с програмирането на алармената инсталация го бе забавила с повече от час и за да не си ляга прекалено късно, бе предпочел да отложи тази работа за следващия ден.

Ах! Ах! „Не отлагай днешната си работа за утре“, казваше поговорката. Що за дивотии! Защото сутринта, разгръщайки вестника, бе видял снимката на джипа като илюстрация към статията за инцидента със сина на Грийнфийлд. Моментално бе разпознал колата, която бе дошла да зареди непосредствено преди часа на катастрофата. Но най-странното в дописката се отнасяше до личността на шофьора, защото човекът, който караше джипа предишната вечер, в никакъв случай не бе този млад адвокат. Не, Крийд прекрасно си спомняше, тогава зад волана на колата седеше един от местните богаташи — Джефри Уекслър, който иначе винаги пътуваше с шофьора си.

Лерой се бе втурнал да прегледа записите, които потвърдиха интуицията му: Уекслър бе минал съвсем сам, пиян до козирката, през неговата бензиностанция само няколко минути преди джипът да блъсне хлапето!

Вестникът обаче разказваше как този нюйоркски адвокат сам е признал, че е замесен в инцидента. Крийд Лерой може и да не бе следвал в университета, но имаше достатъчно ум да разбере, че нещо в цялата тази история куцаше. Още една адвокатска далавера, си бе помислил отначало. Както повечето си съграждани, и той презираше адвокатите, виждайки в тях хищници, ръководени единствено от своята алчност. Отиде да провери в паметта на касовия апарат: Уекслър бе платил в брой, с банкнота от двадесет долара. Следователно, нямаше следи от кредитна карта, а на всичко отгоре никой друг освен него не го бе видял да влиза в бензиностанцията.

Най-напред му бе хрумнало да отиде при ченгетата, но много бързо се бе отказал: добрите постъпки на този свят никога не се отплащаха. Не, нямаше да получи и цент възнаграждение за своето сътрудничество. Може би щяха да споменат името му в местния вестник. Редакцията щеше да изпрати някой от журналистите пикльовци да го интервюира, щяха да поговорят за него ден-два, след което всичко щеше да потъне и да се забрави.

Вместо това в главата му проблесна друга идея. Далеч по-блестяща идея. Разбира се, имаше и определени рискове, но в същото време в нея се съдържаше уникалната възможност да промени живота си. Интуитивно Крийд бе решил да не казва нищо на жена си. От известно време той бе уморен от своето битие. В най-съкровениите си

мечти нещо му подсказваше, че го очаква друго, далеч по-добро съществуване. Съществуване, в което той щеше да бъде *някой друг*.

Дълги часове по нощите Крийд Лерой оставаше пред своя компютър да навигира из Интернет. Останалата част от свободното си време посвещаваше на лова и риболова. Понякога, в очакване на следващия клиент, обичаше да прелиства по няколко страници от поредния роман, взет от поставката за книгите джобен формат, които се продаваха в бензиностанцията. И ако разказите за серийни убийци изобщо не го впечатляваха, той високо ценеше юридическите и финансови трилъри, дори и да не разбираше съвсем всичко в тях. Веднъж бе попаднал на изключително увлекателна книга, която не бе оставил, преди да затвори и последната страница. Бе роман на Джон Гришам (който, впрочем, също е бил адвокат, преди да пропише...) и се наричаше „Партньорите“ или нещо подобно. Наистина смайваща история, в която един човек организира мнимата си смърт, за да започне нов живот под друга самоличност. Но за да тръгнеш от нулата, ти трябва много пари. В романа на Гришам главният герой бе отклонил няколкостотин милиона от своите партньори, но той, Крийд Лерой, би се задоволил и само с един. И човекът, който щеше любезно да му го даде, бе този адвокат от Ню Йорк, този Натан дел Амико.

Първото му намерение бе да шантажира Джефри Уекслър, но след известен размисъл си каза, че атаката трябва да бъде насочена към бившия му зет. В края на краищата именно той се бе признал за виновен в бягство от пътен инцидент. И после, Уекслър бе прекалено силен в този регион. Така Лерой бе затворил този ден своя магазин. В замяна на това бе влязъл в Интернет, където бе намерил без никакви затруднения всевъзможни сведения за Дел Амико, сред които и номера на факса в неговата кантора. Сетне бе купил малък цифров апарат, който бе свързал със своя видеоманетофон, за да прехвърли кадрите, заснети от охранителната камера, в нарочно направена интернет страница. А за да не остави следи, бе изпратил факса от едно магазинче за копирни услуги в Питсфийлд.

Цял живот бе чакал този миг. Мигът на своя реванш. Сега щеше да покаже на какво е способен Крийд Лерой. Ако всичко минеше добре, и той щеше да носи италиански костюми и ризи с марката на Ралф Лаурен. Можеше дори да си купи последен модел джип като този на адвоката.

Във всеки случай ще замине надалеч. Далеч от това затънтено местенце и от тази работа, която презираше. Далеч от жена си. Не бе в състояние да понесе повече това същество, върховната амбиция на което бе да си увеличи гърдите и да си направи татуировка във формата на змия в долната част на гърба.

Натисна копчето за изваждане на касетата, взе я от отвора на видеоманетофона и я опакова в голям противоударен плик.

Усещаше ударите на сърцето си, което от два дни насам биеше с ускорен пулс в гърдите му. За пръв път в живота щастieto му се бе усмихнало!

Късметът! Никой в тази страна не говореше за късмета, но именно на него често пъти се дължеше разликата между хората. Далеч повече, отколкото на личните качества. Да бъдеш на точното място в точното време поне веднъж през живота си: ето това бе най-важното.

Крийд пусна алармената инсталация и заключи входа на бензиностанцията. Матовото стъкло отрази образа му. Изобщо не бе стар. Следващия март щеше да навърши четиридесет години. Пропуснал бе първата част от живота си, но твърдо бе решил да успее във втората.

Ала за тази цел трябваше адвокатчето да се съгласи да му плати.

20 декември

Натан бе подновил добрите си навици: крос в Сентръл Парк в шест часа сутринта и пристигане в кантората в седем и половина.

— Купил съм ви плодов пай — обяви той, отваряйки вратата към бюрото на Аби.

— Дори и не ми го показвайте — запротестира тя. — Способна съм да си сложа две кила отгоре само като го гледам.

Двамата се захванаха за работа и бързо успяха да идентифицират собственика на бензиностанцията, някой си Крийд Лерой. Натан ясно съзнаваше, че това ще бъде последната му схватка. Намеренията му не се бяха променили: изпитваше твърдата решимост да спаси Джефри от затвора, каквото и да му струва това. За да предпази Малори, щеше да плати астрономическия откуп, който Лерой искаше от него.

В нормални времена реакцията му щеше да бъде съвършено различна. Щеше да се порови из миналото на Лерой, докато открие

средство за натиск, с което да се противопостави на открития му шантаж. Благодарение на адвокатския си опит знаеше, че всеки човешки живот имаше своите неблагоприятни тайни. Ако имаше достатъчно време да се порови, винаги щеше да попадне на нещо.

Но за съжаление не разполагаше с него. Прекрасният милион долара, с който така се гордееше, трябваше да се прелее в джобовете на някакъв жалък собственик на малка бензиностанция!

Странно, но перспективата да загуби всичките си пари не го тревожеше кой знае колко. Основното за него в този момент бе нещо съвсем друго. Честно казано, дори чувстваше една особена възбуда от идеята да се върне на нулата. *Човек трябва да притежава умението да изживее два живота*, помечта си за миг той. Ако това бе постижимо, щеше да се помъчи никога да не допуска същите грешки. Нямах да се откаже от желанието си да се издигне, просто щеше да промени част от амбициите си. Щеше да изостави известната суета в себе си, щеше да посвещава по-малко време в гонитба за ефимерни и безполезни неща, за да се съсредоточи върху по-значителни ценности. Щеше да се опита далеч повече „да обработва своята градина“, както би казал философът.

Мда, казвам си тия работи, защото знам, че ще умра. Добре, стига съм летял из небесата, стресна се той, след като си погледна часовника. Сетне се обади на своя банкиер с молба да провери сметките му.

— Здравей, Фил, какво прави „Уолстрийт“?

Фил Найт бе за известно време състудент с Натан. Не му бе пръв приятел, но бе човек, когото ценеше и с когото редовно обядваха заедно.

— Здравей, Нат, коя е поредната мултинационална компания, на която ще спестиш някой дълъг и скъп съдебен процес? Бил Гейтс все още ли не ти е позвънил?

Натан най-напред се увери, че чекът, осребрен от Кендис непосредствено преди смъртта ѝ, наистина е бил покрит. Сетне помоли Найт да продаде всичките му акции и държавни ценни книжа, защото щеше да има нужда от пари в наличност.

— Някакъв проблем ли има, Нат? — попита го банкиерът, разтревожен от перспективата да види как сметката на неговия клиент се изпразва.

— Никакъв, Фил, уверявам те, че тези пари ще бъдат вложени много добре...

Дали наистина това е най-доброто решение? — запита се той, след като приключи разговора. Обикновено историите, в които имаше шантаж, не свършваха добре. Безпокоеше го не толкова огромната сума, колкото страхът, че заплахата истината да излезе на бял свят никога нямаше да отпадне и че след десетина месеца или една година Крийд отново би могъл да изнудва Джефри или Малори. Проблемът бе в това, че нищо не пречеше на този човек да вади до безкрай нови и нови копия от своя филм!

Скръстил ръце, Натан размишляваше, люлеейки се в креслото си. Не биваше в никакъв случай да обърка приоритетите. Основното на този етап бе да се избегне всякакъв риск Лерой да се обърне към полицията.

Часовникът върху бюрото му показваше 10 часа 22 минути. Адвокатът вдигна слушалката на телефона и набра номера на Крийд Лерой.

Нямаше търпение да види що за птица е този човек.

Насау (Бахамските острови)

Малко по-рано същата сутрин

Крийд Лерой се бе озовал в Бостън рано сутринта, за да хване първия самолет за Насау. Пристигайки в столицата на Бахамските острови, той се качи на маршрутката от летището заедно с гъмжилото от туристи, дошли да прекарат Коледа сред слънце и топлина.

Градът бучеше от шума на автомобилите. Шофьорът натисна клаксона, преди да спре микробуса до тротоара, върху който се изля вълна от пътници. Крийд се чувстваше в свои води сред тази тълпа. Обичаше анонимността на големите градове и местата, в които човек е съвършено непознат. Качвайки се по главния булевард на града „Бейстрийт“, напълно задръстен от стари коли и туристически файтони, имаше усещането, че е облечен в кожата на хамелеон. Тук той не бе управител на бензиностанция. Тук той можеше да бъде всеки.

Крийд бе решил да приложи рецептите, които бе прочел във финансовите трилъри от последните години. Щом станеше дума за пране на пари и за офшорни сметки, неизменно се споменаваха името

Насау с неговите четиристотин банки и финансови институции. Следваше описанието на банкерите, които често отстъпваха от принципите на световния финансов ред и встрани от фиска жонглираха с милиони, прехвърляйки с едно просто цъкване на мишката смайващи суми от един данъчен рай в друг. Крийд винаги се бе питал дали действителността бе близка до измислицата. Съвсем скоро щеше да има отговор на този въпрос.

По Интернет бе открил координатите на местния клон на една банка, предлагаща услугите, които го интересуваха. Изпратил им бе съобщение по електронната поща, за да получи по същия начин необходимата за случая документация. Теоретично можеше да си отвори офшорна сметка и без да излиза от къщи, но Крийд бе настоял да проведе предварителна среща с техен представител.

Сви по пряка на „Бей стрийт“ и влезе в един от малките банкови офиси, които изобилстваха по тази улица.

Когато след по-малко от половин час излезе оттам, усмивката не слизаше от устните му. Джон Гришам и компания не бяха излъгали! Оказало се бе по-лесно дори от описаното в романите им. Най-напред бе чул да се произнасят думите, които очакваше: конфиденциалност, банкова тайна, липса на данъци... Сетне бе тръгнала процедурата, формулярът по откриването на сметка бе попълнен и подписан за по-малко от четвърт час. Пет процента необлагаема лихва годишно, дебитна карта, несъдържаща нито име, нито важна информация в магнитния си носител, ала даваща достъп до банкоматите по цял свят. Точно това, което търсеше. Освен всичко друго, бяха му обещали, че сметката ще бъде недостъпна за органите на фиска и за полицията. Възползвал се бе и от възможността да остави в един от малките сейфове в подземиято на клона дебел кафяв плик с копие от филма, който щеше да му донесе богатството.

И всичко това без никаква друга формалност освен фотокопие на паспорта и гаранционна вноска от петнадесет хиляди долара. Предишния ден, отново без да спомене и дума на жена си, бе продал пикапа, за да си набави част от сумата. Изтеглил бе и пет хиляди долара от общата им сметка. Обеща си, че ще изпрати двойно повече на Кристи, когато ще бъде далеч от нея и много богат.

Крийд Лерой вдъхна дълбока глътка от топлината на въздуха. Никога досега не се бе чувствал в толкова радостно настроение. За

пълното щастие му липсваше само едно: Натан дел Амико да му позвъни и да уговорят мястото и часа на бъдещата им среща.

Вървейки по улицата, мина покрай елегантен фризьорски салон в колониален стил и погледна през витрината. Както в стари времена, един клиент бе дошъл да си подстриже брадата и изпитваше успокоителната наслада от димящата кърпа, покриваща лицето му.

Гледката го накара да му потекат слюнките. Никога не бе ходил на бръснар. Решението дойде на секундата. Време бе да смени вида си, да махне занемарената си брада и нестройните къдрици, покриващи врата му. Сетне щеше да влезе в някой от луксозните магазини в града, за да си купи дрехи, които да отговарят на бъдещото му обществено положение.

Младата жена от салона го покани да седне на стола. Тъкмо се бе настанил удобно, когато телефонът му иззвъня. Погрижил се бе всички обаждания в бензиностанцията да бъдат пренасочвани към мобилния му номер. Хвърли бърз поглед към часовника си. Тъй като бе забравил да премести стрелките му с един час напред заради времевата разлика, той показваше 10 часа и 22 минути.

— Ало? — произнесе Крийд Лерой с глас, изпълнен с нетърпение.

— Натан дел Амико на телефона.

Гарет Гудрич възкликна отсреща:

— По дяволите, Натан, изпратил съм ви безброй съобщения! Чак сега ли се решихте да ми се обадите? Що за история е това с катастрофата?

— Ще ви обясня всичко, Гарет. Слушайте, аз съм в кафенето на болницата. Имате ли малко време да поговорим?

— Колко е часът? — попита лекарят, сякаш бе загубил всякаква представа за времето.

— Почти дванадесет и половина.

— Приключвам с попълването на няколко досиета и след десет минути съм при вас.

— Гарет?

— Да?

— Ще имам нужда да ви помоля за една много голяма услуга.

Кантората „Марбъл & Марч“

16 часа и 06 минути

— Дали няма да ви дойде някоя добра идея, Аби?

— Какъв род идея?

Натан се люлееше върху своето кресло със скръстени ръце и тайнствен вид.

— Както ви обясних, възнамерявам да дам поискания ми откуп. Но искам да бъда сигурен, че ще платя само веднъж. За нещастие, когато става дума за шантаж, знаем кога започва...

— ... но не знаем кога приключва — допълни тя.

— Точно така. Не искам след шест месеца или една година Лерой да се появи, за да изнудва Джефри или Малори... или дори мен — насили се да допълни той.

— Шантажът се наказва строго от закона — отбеляза Аби.

— Да, но за да разубедя Лерой да не изпадне в редицив, ще трябва да имаме доказателство за шантажа му. Този тип е много предпазлив, както успях да установя преди малко.

— Какво! Вие сте говорили с него? — извика тя, засегната, че не я е предупредил по-рано.

— Да, обадох му се тази сутрин, но Лерой настоя той да ми позвъни пет минути по-късно в една от обществените телефонни кабинени във входа на сградата.

— Определи ли ви среща?

— Ще се видим утре.

— И как смятате да действате?

— Трябва да го накарам да говори и най-вече — да го запиша, но за тази цел ще имам нужда от сложна апаратура: шпионски микрофончета като тези у тайните служби, например.

— Напомням ви, че не сме в епохата на Уотъргейт — възкликна Аби през смях.

— Защото знаете друг, по-ефикасен начин?

— Това например — отговори тя, сочейки към подвижния телефон на своя шеф.

— Мобилният?

— Да, но използван по един по-особен начин.

Той свъси вежди. Гледайки заинтригуваната му физиономия, Аби обясни:

— Вашият телефон има специална слушалка „хендс фрий“, нали?

— Да, за да говоря, без да пускам волана.

— Чудесно. И какво се случва, когато мобилният ви телефон звънне по време на шофиране?

— Свързва ме автоматично след три позвънявания — уточни Натан, — но не виждам много ясно по какъв...

— Оставете ме да довърша. Представете си сега, че го настроите да звъни без звук.

— Като го оставя на вибрация?

— Не — рече тя, клатейки глава, — когато телефонът вибрира, издава леко бучене. Това не е достатъчно дискретно.

— В такъв случай, не знам как другояче бих могъл да постъпя — каза той, чудейки се над думите ѝ.

— Ще видите.

Аби взе апаратчето му и си поигра малко с клавиатурата му.

— Достатъчно е да програмирате позвъняване без звук.

— Тоест, мълчаливо.

— Ето че вашият мобилен телефон е превърнат в нелегален микрофон, 007 — каза тя, подхвърляйки му машинката, която той хвана във въздуха.

За да провери как действа системата, той сне слушалката на стационарния си телефон върху бюрото и набра номера на мобилния. Както можеше да се очаква, той се включи без никакъв шум.

— Това е невероятно — призна той. — И откъде сте научили всичко това?

— От едно женско списание — обяви Аби. — Имаше интересна статия: десет безпогрешни трика да следите вашия спътник в живота, за да знаете дали ви мами.

Аз не съм човек без недостатъци.
Вийон

*Болницата в Питсфийлд
Отделение за реанимация
Един часа сутринта*

— Ето, доктор Гудрич, тук е.
— Много добре.

Клер Джулиани направи крачка назад. Тя бе силно впечатлена от присъствието на този толкова прочут лекар, пристигнал чак от Ню Йорк, за да види нейния пациент.

— Добре, оставям ви за малко. Не се колебайте да ме повикате, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря, доктор Джулиани.

Гарет отвори вратата и влезе в интензивното.

То представляваше доста безлична стая, осветена само от малка дежурна лампичка, която разпръскваше меката си светлина над леглото. В дъното грубовато бюро, боядисано в студено бяло, бе поставено в съседство с умивалник от неръждаем метал. В цялото помещение отекваше характерното писукане на екрана, отразяващ сърдечния ритъм, както и хъркането на огромния апарат за изкуствено дишане, който шумно изпращаше порции въздух към тръбата за интубация.

Гарет се приближи към леглото и се наведе над Бен. Медицинските сестри бяха дръпнали нагоре чаршафите и пхнали в тях одеяло, за да избегнат хипотермията. Неподвижно като порцеланова статуя, детето изглеждаше миниатюрно, напълно удавено сред пространството на огромното легло. Многобройните следи от подкожни кръвоизливи по лицето и около него още повече подсилваха впечатлението за крехкост. Няколко тръбички се спускаха покрай

ръцете му откъм флаконите за венозно преливане, окачени на метална стойка.

По навик Гарет се приближи до екрана на монитора, за да прецени стойностите на сърдечния пулс и кръвното налягане. Сетне прегледа автоматичната система за инжектиране, настроена да вкарва в организма неголеми дози морфин на равни промеждутъци.

Познаваше наизуст подобни помещения, но всеки път, когато влизаше в някое интензивно, усещаше някаква емпатия, съпроводена с необяснимо вълнение, надигащо се в гърдите му. Разменил бе няколко думи с младата жена, доктор Джулиани, която изпитваше такава неувереност в своите възможности. Въпреки това обаче тя си бе свършила отлично работата. Хлапето бе лекувано свършено точно. Не би и могло да се направи нещо повече. Сега не оставаше нищо друго, освен да се чака.

Ако Гарет се бе понесъл насам, то бе единствено по молба на Натан. Адвокатът му бе разказал за инцидента, който бе предизвикал, но лекарят не му бе повярвал и думичка. Натан много бе настоявал Гарет да се увери, че за детето са положени възможно най-добрите грижи и за да получи компетентно мнение на разбираем език. Не бе прибавил нищо друго, но Гудрич прекрасно бе разбрал истинския смисъл на искането му: Натан желаше да знае дали дните на Бен Грийнфийлд са преброени.

Гарет извърна глава към стъклената врата, за да се увери, че никой не го гледа. Тогава угаси дежурната лампичка, която блестеше над леглото. За свое голямо облекчение не различи никакъв ореол от бяла светлина над главата на детето.

Бен може би нямаше да се събуди след десетина минути, но във всеки случай нямаше да умре.

Гарет реши да опита и още нещо. Нещо, което правеше твърде рядко.

Приближи полака ръцете си към лицето на Бен...

Никога не бе споменавал за тази си способност пред Натан. Бе нещо особено, което все още не владееше изцяло. Не бе истинско качество, нито дарба. Просто допълнително умение, което Вестителите можеха да придобият с времето. Нещо, което наистина бе трудно да се определи. Една малка вратичка, която се открехваше за миг в съзнанието му, някакъв проблясък, бърз и внезапен като светкавица.

Понякога бе съпроводено и от болка, сякаш тялото му за миг се изпразваше от цялата си енергия, но то бе само за частица от секундата. Миг по-късно всичко отново бе нормално.

Но за да се получи, трябваше да има допир.

Ръцете на Гудрич вече бяха само на няколко милиметра от лицето на Бен.

Дълго време лекарят не бе осъзнал тази си способност. Дори и днес тя невинаги проработваше. Но понякога „надникваше в бъдещето“, успяваше да отвори вратата и знаеше какво ще последва. Виждаше го и това бе всичко, напук на всякакви разумни обяснения. Нещо като предчувствие.

Гарет погали челото на детето с върха на пръстите си и ярка картина просветна за миг в съзнанието му: Бен Грийнфийлд на около двадесет години, готов за парашутен скок.

Образът бързо изчезна и Гарет отново бе изключен от тази пророческа вселена.

Тъй като бе леко задъхан, седна за малко до детето, за да възвърне силите си, след което закопча палтото си и излезе от болницата.

В какви обстоятелства Бен Грийнфийлд ще скача с парашут на двадесет години? Понятие си нямаше. Ала във всеки случай можеше да бъде напълно сигурен в едно: това дете не само че нямаше да умре, но съвсем скоро щеше да излезе от комата.

21 декември

Манхатън

Централната гара

Натан бе решил да измине пеша стотината метра, които разделяха неговата кантора от гарата. Щом се озова пред масивния силует на „Метлайф Билдинг“, той хвърли тревожен поглед към часовника си.

11 часа и 41 минути.

Чудесно, не бе закъснял. Нещо повече, влезе в „Гранд Сентрал“ четири минути по-рано от определения час.

Прорязана от огромни витражи, през които нахлуваше бяла светлина, колосалната зала имаше вид на катедрала. Със своите

позлатени полилеи и мраморни скулптури сградата наистина приличаше на музей и с право си бе спечелила славата на най-красивата гара в света.

Адвокатът прекоси грамадната чакалня и се спря под прочутия кръгъл часовник с четири циферблата, който висеше над службата за информация. Точно там Крийд Лерой му бе определил срещата. Обикновено Натан харесваше това място. То винаги предизвикваше в съзнанието му асоциацията с декор от киното и с Хичкок, който бе заснел тук известната сцена от своя филм „Смъртта дебне по петите“.

Както обикновено гарата гъмжеше от народ. Всеки ден повече от половин милион души се разминаваха тук, преди да превземат Манхатън или да се разпилеят из предградията.

Съвършеното място да останеш незабелязан.

Адвокатът остана за миг неподвижен, борейки се с постоянния наплив на пътници, които прииждаха от всички страни. Провери дали телефонът му действително е отворен. Знаеше, че съвсем наблизко Аби бе в пълна готовност да запише всяка думичка, годна да компрометира Лерой.

Натан бе обхванат от нетърпение. Не знаеше дори как изглежда този, когото чакаше. „Аз ще ви разпозная“, бе се задоволил да заяви майсторът на шантажа. Постоя още две-три минути, когато нечия ръка грубо се стовари върху рамото му.

— Очарован да ви срещна най-сетне, господин Дел Амико.

Човекът бе от известно време редом с него, но Натан дори и за миг не си бе помислил, че може да става дума за Крийд. Личността, която се намиреше пред него, нямаше вид на бензинджия. Тъмен, добре ушит костюм, палто с добро качество, нови или отлично поддържани обувки: ако си бе вързал и вратовръзка, Лерой нямаше да изглежда не на място в която и да било адвокатска кантора в града. При все това човекът не се отличаваше с особена физика. Всичко у него бе средно: ръстът, телосложението, финесът на чертите му... Всичко бе средно, освен изумрудения му поглед, в дъното на който блестеше ярък пламък.

Индивидът, както изглеждаше, не бе от приказливите. С едно движение на главата даде знак на адвоката да го последва.

Двамата мъже преминаха покрай магазинчетата, които обрамчваха рамките, слизачи към пероните. Така се озоваха на долния

етаж, пълен с кафенета, заведения за бързо хранене и ресторанти. За да се намали шумът и замърсяването, коловозите на „Гранд Централ“ бяха разположени в подземията — нещо, което създаваше у посетителите странното впечатление, че се разхождат из гара без влакове. По покана на Крийд Лерой Натан отвори вратата на „Стридения бар“.

Заведението бе прочуто с това, че в него се сервираха най-качествените морски дарове в града. В нормални обстоятелства Натан обожаваше тази изпълнена с очарование бирария и огромната ѝ куполовидна зала.

— Да минем най-напред през тоалетните — каза нервно Лерой.

— Моля?

— Недейте да обсъждате.

Натан го последва до тоалетните. Крийд изчака помещението да се изпразни, след което нареди:

— Дайте ми палтото си.

— Какво?

— Дайте ми палтото и самото си, не искам да ми пробутате някакво записващо устройство.

— Не ви пробутвам абсолютно нищо! — възпротиви се Натан, разбирайки, че добре изграденият му план бе на път да се провали.

— Побързайте — заповяда Крийд.

Натан съблече палтото и самото си. Взе обаче мобилния си телефон и го пусна в джобчето на ризата. Нищо не струваше поне да опита.

— Махнете си часовника.

Натан се подчини.

— Разкопчайте ризата си.

— Вие съвсем сте откачил.

— Няма да повтарям.

Адвокатът разкопча ризата си с въздишка. Лерой огледа торса му.

— Искате ли да видите още нещо? — попита Натан с предизвикателен тон. — Възползвайте се, сложил съм си слипове „Келвин Клайн“.

— Телефона ви, ако обичате.

— Ставате смешен!

С рязък жест Лерой грабна мобилния му апарат.

По дяволите!

— Халката ви.

— Не пипайте това!

Крийд се поколеба за миг, сетне сложи ръката си върху юмрука на адвоката.

— Хайде, отворете го!

С бързината на мълния Натан го сграбчи за гърлото и го залепи за вратата.

— Хррргл... — опита се да уклени някаква дума Крийд Лерой.

Натан още повече засили натиска.

— *Не пипайте това!* Разбрахте ли?

— Хррргл... раз... брах.

Адвокатът рязко отпусна хватката.

Лерой се присви и се изкашля многократно, за да си възвърне нормалното дишане.

— Мамка му, Дел Амико... Ще ми платите за това.

— Хайде, мърдайте, Лерой — нареди му Натан, излизайки от тоалетните. — Предполагам, че не сте ме докарали тук, за да дегустирам някоя мидена супа...

Вече седяха пред две картини, поставени върху малката масичка, застлана с карирана покривка. Голямата зала бучеше от оживените разговори на клиентите. Лерой, който бе оставил палтото, сакото и мобилния телефон в гардеробната, си бе възвърнал донякъде увереността. Извади от джоба си тесте карти за таро и го подаде на адвоката.

— Първите девет карти съставят банковата ми сметка на Бахамските острови — обясни той. — Сега ще се обадите на вашата банка и ще наредите сумата да бъде преведена по тази сметка. Банката се нарича „Екселсиор“.

Натан поклати глава.

Колко жалко, че Аби не успя да запише това.

Дявол да го вземе, дължен бе на всяка цена да си вземе обратно мобилния телефон. Но за тази цел трябваше най-напред да приспи бдителността на Лерой.

— Добре сте го измислили това с картите, Крийд.

— Нали?

— Несъмнено... Никаква следа... Трябва само да се размесят, за да изчезнат всякакви доказателства за шантаж.

Лерой изведнъж придоби ядосан вид.

— Хайде, спирайте да ми пеете оди и побързайте да се обадите на банката.

— Трябва ли да ви напомням, че вие ми прибрахте мобилния?

— Ще използвате телефона на заведението за градски разговор.

— Както искате.

Натан изобрази усмивка на облекчение, която изпрати на Лерой, сетне се надигна, за да се упъти към бара, сякаш искането му бе точно това, което бе очаквал.

Тази готовност изведнъж породил у Крийд смъртно безпокойство.

— Чакайте, Дел Амико. По-добре си вземете вашия телефон, искам да чуя какво ще кажете.

Натан си прибра апаратчето от гардеробната и провери дали е отворен.

Няма проблеми.

Помисли си за Аби, която със сигурност дебнеше, въоръжена с магнетофон, от другата страна на връзката.

Сега бе негов ред да играе. Негов ред да води делото. Дали Натан дел Амико, звездата на адвокатското съсловие, щеше да накара Крийд Лерой да проговори? Естествено, щом бе „най-великият“, както обичаше да си казва насаме.

Но такъв ли бе наистина? Все още ли бе такъв?

Върна се на масата и небрежно остави телефона си върху нея. Усещаше, че Лерой става все по-нервен.

— Та значи, обаждането за днес ли ще бъде, или ще го оставим за утре?

Натан взе апаратчето, направи се, че го включва, сетне се спря:

— Впрочем, моят банкер има навика да обядва рано и...

— Прекратете този цирк, Дел Амико!

Натан се почеса по главата.

— Казахме десет хиляди долара, нали така?

— Не си правете майтап с мен, да ви вземат мътните!

— Успокойте се, в края на краищата може би за един ден ще спечелите всичко онова, което съм трупал с години...

— Действайте.

— И за какво ви е това бързане да минете от другата на бариерата? Сигурен съм, че непрекъснато си задавате разни въпроси, като например: ще се събуддам ли всяка сутрин, казвайки си: „Ето това е, аз съм богат“? Ще се...

— Не ме предизвиквайте!

— Слушайте, няма ли да е по-добре да поотложим тази работа за някой друг ден, Крийд? Не изглеждате да сте съвсем на себе си...

Лерой стовари юмрука си върху масата и най-сетне произнесе думите, които Натан се опитваше да изтръгне от устата му:

— Обадете се на вашата шибана банка и я накарайте да преведе един милион по моята сметка!

— Няма проблем, няма проблем, вие водите играта.

Да, аз съм най-добрият.

Адвокатът грабна телефона и натисна бутончето, за да изключи микрофона, след което веднага го включи отново. Обади се на Фил и му нареди да преведе сумата под бдителния поглед на Лерой.

— Ето, парите са ви наредени.

Едва успя да произнесе тези думи, и Крийд вече бе скочил от стола си, за да се разтвори в тълпата. Натан не го изпусна от очи дори за частица от секундата, но не бе в състояние да го настигне.

Крийд се бе изпарил.

Лерой излезе от ресторанта, без да бърза. Този човек бе до такава степен блед, че Аби за малко да го изтърве. Той направи няколко крачки покрай ръба на тротоара и си повика такси.

— Летище „Нюарк“ — нареди той, отваряйки вратата.

Аби се хвърли към него.

— И аз съм по посока на Нюарк, нали ще можем да си поделим таксито?

Тя се пхна с такава бързина, че Лерой дори не успя да възрази.

Таксито едва бе потеглило, когато мобилният телефон на Аби иззвъня.

— Мисля, че е за вас — каза тя, подавайки го на Лерой.

— Ама чакайте, какво означава всичко това?

— Ще видите. Що се отнася до мен, смятам да сляза тук — заяви тя, почуквайки по стъклото, за да даде знак на шофьора. — На добър път, господин Лерой.

Таксито спря, за да позволи на Аби да слезе под изумения поглед на Крийд. Поколеба се да отговори, но любопитството му надделя над предпазливостта.

— Ало?

Очакваше всичко друго, но не и да чуе собствения си глас: „Обадете се на вашата шибана банка и я накарайте да преведе един милион по моята сметка!“.

Както и отговора: „Няма проблем, няма проблем, вие водите играта“.

— Мамка му, на какво си играете, Дел Амико?

— На играта на човек, който приема да плати веднъж, но не и два пъти.

— Какво ще правите с този запис?

— Нищо, само ще го запазя, както вие пазите вашите видеокасети. Ще го запазя „за всеки случай“, но само от вас зависи никога да не го използвам.

— Няма да се опитвам да ви изнудвам втори път, ако това ви безпокои.

— Надявам се на вас, Крийд, защото играта е далеч по-малко забавна, когато човек премине прага на затвора.

— Няма да има втори път.

— Не ми остава нищо друго, освен да ви повярвам. А! Още нещо, Крийд: ще видите, те не удържат на всичките си обещания.

— За кого ми говорите?

— За парите, Крийд, за парите.

Сетне натисна бутона, за да прекъсне връзката.

Слънцето залязваше над Нантъкет. Целия ден източният вятър бе духал, без да спре. Привечер вълните се бяха развихрили с голяма сила, разбивайки се гръмовно в скалите, които закриляха вилата на Уекслърови.

Джефри и Малори седяха на покритата веранда, която се издигаше над водите на езерото. Това бе най-впечатляващото място на къщата, несравнима по красота наблюдателна точка, която даваше обзор чак до океана.

Малори се бе върнала от Бразилия със сутрешния полет. Пристигайки в Сан Диего, тя бе позвънила на родителите си в Беркшир, но икономката я бе уведомила, че „господинът и госпожата“ са решили да прекарат Коледа на Нантъкет. Обезпокоена от тази промяна на намеренията, Малори бе хванала самолета до Бостън, за да пристигне на острова едва преди около час.

— Ето, Малори, вече знаеш цялата история.

Джефри току-що бе привършил подробния разказ за събитията от последните дни. Не бе пропуснал нищо от момента, когато, напълно пиян, бе блъснал Бен Грийнфийлд, преминавайки през саможертвата на Натан, до аферата с Крийд Лерой, за която зет му го бе държал в течение. Наред с това се бе върнал и към своя проблем с алкохола, който преди двадесет и пет години го бе довел дотам, че бе обвинил майката на Натан в несъществуваща кражба.

Разказал ѝ бе всичко, освен това, че Натан скоро щеше да умре.

С очи, пълни със сълзи, Малори се приближи до баща си.

— Имаш ли сведения за това дете?

— Обаждам се в болницата по два пъти на ден. Състоянието му не се е променило. Все още всичко може да се случи.

Джефри поиска да я прегърне, но тя го отблъсна.

— Как си могъл? — произнесе тя, задушавайки се от вълнение.

— Как си могъл да оставиш Натан да поеме вината вместо теб?

— Нне... не знам — заекна Джефри, — Натан настоя да стане по този начин. Той мислеше, че така ще бъде по-добре за всички...

— Най-вече за теб!

Присъдата на Малори отекна болезнено в ушите на стария Уекслър.

Нямаше средства, с които да се оправдае. Чувстваше се в плен на обещанието, което бе дал на Натан, и решението му да го спази безтвърдо, дори ако трябваше да мине за страхливец в очите на дъщеря си. В края на краищата, това бе неговата част от товара. Неговият начин да получи своето нравствено пречистване.

— Но нали няма все пак да допуснеш да отиде в затвора?

— Не, Малори — увери я Джефри, — обещавам ти, че ще го измъкна оттам. Останало ми е май едно-единствено нещо, което мога да върша изрядно на този свят, и аз ще го използвам в тази афера.

Джефри погледна ръцете си, които издайнически трепереха, и това бе признак, че има нужда от алкохол. За трети път в продължение на по-малко от четвърт час отвори бутилката минерална вода, сложена на масата, и пое поредната глътка с ефимерната надежда, че ще упражни върху организма му същото успокояващо въздействие, каквото би имала една друга течност — водката.

— Прости ми, Малори.

Чувстваше се окаян, парализиран от някакво усещане, което бе отвъд срама. Дъщеря му, която обожаваше и която бе толкова крехка, се разтърсваше от ридания до него, а той вече дори нямаше правото да я вземе в прегръдките си.

Малори се приближи към огромната стъклена преграда, която изолираше верандата. Погледът ѝ се зарея в линията на хоризонта, където бушуваше океанът. Когато бе малка, в дните на буря не смееше да пристъпи дотук, скована от страховития тътнеж на вълните, усилен от поривите на вятъра. Това вилнеене на природните стихии я ужасяваше и я караше да се чувства като в окоето на ураган.

Джефри се осмели да направи крачка към нея.

— Малори...

Тя се обърна, погледна го и най-после се сгуши в прегръдката му както на времето, когато бе десетгодишна.

— Нещастна съм до смърт, откакто не живея повече с Натан, татко.

— Поговори с него, миличка. Мисля, че и той има какво да ти каже.

— В началото, като се разделихме, изпитах някакво странно усещане на мъка, но и на облекчение.

— На облекчение?

— Да, през целия си живот съм се бояла да не би да престане да ме обича, да не би една прекрасна сутрин да се събуди и да ме види такава, каквата съм в действителност — слаба и крехка. В този смисъл, нашата раздяла бе за мен вид освобождение: понеже вече го бях изгубила, страхът, че ще го изгубя, изчезна.

— И той има нужда от теб не по-малко, отколкото ти от него.

— Не вярвам. Той не ме обича.

— Всичко, което направи тези дни, показва точно обратното.

Тя вдигна към него очите си, пълни с надежда.

— Иди при него — посъветва я той с настойчивост в гласа. — Но побързай, времето лети.

Затвори очи, тропни три пъти с крак и помисли много силно: човек се чувства добре само у дома.

Диалог от филма
„Магьосникът от Оз“ на
Виктор Флеминг

24 декември

— Мога ли да си взема един хотдог?

Бони подскачаше пред количката на един амбулантен продавач до ъгъла на „5-о авеню“ и „58-ма улица“.

— Четири следобед е, миличка, един плод не е ли за предпочитане?

— О, не! — възкликна момиченцето, клатейки енергично глава.
— Обожавам хотдога с много горчица и особено когато е с пържени лукчета! Страшно е вкусно.

Натан се поколеба: тази храна не бе от най-здравословните, но въпреки това даде съгласието си с едно кимване.

— ¿Cuando cuesta esto?^[1] — попита тя с възможно най-сериозен вид, изваждайки от джоба си миниатюрно портмоне, в което съхраняваше спестяванията си.

Баща ѝ я смърри:

— Не бива да говориш испански където ти падне.

— Son dos dylares^[2] — отговори ѝ продавачът с дружеско намигване.

Натан също бръкна за своя портфейл и извади от него малка, сгъната на две пачка банкноти.

— Хайде, прибери си парите.

Плати на човека двата долара, а Бони му благодари със своята най-пленителна усмивка.

С хотдога в ръка тя полетя като стрела към близкото скупчване на хора, откъдето се разнасяха познатите коледни песни. Цареше сух, но ободрителен студ, придружен от великолепно слънце, което с лъчите си засенчваше блестящите фасади на сградите. Натан се устреми по стъпките на дъщеря си. Посред тази тълпа и многобройните стълпотворения по улиците, които в този час достигаха своя връх, той внимаваше особено много да не я губи от поглед. Това пък между другото му позволи да забележи, че прелестно жълто петно от горчицата е кацнало върху суитчъра ѝ. Двамата се спряха да послушат хубавите мелодии, изпълнени а capella^[3] от негърски хор за църковни песнопения. Бони изтананика няколко песни заедно с тях, след което се насочи към друга група. Тя така и не можа да издържи дълго време на изкушението и даде двата си долара, скътани в джоба, на един предрешен като Дядо Коледа цигулар, който събираше пари за Армията на Спасението. Сетне помъкна Натан към югоизточния вход на Сентръл Парк, точно срещу „Гранд Арми Плаза“.

Въпреки студа, в края на следобеда обширното зелено пространство бе направо превзето от скитащ народ. Почти цялата местност бе претъпкана с разхождащи се хора — пеша, на велосипеди, на традиционни файтони и дори на „писалки“ за ски бягане!

Преминаха покрай плакат, който предлагаше осиновяването на отделни клони от дърветата в парка.

— Мога ли да си осиновя едно клонче за моя рожден ден? — попита Бони.

Натан бе категоричен:

— Не, това са пълни глупости, човек не може да осиновява дървета.

Тя не настоя, но предяви нова молба:

— Бихме могли да отидем на „Таймс Скуеър“ за Коледа?

— Това място не е никак подходящо за малко момиченце. И после, там не е кой знае какво.

— Моля те, татенце! Сара ми каза, че това била най-голямата Бъдни вечер на открито в цялата страна.

— Ще видим, миличка. А докато чакаме, взemi се загърни похубаво, че студът започва здраво да хапе.

Тя нахлупи чак до очите перуанската си шапчица. Натан ѝ върза шала около врата и я накара да си прочисти носа в една книжна

кърпичка. Бони бе възхитително дете и да се грижиш за нея, бе безценна привилегия.

Оказа се, че не е травмирана от преживяното през нощта на инцидента. Да види баща си, отвеждан от полицаите като долен престъпник, не бе лесно за нея, но още на следващата сутрин Джефри и Лиза ѝ бяха разказали цялата истина. Днес, ако се сетеше за събитието, бе само за да се поинтересува как е раненото момченце.

От тази гледна точка последните сведения бяха добри: още сутринта старият адвокат бе позвънил на Натан, за да му извести, че Бен е излязъл от комата. За двамата мъже бе голямо облекчение да узнаят, че детето е въвн от опасност. То вървеше ръка за ръка и с едно малко по-егоистично успокоение: със заплахата за живота на Бен изчезваше и заплахата от затвор, която витаеше над главата на Натан.

Бони и той бяха прекарвали заедно три великолепни ваканционни дни, през които не бяха правили нищо друго, освен да се забавляват. Натан не бе направил никакъв опит да ѝ отпрати някакво особено послание. Не искаше да губи и секунда от малкото отпуснато му време и да се прави на философ, а само да сподели с нея скъпоценните мигове, за които тя би могла да си спомня след време. Бе ѝ показал находките от Древен Египет и картините на Пикасо в Музея на модерното изкуство. Предишната сутрин бяха осъществили визита при горилата от огромния зоопарк в Бронкс, а след това се бяха качили чак до градините на Форт Трайън Парк, където по идея на Рокфелер бяха изградени камък по камък точни копия на манастири от южната част на Франция.

Натан погледна часовника си. Бе ѝ обещал да направят по едно кръгче на Въртележката, но трябваше да побързат: вече бе късно, а прочутата атракция бе отворена само до четири и половина следобед. Дватама се затичаха по посока на манежа. Оттам струеше възбудената атмосфера на голям панаир. Бони страхотно се забавляваше.

— Ще се качиш ли до мен? — попита го тя, задъхана от тичането.

— Не, бибчо, тази работа не е за големите.

— Да, ама е пълно с възрастни — не се съгласи тя, показвайки към дървените кончета.

— Хайде, давай — насърчи я той.

— Моля те, татенце! — настоя тя.

Днес Натан не можеше да ѝ откаже каквото и да било. Затова яхна едно от великолепните пъстри кончета до нея.

— Потегляме! — извика детето, когато въртележката се задвижи и се разнесе увличащата музика.

След манежа отидоха да хвърлят няколко трохи хляб на патиците, които се къпеха в спокойните води на езерото, и така стигнаха до ледената пързалка на Уолфман Ринг.

През тази част от годината това бе едно от най-очарователните места на открито в Манхатън. Пистата бе обкръжена от дървета, над които бяха надвиснали небостъргачите на Мидтаун. Застанала до оградата, Бони гледаше със завист другите деца, които надаваха радостни викове, изпълнявайки различни фигури на леда.

— Искаш ли да опиташ?

— Дали ще мога? — попита момиченцето, без да повярва на ушите си.

— Само ако чувстваш, че ще успееш.

Само допреди шест месеца щеше със сигурност да каже „не, страх ме е“ или „много съм малка“, но от известно време бе придобила далеч по-голяма увереност в себе си.

— Мислиш ли, че ще мога?

— Разбира се — отвърна Натан, гледайки я право в очите. — Та ти си истинска шампионка на ролерите! А пързаянето по лед е горедолу същото.

— Тогава искам и аз да направя един опит.

Той плати седемте долара за входа и наема на кьнки, после ѝ помогна да ги обуе и да излезе на пистата.

Бони пристъпи колебливо и не след дълго се озова на леда. Притеснена, тя доста бързо се изправи на крака, търсейки с поглед Натан. Облегнат на оградата, той ѝ даде знак да продължава. Бони опита отново, този път по-уверено, и успя да измине доста голямо разстояние. Тъкмо бе започнала да набира скорост, когато се сблъска с момченце на нейната възраст. Вместо да се разплаче, тя избухна в смях.

— Прави така! — извика ѝ отдалече Натан, показвайки ѝ с двете си ръце положението, в което трябва да постави кьнките, за да спре.

Бони вдигна палец към него. Бе на такава възраст, в която всичко лесно се усвоява.

Успокоен, той се качи до малката барачка, където се продаваха напитки, и си поръча кафе, без да откъсва поглед от нея. С порозовели от острия студ бузи, тя вече се пързеляше доста смело под ритъма на рокендрола, озвучаващ пързалката.

Натан духна в ръцете си, за да се постопли. Днес Манхатън приличаше на огромна ски станция. Отдалеч ледената писта блестеше като сребро. Върху малкото хълмче край нея едно недълговечно „известие“, начертано в снега, обявяваше: I♥NY^[4]. Натан обичаше тази зимна картина, когато целият град сякаш бе скътан в кристална кутия за бижута. Той се премести покрай оградата, за да застане под последните отблясъци на следобедното слънце. Бе направо невероятно до каква степен простичкият факт, че подлага лице под скъперническата топлина на небесното светило, бе станал важен за него!

Тази мисъл тутакси предизвика вълна от емоции. Скоро щеше да дойде краят. Никога повече не ще може да усеща как приятният аромат на кафето го гъделичка по ноздрите, как слънчевите лъчи сгряват кожата му. Сълзи навлажниха очите му, но той моментално ги възпря.

В края на краищата, оставено му бе достатъчно време да каже довиждане на най-любимите си същества — Бони и Малори. Не всички умиращи са имали тази възможност.

Позлатените лъчи на слънцето започнаха да се губят зад редицата небостъргачи. Съвсем скоро щеше да се свечери. Лампите на уличното осветление щяха да се запалят като свещи сред този снежен пейзаж, предлагайки друга феерична картина на парка.

Засега все още бе светло, но крайчецът на белезникавата луна се бе появил иззад гигантските кули на високите сгради. Точно тогава я видя отдалеч да пристига, окъпана в светлина.

Малори.

Силуетът ѝ се открояваше в оранжевите слънчеви отблясъци. Вятърът развяваше нейните коси, а студът бе обагрил лицето ѝ.

Щом го забеляза, тя се затича към него и съвсем задъхана, се хвърли в обятията му. Сякаш отново бяха на двадесет години, само дето, когато се обърнаха, видяха едно малко момиченце, което бе

захвърлило кърнките си и тичаше с всички сили, надавайки радостни възгласи.

Бони скочи в ръцете им и тримата се притиснаха в силна прегръдка. Както се бяха сплели, детето попита:

— Ще направим ли цветето?

Това бе игра, която бяха измислили навремето, когато тя бе още съвсем малка.

Отначало се приближаваха един към друг, прегръщаха се и казваха: „затворено цвете“; сетне се пускаха и раздалечаваха, викайки: „отворено цвете“.

Повтаряха по този начин движението три или четири пъти. Затворено цвете, отворено цвете. Затворено цвете, отворено цвете.

Простичка игра, знак на събирането и трайната спойка на това семейство, в което вечно липсваше един от тях.

---

[1] Колко струва? (исп.). ↑

[2] Струва два долара (исп.). ↑

[3] Без съпровод. — Б.пр. ↑

[4] Аз обичам Ню Йорк. ↑

*Винаги страдаме само от любов дори
когато си мислим, че не страдаме от нищо.*

Кристиан Бобен

Няколко часа по-късно

Нощта на 24 декември

Апартаментът в сградата „Сан Ремо“

Сгушени и двамата по средата на леглото, те гледаха звездите.

Небето бе така чисто, че луната осветяваше цялата стая с белезникавата си светлина. Устните на Малори се плъзнаха по врата на Натан. Могъщ прилив на чувства отново ги бе слял ведно и дишането им продължаваше да е ускорено.

Ръката ѝ погали косите му.

— Знаеш, че съм по-стара от теб, нали — прошепна тя в кухнята на ухото му.

— Само с няколко дни — отбеляза той с усмивка.

— Мисля, че са те създали за мен — пошегува се тя.

Той сложи ръка върху гърдите ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

Тя продължи играта:

— Когато съм била зачената, някакво благодетелно божество се е надвесило над люлката ми и е решило да ми прати някого, заедно с когото да посрещам трудностите на този свят.

— И по този начин някъде отвисоко е било взето решение за моето съществуване, така ли? — попита той и се засмя.

— Точно така. Следователно, можеш да ми изкажеш най-топлите си благодарности — прошепна тя, целувайки го. — Без мен ти никога нямаше да видиш белия свят.

Той ѝ отвърна с продължителна целувка. Не искаше никога да се откъсне от нейния аромат. Усещаше всичко — до едва доловимото

трепване на бенките по кожата, до най-леката ѝ въздишка. Можеше да отнесе най-голямата печалба от лотарията, да победи в процеса на века, да има седем или осем нули в банковата си сметка, но нищо не бе в състояние да замени този миг. Той я прегърна още по-силно, целуна я по врата, погали я по бедрата, после се прилепи до гърба ѝ, сякаш тя представляваше последната му връзка с този свят.

Тогава всичко, което бе преживял през последните дни, премина с огромна скорост пред очите му. Даде си сметка, че никога не се е чувствал толкова жизнен, както от момента, в който бе разбрал, че скоро ще умре.

Веднага след това отново почувства как смъртта броди около него.

Тази вечер за пръв път бе готов да я приеме. Разбира се, страхът не бе изчезнал, но бе придружен от някакво нетърпение. Бе станал любопитен към смъртта, както човек може да бъде любопитен към откриването на нов континент. Може би бе настъпил часът да отпътува към непознатото, но бе обграден с любов. *В мир със себе си и в мир с околния свят*, както би казал Гарет.

Тялото му гореше, сякаш имаше треска. Отново се обади позабравената вече болка в гърдите, последвана от остър бодеж под ключицата, който се бе събудил почти едновременно с нея. Стори му се също така, че всичките кости в тялото му започват да врят и да се разтрошават. Чувстваше как малко по малко бива изключен от света на живите и се носи към някакво непознато измерение.

В този миг изпитваше усещането, че е жив единствено, за да може да умре.

Бе два часа през нощта, когато затвори очи и последната му мисъл бе за Гудрич.

Скоро Гарет няма вече да бъде край мен.

Няма повече да го видя. Няма повече да го чуя.

Той ще продължи да оперира хората и да придружава обречените към смъртта.

Аз пък, както всички мои предшественици, ще получа най-сетне отговора на вечния въпрос: има ли място, където всички ние отиваме?

На стотина километра оттам Джефри Уекслър стана от своето легло и излезе безшумно от стаята. Отвори малка врата, сгушена под стълбището към хола, запали голата, покрита със слой прах електрическа крушка, която висеше от тавана, и слезе внимателно по стъпалата, водещи към мазето.

Изпод една от дървените етажерки извади кашон с шест бутилки уиски, които куриерска фирма му бе доставила преди няколко дни: двадесетгодишно „Чивас“, подарък за Коледа от клиент, когото бе измъкнал от много тежко дело.

Още щом си бе легнал, Джефри бе разбрал, че няма да може да заспи, докато тези бутилки се намираха в неговата къща. Качи кашончето в кухнята и започна да ги изпразва една по една в мивката. Операцията отне само няколко минути, през които гледаше с отнесен вид как алкохолът се точи подобно на белезникавата вода от изсипани в цедка току-що сварени спагети. Сетне пусна силна струя вода, за да не се поддаде на изкушението да оближе мивката.

Как човек като него бе съумял да стигне дотук? Задаваше си този въпрос ежедневно, макар да знаеше, че никога няма да намери отговора му.

И през този ден бе успял да устои на изкушението. Утре обаче го очакваше ново сражение. Както и в другиден. Войната изискваше бдителност във всеки миг, защото съзнаваше, че настъпеше ли абстиненцията, бе в състояние да погълне абсолютно всичко: одеколон, дезодорант, бутилка деветдесетградусов спирт от домашната аптечка. Опасността дебнеше отвсякъде.

Върна се и легна до жена си, но се чувстваше ужасно потиснат. Юмрукът му силно стисна възглавницата. Може би трябваше да се сближи с Лиза, да общува далеч повече с нея, да ѝ говори за нравствената покруса, която бе завладяла цялата му душа. Сега бе моментът, сега или никога.

Да, ще сподели всичко това още сутринта, непременно ще си поговори с нея.

Стига да намери необходимия кураж.

*Малко след полунощ
Някъде в един от бедните квартали на Бруклин*

Кони Букър отвори вратата, старейки се да не вдига шум. Наведе се над Джош и се загледа с дълбока нежност в заспалото му лице. Само допреди десетина дни това бе обикновена стая за приятели, студена и без живот. Тази вечер в нея спеше едно дете, потънало в топлината на малкото си легло. Тя все още не можеше да дойде на себе си.

Всичко се бе случило много бързо. Отначало бе трагедията със смъртта на нейната племенница Кендис по време на ужасяващия банков обир. Сетне, няколко часа по-късно, бе дошло обаждането от социалните служби с предложението да вземе бебето за отглеждане. Кони не се колеба дълго. На прага на петдесетте и след няколко несполучливи забременявания, тя бе изгубила надеждата, че би могла да има дете. Бе стигнала до една възраст, когато вече се бе отказала да очаква кой знае какво от живота. През тези последни години чувстваше как умората я наляга все по-силно, а стареенето набира застрашителна скорост. Но след пристигането на Джош тежестта от не особено смисленото ѝ съществуване се бе изпарила. Сякаш животът ѝ внезапно бе възвърнал цялата своя истинска същност.

Щеше да бъде добра майка, сигурна бе в това. На Джош нямаше да му липсва нищо. Заедно със съпруга си те вече работеха здраво и Джак, изключително горд от своята нова роля на баща, бе поел допълнителни дежурства в казармата.

Имаше обаче едно нещо, което я безпокоеше. Тази сутрин в кутията за писма бе намерила пакет от противоударна хартия с електрическо автомобилче и няколко банкноти. Имаше и писмо, подписано само с името Натан, в което се уточняваше, че тези пари били за малкия по случай Коледа.

Двамата с Джак на няколко пъти бяха препрочели писмото и така и не бяха решили какво да мислят за него. Наистина, много странна бе тази Коледа! Кони нежно целуна детето и излезе с тихи стъпки.

Затваряйки вратата, тя за пореден път си зададе въпроса кой ли можеше да бъде този тайнствен дарител.

Гринич Вилидж

Аби Купър се връщаше от Бъдни вечер. Сама. Главата ѝ направо се разцепваше от болки и едно бе сигурно: това със сигурност не бе

вечерта, в която щеше да намери голямата си любов. Пред вратата си намери пакет, оставен там от портиера. Отвори го с любопитство. В него имаше бутилка френско вино, придружено с кратка бележка. Натан ѝ пожелаваше Весела Коледа и ѝ благодареше за всичко, което бе направила за него.

Аби бързо събу обувките си, после пусна своя любим компактдиск — „Песни“, изпълнени от джазовото трио на Брад Мелдоу — и намали светлината. Излегна се на канапето, изтягайки краката си на незаетото място до нея.

Препрочете за втори път картичката с пожеланията. Имаше нещо странно в тази бележка, приличаше по-скоро на прощално писмо, сякаш повече никога нямаше да се видят отново.

Не, пълни глупости, очевидно така ѝ се е сторило. Въпреки това се запита къде ли е точно в този миг Натан. Интуицията ѝ поднесе възможния отговор: естествено, с бившата си жена.

Колко жалко.

Ето кой можеше да бъде голямата ѝ любов.

Гарет Гудрич излезе от центъра за палиативно лечение в Стейтън Айлънд.

— Хайде, Куджо, качвай се, кученце! — извика той, отваряйки задната врата на колата си.

Огромният пес джафна два-три пъти и се подчини на нареждането.

Гарет се намести на предната седалка, завъртя ключа на стартера и запали старичкото си радио. Прехвърли няколко станции, намръщи се, когато се разнесе гласът на Бритни Спийрс, свъси вежди, попадайки на някакъв речитатив на Еминем, и най-сетне почувства задоволство, защото бе намерил една от радиостанциите за класическа музика, която излъчваше представлението на „Набуко“ от Верди.

Чудесно, помисли си той, клатейки глава в ритъма на музиката.

Пое бавно по посока на своя апартамент, докато хорът от еврейски роби пееше *Va, pensiero, sull'ali dorate*^[1].

На първия червен светофар хвърли поглед към кучето на задната седалка, сетне разтвори широко уста в тежка прозявка. От колко ли

време не си е отспивал истински? Стори известно усилие, но така и не успя да си спомни.

Би трябвало да е било много, много отдавна.

В своята стая Бони дел Амико не можеше да затвори очи.

Чувстваше се преизпълнена с щастие, защото родителите ѝ отново се обичаха. Това бе нещото, за което винаги бе мечтала. От две години насам нямаше нито една вечер, в която да не си го пожелае в молитвата преди заспиване. Въпреки всичко тревогата ѝ все още не бе напълно изчезнала, сякаш някаква смътна заплаха продължаваше да витае над нейното семейство.

Скочи рязко от леглото, грабна перуанската си шапчица, захвърлена върху един стол, и я гушна като любима играчка, за да потъне най-сетне в дълбок сън.

Три часа сутринта, в едно от гробищата на Куинс.

Дебел слой сняг покриваше надгробния камък на Елеанор дел Амико. Предишния ден синът ѝ бе донесъл цветя — букет от няколко рози в калаена ваза. Ако съдът бе прозрачен, щеше да се вижда, че нещо свързваше стръковете на цветята.

Това бе гривна с четири реда перли, със сребърна закопчалка, обсипана с малки брилянти.

Дълбока нощ обгръщаше все още малкото градче Мистик, щат Масачузетс.

Близо до плажа в една празна къща имаше стая с метални етажерки. В голяма кутия лежеше албум, който някой бе отварял наскоро. Албум, съдържащ всякакъв вид неща: текстове, рисунки, изсушени цветя, снимки... На една от тях млада жена тичаше по плажа.

Отдолу бе написала с мастило:

Аз тичам толкова бързо, че смъртта никога не ще ме хване.

Казваше се Емили Гудрич и отлично знаеше, че в крайна сметка смъртта ще я отнесе от този свят.

Тя никога не бе вярвала истински в Бога.

Но може би имаше нещо друго.

Някаква тайна.

Едно място, където всички ние отиваме.

Малори отвори очи.

Обградено от тъмнината на нощта, тя се заслуша в дълбокото дишане на своя съпруг, който спеше до нея.

За пръв път от много време се почувства уверена в бъдещето и си помисли за възможността да имат още едно дете. Тази перспектива изведнъж я изпълни с преливаща радост.

Малко преди да заспи отново, бог знае защо, си спомни, че с това пътуване до Бразилия така и не бе минала да си вземе резултатите от анализите, които личният ѝ лекар бе поискал да направи през последната седмица.

Какво толкова, ще почакаат още няколко дни. Във всеки случай, доктор Олбrait вечно се тревожи за някакви дреболии.

Над остров Нантъкет се съмваше.

В този час до езерото Санкати Хед, зад блатата, които заливаха плантациите с боровинки, бе свършено безлюдно.

В цялата област водите на езерата и мочурищата от много дни бяха замръзнали. Въпреки това един бял лебед плуваше, следвайки тънката ивица вода, където ледът бе започнал да се топи. Как ли е могъл този лебед да се изгуби из тия места посред зима? Никой никога няма да узнае това.

Никой никога няма и да го види, защото лебедът не захъсна да се издигне над повърхността със силни и отсечени плясъци на крилете.

За да отлети другаде.

---

[1] Лети, моя мисъл, на златни криле. ↑

30

*Не казвай никога: „Изгубих това“ а:
„Върнах това“. Детето ти е мъртво? Било е
върнато. Жена ти е мъртва? Била е върната.*

Епиктет

25 декември

Отначало не усети нищо друго, освен вълна от топлина върху лицето си, която обаче не го накара да отвори веднага очи. Изпитваше огромен страх от това, което можеше да открие.

После някъде отдалеч дочу музика. Познаваше тази мелодия. Каква ли бе тя? Може би Моцарт. Да, разбира се, *Концерт за пиано №20*, любимото му произведение.

Сетне му се стори, че из въздуха се носи миризмата на *палачинки*. Чак тогава Натан се реши да отвори очи: със сигурност, на онзи свят едва ли сутрин хапваха палачинки.

Наистина, отново си бе вкъщи, по слипове и тениска, в своята стая, където бе заспал снощи. Трудно бе да повярва, но все още бе жив. Надигна се и седна в леглото. До него нямаше никого. Извърна глава към прозореца: прекрасно време в този коледен ден. Нахалното слънце разливаше ослепителната си светлина из цялата стая.

Бони откряна вратата и промуши глава в тясното пространство.

— ¿Qué tal?^[1] — попита тя, виждайки, че баща ѝ се е събудил.

— Здравей, малка катеричке, всичко наред ли е?

— Страхотно наред! — извика тя и се засили, за да скочи в леглото.

Той я хвана във въздуха и я притисна в прегръдките си.

— Къде е мама?

— Приготвя палачинки. Ще закусваме в леглото и тримата!

За да изрази ентузиазма си, Бони си послужи с леглото на своите родители като с трамплин и започна да скача, да се върти и да се

премята по него.

Натан наостри уши. Звуците на класическата музика се носеха от долния етаж на апартамента, примесени с тракане на тенджери и кухненски прибори. Малори винаги обичаше да работи, слушайки радио.

Изправи се пред стенното огледало в спалнята, изследва внимателно отражението си, потърка покаралата брада с opakото на дланта си, като че ли не вярваше на очите си. Няма съмнение, отвсякъде си беше той, от плът и кръв. Вечерта бе повярвал, че тази нощ ще умре. Но засега нямаше никакво подобно усещане, нито пък треска или болка, сякаш опасността, която го заплашваше, се бе изпарила.

Как да си обясни всичко това? Нали все пак не си бе съчинил цялата тази история!

Гласът на Малори се разнесе откъм кухнята:

— Някой ще дойде ли да ми помогне?

— Пристигам! — извика Бони, осъществявайки премерено приземяване върху паркета.

Дъщеря му, жена му и той, най-сетне събрани заедно, без надвиснала над главите им заплаха. Почти прекалено хубаво. Прекалено голямо щастие, дошло изведнъж.

При все това, Натан имаше смътното усещане, че нещо не е наред.

Трябваше да поговори с жена си. Предложи ѝ помощта си:

— Имаш ли нужда от мен, мила?

— Всичко е наред, любов моя, справяме се — отвърна му Малори.

Застана пред огромния прозорец, за да погледа към събуждащия се Сентръл Парк. Сутрешната мъгла, която винаги намаляваше видимостта, се бе разсеяла напълно.

Бони изкачваше стълбата с поднос, върху който бе поставена чиния, пълна с малки палачинки.

Сложи го върху леглото, потопи пръстче в бурканчето със сладко от бяла ружа и го поднесе към устата си, отправяйки му знаменитото си „двойно намигване“.

— Миам-миам — произнесе тя, потривайки с ръка корема си.

Зад нея се дочуваше поскъръцването на стъпалата. Натан се обърна, за да издебне влизането на Малори.

Отначало не забеляза нищо необикновено. Радостна, тя стоеше наред слънчевите лъчи, изправена пред прозореца, държейки голям поднос, откъм който димеше кафе, пъстрееха плодове, носеше се аромат на кифлички.

Но когато тръгна към вътрешността на стаята, за да заобиколи леглото, Натан потрепери и внезапно усети как подът се сгромолясва под краката му: ореол от белезникава светлина следваше главата на Малори, сякаш бе закачен в косите ѝ.

---

[1] Как си? (исп.). ↑

31

Не смъртта е зло.

Зло е неизпълнената мисия.

Диалози с ангела

Потресен и в плен на най-налудничави мисли, Натан караше с бясна скорост по посока на Сохо.

Трябваше да разбере. Само Гарет знаеше отговора.

Погледна към циферблата върху таблото. По това време в празничния ден лекарят би трябвало да си бъде вкъщи.

Пристигна като ракета на „Хюстън стрийт“, остави джипа на сред улицата и влетя в сградата, където живееше Гудрич. Светкавично пробяга с поглед табелките върху пощенските кутии и хукна по стълбището, прескачайки стъпалата, които водеха към последния етаж, по три наведнъж.

Озовал се пред вратата на лекаря, задумка шумно по нея.

Никой.

Вбесен, нанесе мощен удар с юмрук по плоскостта ѝ, която се разтресе. Разтревожена от шума, възрастна съседка с гръб, извит като арка, излезе на площадката.

— Вие ли вдигате цялата тая гюрултия? — попита тя с тъничък глас.

— Докторът вкъщи ли си е?

Тя си погледна часовника.

— По това време сигурно разхожда кучето.

— Знаете ли къде ходи обикновено? — продължи адвокатът да я разпитва, старайки се да смекчи огромната си възбуда.

— Не знам — отвърна изплашената женица, — май ходи понякога към...

Краят на отговора ѝ се изгуби някъде по стълбището.

— ... Батъри Парк.

Натан вече бе подкарал джипа. Натисна здраво газта по посока към Долен Манхатън. Въпреки че движението бе рядко, имаше усещането, че напредва твърде бавно. Избягна непредпазливо един светофар, завивайки по „Бродуей“. Разяждан от безпокойство, трудно различаваше пътя, който се разгръщаше пред него.

Не виждаше нищо друго освен образа на Бони, която скача от радост върху леглото, и лицето на Малори в ореола от бледа светлина. Веднага се бе приближил и я бе прегърнал, прокара бе ръка по косите ѝ, сякаш за да прогони това проклето сияние. Но светлината не бе изчезнала.

И единственият човек, който я виждаше, бе той.

Продължи бясното си пътуване. В близост до ТрайБеКа пое по една пряка, която би трябвало да съкрати пътя му, но се оказа задънена улица. Даде заден ход в продължение на стотина метра, качвайки се няколко пъти върху тротоара и предизвиквайки хор от клаксони, призоваващи го към повече дисциплина. Успя да обърне джипа по посока на движението и се насили да забави ход: в положението, в което се бе оказал, не можеше да си позволи всички полицейски коли в града да се лепнат за опашката му.

В крайна сметка изостави колата на „Фултън стрийт“, без дори да му мине през ум, че трябва да я заключи. Продължи пътя си пеша и след няколко минути стигна до крайбрежието в южната част на Манхатън. Прекоси гористите пътеки на Батъри Парк и се озова на широката алея, която следваше течението на Хъдсън. Ято чайки се разлетя при внезапната му поява. Оттук нататък нямаше къде повече да слиза. Заливът на Ню Йорк, шибан от поривите на вятъра, се бе отворил пред него. Затича се по протежение на реката към носа в края на ивицата земя. Хората тук бяха твърде малко: виждаха се неколцина бегачи, дошли, за да прочистят излишъка от храни и напитки, които бяха поели на Бъдни вечер, а един възрастен мъж се бе възползвал от отсъствието на фериботите, за да разположи своите въдици край рампите на пристанището. Смътно се открояваше, изгубен в малък облак мъгла, силуетът на Статуята на Свободата, която протягаше своята факла към Стейтън Айлънд.

Най-сетне забеляза Гарет.

Със скръстени зад гърба си ръце, той спокойно разхождаше кучето си, страховития Куджо, който ситнеше на няколко метра зад гърба му.

Макар да бе все още доста далеч от лекаря, Натан нямаше търпение да му каже онова, което напираше в него:

— Какво означава всичко това? — изкрещя той.

Гарет се извърна. Не изглеждаше кой знае колко изненадан, че го вижда, сякаш винаги е знаел, че тази история ще свърши тук и по този начин.

— Мисля, че много добре разбирате за какво става дума, Натан.

— Изобщо не сте ми казвали подобно нещо — възпротиви се той, достигайки до възрастния мъж, — винаги сте ме уверявали, че предстои *именно аз да умра!*

Гарет поклати глава.

— Никога не съм твърдял това. Вие го възприехте така.

— Не, казвали сте го! Аз да не съм луд, да не би да съм си го измислил!

Спомняше си, че му бе задал въпроса: *да не би да искате да кажете, че сте тук заради мен?*

Но, размишлявайки върху казаното тогава, Натан разбра, че Гарет имаше право: никога не му бе съобщавал в прав текст, че ще умре. Единствения път, когато му бе дал някакво подобие на отговор — по време на онзи спор в кафенето на болницата — той бе уточнил: *не съм казал точно това.* Но Натан бе избрал да не обръща внимание на неговата забележка.

Сега в главата му бяха започнали да звучат и други реплики на Гудрич.

Съществуват такива хора. Тяхната мисия е да подготвят онези, които скоро ще умрат, за големия скок в отвъдния свят.

Тяхната роля е да улеснят мирната раздяла между живите и мъртвите.

Те са нещо като тайно братство.

Светът е населен с Вестители, но малцина знаят за тяхното съществуване.

Не съм някакъв полубог. Аз съм просто човек, съвсем като вас.

Тази фраза...

Съвсем като вас...

Натан потръпна. Имаше всички детайли на разположение, но не бе достигнал до нужното заключение.

Погледна Гарет право в очите.

— Значи, изобщо не сте дошли при мен, за да ме предупредите, че ми предстои да умра.

— Така е — призна лекарят с отчужден тон. — Не за това влязох в контакт с вас.

— Искали сте да ме известите, че ще стана Вестител, така ли?

Гудрич кимна с глава.

— Да, трябваше да ви разкрия това скрито лице на действителността. Задачата ми бе да ви посветя в тази дейност, да се уверя, че ще бъдете способен да изпълните ролята, която предстоеше да ви бъде поверена.

— Но защо на мен?

Гарет разпери ръце в знак, че това е съдбовно предопределение.

— Не се опитвайте да разберете това, за което няма обяснение.

Вятърът отново бе задухал. За Натан бе време да получи потвърждение на това, което така го беше потресло.

— Малори ще умре, нали?

Гарет сложи ръка на рамото му и произнесе с много мек глас:

— Да, Натан, боя се, че да.

Младият адвокат рязко отблъсна благодетелната ръка на лекаря.

— На защо, за бога? — изкрещя той отчаяно.

Гарет си пое дълбоко въздух, преди да отговори:

— Първото изпитание, което очаква новия Вестител, е много трудно, защото се състои в това да придружи към смъртта човека, който му е най-близък.

— Това е адски подло — извика той, доближавайки го със заплашителен вид.

Неколцина разхождащи се из парка се бяха спрели, за да наблюдават сценката.

— Успокойте се, не съм аз този, който измисля правилата — с тъга в гласа отговори Гудрич. — Аз също съм минал през това, Натан.

Сянката на Емили пробяга в този миг през погледа на Гарет и принуди беса на Натан рязко да спадне.

— Защо? — попита той, напълно обезоръжен. — Защо ми е нужна смъртта на жената, която толкова обичам, за да придобия този

статус?

— Така е открай време. Такава е цената, която човек трябва да плати, за да стане Вестител.

Адвокатът отново се възпротиви:

— Що за цена? Та аз изобщо не съм имал избор!

Гарет очакваше да чуе този довод.

— Не е вярно, Натан. Не друг, а вие решихте да се върнете.

— Говорите бабини деветини!

Гудрич погледна Натан с изражение, пропито със съчувствие и човещина. Струваше му се, че се е пренесъл двадесет и пет години назад, когато като млад лекар бе принуден да се подложи на същото изпитание. Много би искал да го утеши, защото знаеше колко трудни за възприемане бяха тези разкрития.

— Спомнете си за състоянието на приближаваща смърт, в което бяхте изпаднали.

— Когато бях в кома след инцидента на езерото ли?

— Да, кой беше образът, който ви накара да се върнете към живота?

Натан почувства как тялото му бе разтърсено като от електрошок, преди съзнанието му да бъде захвърлено в онзи светлинен тунел.

— Какво видяхте? — продължи да го разпитва Гарет. — Кой ви подтикна да се върнете в света на живите?

Натан сведе глава.

— Видях едно лице — промълви той, — едно лице, което сякаш нямаше възраст...

Да, сега всичко се връщаше при него. Видя се дете, на осем години, преживя отново онова премеждие, което бе погребал в дълбините на душата си. Спомняше си прекрасно за бялата, много мека светлина, която невъзвратно го привличаше към смъртта. Но изведнъж в последния миг, когато вече му се струваше, че е от другата страна, бе почувствал, че му е даден избор. Да си отиде или да се върне.

За да бъде подпомогнат при вземането на това решение, му бе изпратено видение: един бегъл образ, един кратък проблясък от бъдещето.

Едно лице. Лицето на тази, която години по-късно щеше да стане негова жена. Физически бе различна, но вътре в себе си бе абсолютно убеден, че е именно тя. Тя страдаше. Чувстваше се самотна и го зовеше. Върнал се бе точно затова: за да бъде редом със своята жена в часа, когато смъртта щеше да дойде, за да я вземе.

За трети път Гарет настойчиво му постави все същия въпрос:

— Какво видяхте, Натан?

— Видях Малори... Тя изпитваше страх. Тя имаше нужда от мен.

Кратките пориви на вятъра повдигаха водите на Хъдсън. Мъглата вече напълно се бе разнесла, за да открие вълнуваща гледка към залива в цялата му дължина — от крайбрежната ивица на Бруклин до тази на Ню Джърси.

Натан дел Амико се изкачваше пеша към северната част на Манхатън. Знаеше, че следващите дни ще бъдат много тежки.

Нестройни мисли се блъскаха в главата му.

Какво ще каже на Малори, когато застане пред нея? Ще бъде ли достатъчно силен, за да не се пречупи? Ще бъде ли на висотата на смазващата способност, която вече му е дадена свише?

Едно бе сигурно: ще я обкръжи с цялата любов, на която е способен, любов дълбока и непресъхваща, любов, която никога не бе преставала и която ще просъществува отвъд всичко.

Що се отнася до останалото, той все още нямаше силата да си представи какво ще се случи след това, когато Малори вече няма да бъде до него и когато ще бъде призван да помага на други хора, изправени пред неизбежността да направят големия скок.

Но засега бе длъжен да мисли само за нея.

Ще бъде нейният компас, нейният водач в последните й мигове.

Вестителят, който ще я хване за ръка, за да я придружи до прага на това място.

Това непознато и страховито място.

Там, където всички ние ще отидем.

Озовал се пред църквата „Света Троица“, Натан ускори крачка: жената, която обичаше, го чакаше вкъщи.

Тя имаше нужда от него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.